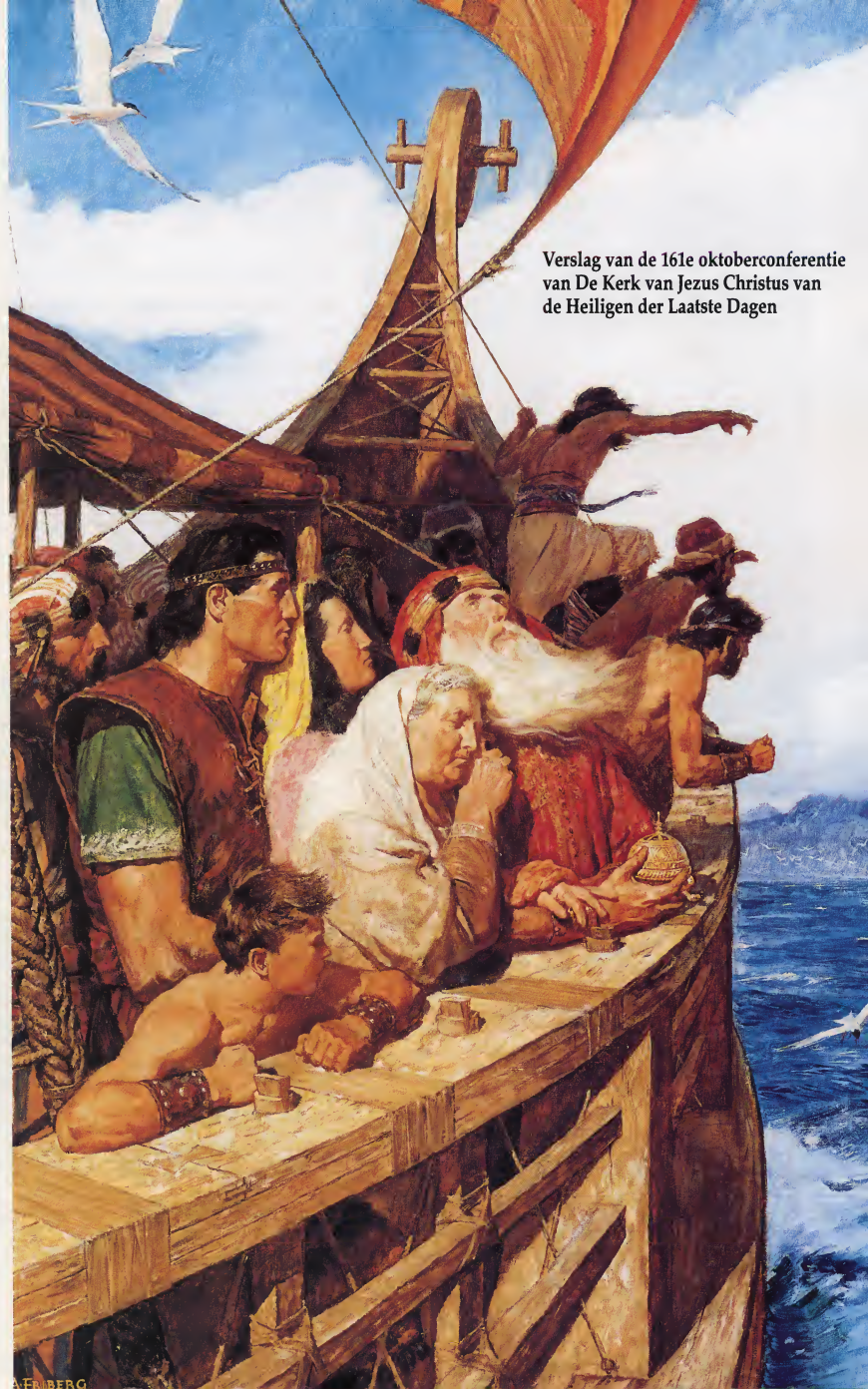

DE STER

92STE JAARGANG NUMMER 1 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JANUARI 1992

Verslag van de 161e oktoberconferentie
van De Kerk van Jezus Christus van
de Heiligen der Laatste Dagen

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 161e oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenbijeenkoms

- 3 Christus: het licht voor de hele mensheid,
President Gordon B. Hinckley
4 Het ouderlijk gezin van de profeet Joseph Smith,
Ouderling M. Russell Ballard
7 Jezus de Christus, *Ouderling Robert L. Backman*
9 Licht, *Ouderling Ted E. Brewerton*
11 Vandaag – een dag van de eeuwigheid,
Ouderling George I. Cannon
13 De vruchten van het herstelde evangelie van Jezus Christus, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
16 Het evangelie: een wereldgehoof,
President Howard W. Hunter

Zaterdagmiddagbijeenkoms

- 18 Steunverlening aan de functionarissen van de kerk,
President Gordon B. Hinckley
19 Eerbied bevordert openbaring, *Ouderling Boyd K. Packer*
21 Het bekeringsproces, *Ouderling Julio E. Dávila*
23 De stem is nog steeds die van een zachte stilte,
Ouderling Graham W. Doxey
25 De erfenis – een allegorie, *Ouderling Cree-L Kofford*
27 'Nu zul jij ook weten dat het waar is.'
Ouderling Joseph C. Muren
28 Beking, *Ouderling Neal A. Maxwell*
31 De dag van de Heer, *Ouderling James E. Faust*

Priesterschapsbijeenkoms

- 33 Een tijd om je voor te bereiden,
Ouderling David B. Haight
36 Volg Christus in woord en daad,
Ouderling Rex D. Pinegar
38 Aan een zoon op zending,
Ouderling Dennis B. Neuenschwander
40 Verbonden en verordeningen,
Ouderling Jorge A. Rojas
41 'Geroepen om te dienen', *President Thomas S. Monson*
45 Een verslag van ons rentmeesterschap,
President Gordon B. Hinckley

Zondagmorgenbijeenkoms

- 52 Onze zending om te redden,
President Gordon B. Hinckley
55 'Dezen (. . .) zijn ons ten voorbeeld',
Ouderling Russel M. Nelson
58 Getuigenis, *Ouderling Charles Didier*

- 60 Zelfredzaam worden, *Ouderling L. Tom Perry*
62 Dierbare kinderen – een gave van God,
President Thomas S. Monson

Zondagmiddagbijeenkoms

- 65 'Sterk de zwakke knieën', *Ouderling Marvin J. Ashton*
68 Vreugde en barmhartigheid, *Ouderling Dallin H. Oaks*
72 'De liefde is lankmoedig', *Aileen H. Clyde*
74 Het tweedelige aspect van bidden,
Ouderling Francis M. Gibbons
75 Breng uw kinderen groot in licht en waarheid,
Ouderling H. Verlan Andersen
78 De oproep – een eeuwig wonder, *Ouderling Gardner H. Russell*
79 Hulp van de Heer krijgen *Ouderling Richard G. Scott*
82 'De Here zegene u', *President Thomas S. Monson*

Algemene zustersvergadering

- 83 'Verheug u over al het goede', *Chieko N. Okazaki*
85 Wees een voorbeeld, *Ruth B. Wright*
87 'Dit is de tijd', *Jayne B. Malan*
89 Wees een voorbeeld voor de gelovigen,
Ouderling M. Russell Ballard
91 Dochters van God, *President Gordon B. Hinckley*
48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag voor de kinderen van de algemene conferentie op 5 en 6 oktober 1991

- 95 Ze hebben het tegen ons gehad
96 Kerknieuws

Omslag (schilder – Arnold Friberg): Net als Lehi en zijn volk de geboden van de Heer gehoorzaamden en een nieuw leven begonnen, kunnen ook wij aan een nieuw jaar beginnen en de geboden onderhouden die wij ontvangen via de dienstknechten van de Heer in deze tijd. In dit nummer staat hun raad – het is en volledig verslag van de oktoberconferentie 1991. In gehoorzaamheid en geloof kunnen wij met Nephi zeggen: 'Indien God mij had geboden alle dingen te doen, zou ik ze kunnen doen' (zie 1 Nephi 17:50).

Verslag van de 161e oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde

Andersen, H. Verlan, 75	Malan, Jayne B., 87
Ashton, Marvin J., 65	Maxwell, Neal A., 28
Backman, Robert L., 7	Monson, Thomas S., 41,
Ballard, M. Russell, 4, 89	62, 82
Brewerton, Ted E., 9	Muren, Joseph C., 27
Cannon, George L., 11	Nelson, Russell M., 55
Clyde, Aileen H., 72	Neuenschwander, Dennis B., 38
Dávila, Julio E., 21	Oaks, Dallin H., 68
Didier, Charles, 58	Okazaki, Chieko N., 83
Doxey, Graham W., 23	Packer, Boyd K., 19
Faust, James E., 31	Perry, L. Tom, 60
Gibbons, Francis M., 74	Pinegar, Rex D., 36
Haight, David B., 33	Rojas, Jorge A., 40
Hinckley, Gordon B., 3, 18,	Russell, Gardner H., 78
45, 52, 91	Scott, Richard G., 79
Hunter, Howard W., 16	Wirthlin, Joseph B., 13
Kofford, Cree-L, 25	Wright, Ruth B., 85

De foto's van de conferentie zijn genomen door Jed A. Clark, Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke en Peggy Jellinghausen.

Muziek tijdens de algemene conferentie: De muziek voor de conferentie werd verzorgd door het Mormon Youth Chorus o.l.v. Robert C. Bowden met Clay Christiansen aan het orgel (zaterdagochtend); het gemengd koor van het opleidingsinstituut voor zendingen, o.l.v. Douglas Brencley met aan het orgel Richard Elliott (zaterdagmiddag); het gecombineerde mannenkoor bestaande uit het mannenkoor van het Mormoons Tabernakelkoor en het Mormon Youth Chorus, o.l.v. Donald Ripplinger en Robert Bowden met Clay Christiansen aan het orgel (priesterschapsbijeenkomst); en het Mormoons Tabernakelkoor o.l.v. Jerold Ottley met Robert Cundick en John Longhurst aan het orgel (zondagochtend), en o.l.v. Donald Ripplinger met Richard Elliott aan het orgel (zondagmiddag). De muziek voor de algemene zustersvergadering werd verzorgd door een koor van jongen vrouwen en ZHIV-zusters uit de Regio Millcreek (Utah) o.l.v. Mary Bunker Marsh met Linda Margets aan het orgel.

DE STER

Januari 1992 92e jaargang Nummer 1

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,
John E. Groberg, Robert E. Wells

Redacteur:

Rex D. Pinegar
Hoofd kerkelijke tijdschriften:

Thomas L. Peterson

Hoofd afdeling leerplassen:

Ronald L. Knighton

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: De Kinderster:
DeAnne Walker
Art-director: Scott D. Van Kampen
Leidinggevend art-director:
M. Masato Kawasaki
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling, nieuwsredactie

en administratie:

Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
M. 3430 AE Nieuwegein
Telefoon: (03042) 40260
Hoofd vertaalbureau: P. J. Stolp
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink
Administrateur: J. P. van Oudheusden

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestrasse 21,
Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 061 72-71 03 34

© 1991 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V.S.:
DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year. \$1.00 per single copy.

Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabbonement:

Nederland: f32,00
België: Bfr. 590,00

Het abbonement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abbonement te richten aan de administratie.

Verschijnt twaalf maal per jaar
Printed in Germany

PB MA 9201 DU

92981 120
Dutch

Verslag van de 161e oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De toespraken en het verloop van de conferentiebijeenkomsten op 5-6 oktober 1991 in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

De leden van de kerk vonden het bijzonder fijn om te zien dat president Ezra Taft Benson de zaterdagmorgenbijeenkomst en de zondagmorgenbijeenkomst van de oktoberconferentie bijwoonde.

President Bensons raadgevers, president Gordon B. Hinckley (eerste raadgever) en president Thomas S. Monson (tweede raadgever), leidden de bijeenkomsten en gaven namens het Eerste Presidium de leden advies in allerlei aangelegenheden.

President Hinckley zei tijdens de zondagmorgenbijeenkomst: 'Als volgelingen van de Here Jezus Christus moet onze zending in dit leven een zending om te redden zijn. Er zijn er die geen thuis meer hebben, die honger hebben, die geen middelen hebben om van te bestaan. Hun omstandigheden zijn duidelijk. We hebben al veel gedaan. We kunnen meer doen om hen te helpen die maar amper kunnen overleven.'

'We kunnen onze hand uitstrekken om hen te sterken die omkomen in de vuiligheid van pornografie, grove onzedelijkheid en drugs. Velen zijn zo verslaafd geraakt dat ze alle kracht hebben verloren om hun eigen bestemming te bepalen. Ze zijn er beroerd aan toe. We kunnen hen helpen en redden.'

'Er zijn vrouwen wier man het huis verla-

ten heeft en kinderen die huilen, omdat ze thuis mishandeld worden. Er zijn vaders die van het kwade gered kunnen worden en van verwoestende gewoonten die alleen maar hartzeer teweeg kunnen brengen', aldus president Hinckley.

In dezelfde bijeenkomst onderstreepte president Monson aanverwante thema's door de woorden van een bezorgde rechter aan te halen: "'Eris een alarmerende stijging in het aantal gevallen van lichamelijke of geestelijke mishandeling en van seksueel misbruik waar melding van gemaakt wordt."

'De kerk vergoelijkt dergelijk afschuwelijk en verachtelijk gedrag niet. Integendeel, wij veroordelen een dergelijke behandeling van Gods dierbare kinderen ten strengste. Laat het kind gered, verzorgd, en genezen worden en laat het liefde krijgen. Laat de overtreder zijn gerechte straf ondergaan, laat hem zich verantwoorden voor zijn gedrag en laat hem een behandeling ondergaan om zijn verdorven en duivels gedrag een halt toe te roepen. Wanneer u en ik op de hoogte zijn van dergelijk gedrag en er niets aan doen, gaan wij deel uitmaken van het probleem. Wij delen dan in de schuld. Wij ervaren een deel van de straf', zei hij.

Tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst

van de conferentie werden er enkele bestuurlijke aangelegenheden afgehandeld. De ouderlingen Han In Sang uit Korea, Stephen D. Nadauld uit Utah en Sam K. Shimabukuro uit Hawaï, die na de aprilconferentie waren geroepen als lid van het Tweede Quorum van Zeventig, werden voorgedragen voor steunverlening. Uit datzelfde quorum werden na vijf en een half jaar 'geweldig, trouw, toegewijd en onbaatzuchtig dienstbetoon' de ouderlingen H. Verlan Andersen, George I. Cannon, Francis M. Gibbons en Gardner H. Russell ontheven.

Die ontheffingen maakten het tevens mogelijk de broeders voor te stellen voor steunverlening die nu werkzaam zullen zijn als raadgever in de algemene presidiums van de jonge mannen en de zondagsschool.

Alle algemene autoriteiten waren aanwezig op de conferentie, behalve ouderling Vaughn J. Featherstone en ouderling Helvécio Martins, die wegens ziekte geëxcuseerd waren.

De conferentiebijeenkomsten werden op het noordelijk halfrond in het Engels en in nog vijftien andere talen uitgezonden. Videobanden van de conferentie werden toegezonden aan units van de kerk waar men geen live of latere uitzending van de conferentie kon volgen.

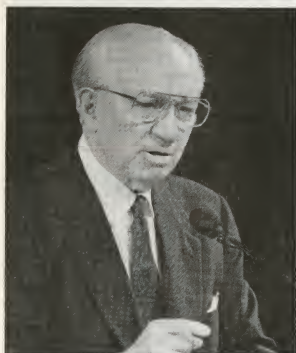
- De redactie

Christus: het licht voor de hele mensheid

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Zelfs voor hen die Hem verwerpen, is Hij "het licht dat in de duisternis schijnt"

we verdwaald zijn in een schijnwereld van meningen en vereringen die wortelen in angst en duisternis, waar het zinnelijke en het materialistische de heerschappij voeren. Wij zijn nog ver verwijderd van het doel dat Hij voor ons heeft gesteld, maar wij mogen het nooit uit het oog verliezen; evenmin mogen wij vergeten dat onze weg omhoog naar het licht, naar volmaking, alleen mogelijk is door zijn leringen, zijn leven, zijn dood en zijn opstanding' (aprilconferentie 1971).

Ik getuig dat Christus het licht is voor de

hele mensheid. Hij heeft 'de weg gewezen, afgebakend en verlicht. "Helaas hebben vele mensen en volken dat licht gedooft. Zij hebben getracht zijn evangelie te verdringen door dwang en door het zwaard"' (Church News, 4 december 1982, blz. 10). Maar zelfs voor hen die Hem verwerpen, is Hij 'het licht dat in de duisternis schijnt' (zie Johannes 1:5).

Dankuwel, geliefde profeet, en wees er van verzekerd dat wij voor u bidden. Moge onze Hemelse Vader u steeds blijven zegenen. □

Het is heerlijk president Benson bij ons te hebben bij de opening van deze grote, wereldwijde conferentie van de kerk. Zijn glimlach en zijn wuivende hand betekenen zo veel voor ons allemaal. Waar we ook komen – in eigen land of daarbuiten – overal krijgen we hetzelfde verzoek: 'Doe vooral president Benson onze hartelijke groeten.'

President Benson, ik weet zeker dat ik de gevoelens vertolk van allen die vandaag luisteren wanneer ik zeg: wij respecteren u, wij eren u, wij hebben u lief als de profeet van de Heer in onze tijd.

Het spijt ons dat u niet in staat zult zijn ons toe te spreken. Namens u breng ik uw groeten en zegen over op de heiligen, waar zij zich ook mogen bevinden, en ook uw getuigenis, zoals u die bij vorige gelegenheden hebt verwoord. Dit zijn uw woorden:

'Niets heeft zo'n invloed op deze aarde gehad als het leven van Jezus de Christus. Wij kunnen ons ons leven niet voorstellen zonder zijn leringen. Zonder Hem zouden

Niet-Engelstalige kerkleiders en leden uit allerlei landen kunnen in hun eigen taal naar de conferentie luisteren doordat in de kelder van de Tabernakel tolken zitten. Er waren tolken voor het vertalen van de conferentie in 33 talen, waaronder Cambodjaans, Hmong, Russisch en Navajo.

Het ouderlijk gezin van de profeet Joseph Smith

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Mijn gedachten gaan uit naar de bijzondere rol die het gezin van Joseph Smith sr. en Lucy Mack Smith heeft gespeeld bij de herstelling van het volledige evangelie van Jezus Christus.'

Op 4 augustus jongstleden vond er in Nauvoo (Illinois) een betrekkelijk eenvoudige, maar desalniettemin belangrijke gebeurtenis plaats. Na een zorgvuldige, maandenlange planning, kwamen de afstammelingen van Joseph Smith sr. en Lucy Mack Smith bij elkaar om de geheel opgeknapte begraafplaats van de familie Smith te in te wijden en voor het publiek open te stellen.

Tijdens de inwijdingsdienst gingen mijn gedachten uit naar de bijzondere rol die het gezin van Joseph Smith sr. en Lucy Mack Smith heeft gespeeld bij de herstelling van het volledige evangelie van Jezus Christus. Ik dacht daarbij in het bijzonder aan de profeet, aan zijn broer Hyrum en aan hun ouders.

Naar mijn mening behoort de begraafplaats van de familie Smith van bijzondere betekenis te zijn voor ieder lid van de kerk. Wij willen graag dat zij die daar begraven liggen op de opstandingsdag zullen opstaan in een mooie omgeving. De profeet heeft eens gezegd bij een begrafenis:

'Ik zal u zeggen wat mijn verlangen is: als

ik morgen wordt geroepen om daarginds in het graf te liggen, laat het dan zo zijn dat ik op de morgen van de opstanding mijn vader de hand druk en roep: "Mijn vader!". En hij zal zeggen: "Mijn zoon, mijn zoon!" zodra de aarde scheurt en nog voor we uit ons graf zijn gestapt. (. . .)

'En als de stem de doden uit het graf roept, stel dat ik naast mijn vader lig, wat zou dan mijn eerste vreugde zijn? Om mijn vader, mijn moeder, mijn broer, mijn zuster te ontmoeten; en als ze naast mij staan, zal ik hen omarmen en zij mij' (*History of the Church*, deel 5, blz. 361-362).

Iedereen die een getuigenis heeft van het evangelie van Jezus Christus behoort Joseph Smith jr. lief te hebben en te waarderen, want hij heeft als 'Profeet en Ziener des Heren, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd' (zie LV 135:3).

De profeet Nephi schreef dat hij 'uit eerzame ouders geboren' was (1 Nephi 1:1). Dat geldt ook voor de profeet Joseph Smith. Hij heeft eens gezegd: 'Het is met geen woorden te beschrijven hoe dankbaar ik God ben voor de goede ouders die Hij mij heeft geschonken' (*History of the Church*, deel 5, blz. 126).

Reeds in een voorsterfelijke ordening bepaalde de Heer dat Joseph Smith sr., van wie gesproken wordt in de Schriften, een van de aardse ouders van de profeet zou zijn. Volgens de profeet Joseph Smith profeteerde Jozef van Egypte al dat de ziener in de laatste dagen, die God zou verwekken om zijn werk te doen, Joseph zou heten, en dat zijn naam 'als die van zijn vader' zou zijn (2 Nephi 3:15). Na een heerlijke nacht van heilig onderricht, droeg de hemelse boodschapper Moroni de jonge Joseph op om naar zijn vader toe te gaan. Zoals Joseph zelf vertelt, hij 'gebood mij naar mijn vader te gaan en hem te vertellen van het visioen en de opdrachten die ik had ontvangen. Ik gehoorzaamde,

keerde terug naar mijn vader in het veld en vertelde hem alles. Hij antwoordde mij dat het van God was, en dat ik moest heengaan en doen wat de afgezant des hemels mij had opgedragen' (Joseph Smith - Geschiedenis 1:49-50).

Joseph Smith sr. was afgestemd op de Geest van de Heer. Hij wist dat zijn jonge zoon de waarheid sprak. Hij geloofde niet alleen de woorden van de jongen, maar moedigde hem aan in het werk waartoe hij geroepen was.

Hoewel Joseph sr. hoon en vervolging moest verdragen tengevolge van de ervaringen en beweringen van zijn zoon, de profeet, was hij onwrikbaar in zijn liefdevolle steun en heeft hij zijn zoon altijd verdedigd.

Hij heeft de gouden platen waarvan het Boek van Mormon is vertaald, gezien en in zijn handen gehad, en zijn leven lang getuigd van de waarheid van dat heilige boek. Samen met die van de andere getuigen van het Boek van Mormon, blijft zijn naam onuitwisbaar prijken op een van de eerste bladzijden van die getuige van Jezus Christus. Op zekere dag werd hij gevangengezet met de bedreiging dat hij pas vrij zou komen als hij het Boek van Mormon verloochende. Hij heeft niet alleen het boek *niet* verloochend, maar tijdens zijn opsluiting, die dertig dagen duurde, twee mensen bekeerd.

President Lorenzo Snow heeft gezegd: 'Ik weet niemand onder de heiligen die liefder was dan vader Smith, en als iemand ernstig ziek was, dan werd vader Smith er altijd bij geroepen, dag of nacht dat deed er niet toe. Hij was de nobelste, edelmoedigste mens die ik ooit heb gekend' (Aangehaald in LeRoi C. Snow, 'How Lorenzo Snow Found God', *Improvement Era*, februari 1937, blz. 84).

Toen hij stierf, werd Joseph Smith sr. beschreven als 'een man die in iedere situatie en onder alle omstandigheden trouw blijft aan zijn God en aan de kerk' (*History of the Church*, deel 4, blz. 192).

Slechts enkele maanden na zijn overlijden, openbaarde de Heer dat Joseph Smith sr. zich in zijn tegenwoordigheid bevond, en 'gezegd en heilig is, want hij is de Mijne' (LV 124:19). Ja, Joseph Smith sr. heeft een onmisbare rol gespeeld bij de vestiging van Gods koninkrijk op aarde.

Hoewel de moeder van de profeet, Lucy Mack Smith, wellicht minder op de voorgrond trad dan zijn vader, was zij toch even belangrijk bij het vormen en beïnvloeden van zijn leven. Zij was een sterke vrouw die bij tijd en wile blij gaf van haar capaciteit om leiding te geven, maar haar belangrijkste taak was de ondersteuning van het gezin. Zij kreeg elf kinderen en volhardde in alle getrouwheid, ondanks het feit dat zij allen op vier na overleefde. In de loop van haar leven moest zij toezien hoe zes personen van

haar naaste familie en één kleinzoon het leven lieten ten gevolge van het gewelddadige optreden van het gepeupel en van vervolging.

Reeds vroeg in haar huwelijk bereide Lucy zich erop voor een profet groot te brengen. Op een zeker moment was zij zo ziek dat de artsen geen enkele hoop gaven. Lucy schrijft dat zij 'God plechtig beloofde dat als Hij mij in leven liet, ik Hem naar beste vermogen zou dienen.' Toen een stem haar verzekerde dat zij inderdaad zou blijven leven, zei ze tegen haar moeder: 'De Heer zal mij laten leven als ik de belofte nakom die ik Hem heb gedaan, dat ik een troost zal zijn voor mijn moeder, mijn man en mijn kinderen' (Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith, by His Mother, Lucy Mack Smith*, bezorgd door Preston Nibley, Salt Lake City: Bookcraft, 1979, blz. 34).

Zij gaf voortdurend aanmoediging, steun en kracht aan haar zoon, de profet Joseph. Zijn moeder was de eerste aan wie de jonge Joseph een aantal van zijn gedenkwaardige ervaringen in het heilige bos toevertrouwde. Jaren later maakte hij haar deelgenoot van zijn grote vreugde en opluchting toen de Heer anderen toestond de gouden platen te zien. Lucy schrijft: 'Joseph wierp zich naast mij neer en riep, (...) "u kunt zich nauwelijks voorstellen hoe blij ik ben: de Heer heeft ervoor gezorgd dat de platen aan nog drie anderen zijn getoond. Zij hebben een engel gezien (...) en zij zullen moeten getuigen van de waarheid van mijn woorden, want nu weten zij voor zichzelf dat ik de mensen niet bedrieg. Het is alsof ik bevrijd ben van een last die haast te zwaar voor me was' (Lucy Mack Smith, *History*, blz. 152).

De moeder van de profet deelde ook in zijn verdriet, lijden en vervolgingen. Op een keer nam het gepeupel Joseph en zijn broer Hyrum gevangen en dreigde hen neer te schieten. De twee broers werden in een wagen onder een dekkleed vastgehouden. Hun dappere moeder zette haar eigen leven op het spel en baande zich een weg door de vijandige bende om haar zoons te gaan troosten. Joseph en Hyrum konden hun moeder niet zien, ze konden alleen een hand door een kier naar buiten steken. Net toen hun handen elkaar gevonden hadden, reed de wagen weg, zodat de bedroefde moeder letterlijk van haar twee zoons werd losgescheurd.

Haar vastbeslotenheid om te getuigen van de herstelling van het evangelie kan voor haar de aanleiding zijn geweest om haar bekende werk, *History of Joseph Smith* te dicteren. In haar tijd was dat een zware onderneming. De betekenis van dat boek voor de kerk in deze tijd is niet te meten! Het bevat vele bijzonderheden over het leven van de profet Joseph die anders nooit bekend zouden zijn. Het is een monument ter herinne-

ring aan de toewijding van Lucy Mack Smith en haar gezin.

Net als bijzondere ouders door de eeuwen heen, bad Lucy om goddelijke hulp bij de ondersteuning van haar gezin. Tijdens de mars van Ohio naar Missouri die bekendstaat als Zionskamp, kwamen Joseph en Hyrum zo ernstig ziek te liggen met cholera dat zij op het randje van de dood lagen. Op een zeker moment 'sprong Hyrum overid en riep: "Joseph, wij zullen weer met ons gezin verenigd worden. Ik heb moeder in een visioen geknielend onder een appelboom gezien; op dit moment vraagt zij God in tranen om ons leven te sparen. (...) De Geest getuigt dat haar gebeden verhoord zullen worden"' (Lucy Mack Smith, *History*, blz. 229).

Als gevolg van de uitoefening van hun keuzenvrijheid, en in Gods voorzienigheid, hebben Lucy's zoons, Joseph en Hyrum, uiteindelijk hun getuigenis met hun bloed

verzegeld. Toen de diepbedroefde moeder hun stoffelijke resten aanschouwde, riep zij: 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij deze familie verlaten!' Als liefdevolle zegen voor een trouwe moeder, verzachtte de Heer haar leed en schonk haar de vrede die alleen God verlenen kan. Een stem sprak tot haar ziel: 'Ik heb hen tot Mij genomen zodat zij kunnen rusten' (Lucy Mack Smith, *History*, blz. 324).

Hyrum Smith, oudere broer, vriend en mentor van de profet, bewees zijn absolute, onmiskenbare liefde, trouw en toewijding aan de Heer en aan zijn jongere broer, Joseph. Hun broederliefde is wellicht onovertroffen. In de Schriften wordt vermeld: 'In het leven waren zij één, en in de dood werden zij niet gescheiden!' (LV 135:3).

Joseph heeft eens over Hyrum gezegd: 'Ik zou in mijn hart kunnen bidden dat al mijn broeders zoals mijn geliefde broer Hyrum waren, die de goed aardigheid van een leem, de onreukbaarheid van een Job en kortom, de zachtmoedigheid en ootmoed van Christus bezit. Ik heb hem lief met die liefde die sterker is dan de dood, want ik heb hem nooit hoeven te berispen, noch hij mij' (*History of the Church*, deel 2, blz. 338).

Zijn leven lang heeft Hyrum even teder over zijn jongere broer gewaakt alsof de profet zijn eigen zoon was. Joseph was zich stellig bewust van de waarde van trouwe metgezellen, want hij had velen vertrouwd die later verraderlijk bleken te zijn.

Naast Josephs erbetoon, gaf ook de Heer uiting aan zijn liefde voor Hyrum: 'Gezegend is Mij dienstknecht Hyrum Smith; want Ik, de Here, heb hem lief wegens de rechtschapenheid zijns harten, en omdat hij datgene liefheeft, hetgeen voor Mij rechtvaardig is, zegt de Here' (LV 124:15).

Hyrum was onwrikbaar, zelfs oog in oog met de dood. Na een periode van grote ontbering en vervolging, schreef hij:

'Ik dank God dat ik vastbesloten was liever te sterven dan te verloochenen wat mijn ogen hadden gezien, mijn handen hadden gevoeld [de platen waarvan het Boek van Mormon was vertaald], en waarvan ik had getuigd, waarheen het lot mij ook bracht; en ik kan mijn geliefde broeders verzekeren dat ik in staat was een even sterk getuigenis te geven toen er zich geen andere uitweg voordeed dan de dood, dan ooit in mijn hele leven' (*Times and Seasons*, december 1839, blz. 23).

Wij kunnen vele waardevolle lessen leren van de profet Joseph Smith en zijn broer Hyrum. Vandaag wil ik alleen deze twee voorbeelden naar voren brengen: In een brief gedateerd 15 maart 1844, luttele maanden voor hij als martelaar stierf, schreef Hyrum:

'Welnu, ik zeg u: houd op met de verkondiging van uw wonderen en laat de verbor-

genheden voorlopig rusten. Predik geloof in de Heer Jezus Christus; bekering en doop tot vergeving van zonden; handoplegging voor de gave van de Heilige Geest. Leer de mensen de noodzaak voor stipte gehoorzaamheid aan die beginselen; gebruik de Schriften om die zaken aan de mensen te bewijzen. Houd op met uw scheuringen en onenigheden en twisten. Verootmoedig u' (*Times and Seasons*, 15 maart 1844, blz. 474).

En de profeet schreef:

'Er zijn mensen, die voorgeven heiligen te zijn, die veel te vlug morren en kritiek hebben wanneer raad gegeven wordt waarmee zij het niet eens zijn, zelfs wanneer zij zelf om raad hebben verzocht; en des te meer wanneer ongevraagde raad niet strookt met hun ideeën; maar, broeders, wij hopen van

de meesten van u veel betere dingen te zien en vertrouwen erop dat u van tijd tot tijd raad zult willen ontvangen en dat u zich er blijmoedig naar zult voegen, wanneer u die uit de juiste bron ontvangt' (*History of the Church*, deel 4, blz. 45).

Deze geïnspireerde uitspraken van Hyrum en Joseph aan de leden van de kerk in hun tijd zijn zeker nuttig voor de leden van de kerk in deze tijd. Toen ik in Nauvoo bij het graf stond van deze edele mannen, kreeg ik de indruk dat zij mij alle leden van de kerk de raad wilden laten geven om verankerd te blijven in de fundamentele, eenvoudige beginselen van het evangelie. Bestudeer de Schriften, vertrouw op de leiders van de kerk voor leiding in deze moeilijke tijden. Broeders en zusters, hoed u voor de scheuringen, onenigheden en twisten die nu on-

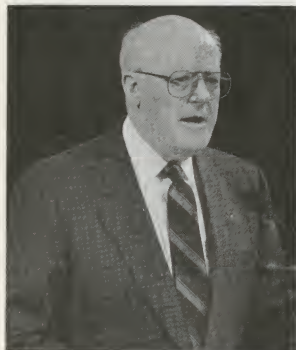
der ons zijn. Bewaar de geboden zodat de Heilige Geest met u zal zijn bij uw zoeken naar waarheid en kennis.

Ik getuig in alle nederigheid dat Joseph Smith een van de groten en edelen is die naar de aarde kwamen. Hij en zijn broer Hyrum verdienen onze eer, ons respect en onze dank, evenals de andere leden van hun ouderlijk gezin die de herstelling van het volledige evangelie steunden. Ik getuig dat president Ezra Taft Benson de profeet van God is in deze tijd, en dat de apostelen en andere algemene autoriteiten die zich hier op het podium bevinden, door God geordend zijn om de kerk te presideren. Jezus, onze Heer en Heiland, staat aan het hoofd van de kerk. Onze Hemelse Vader leeft en waakt over ieder van zijn kinderen. Daarvan getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Jezus de Christus

Ouderling Robert L. Backman
van het Presidium der Zeventig

'Wat Christus van ons allen verlangt is overgave, onvoorwaardelijk en volledig – een spontane gave van vertrouwen, geloof en liefde.'

Toen Mormon bezig was met de samenvatting van de Nephitische kronieken, schreef hij: 'Ziet, ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van Zijnentwege geroepen om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben' (3 Nephi 5:13). Deze nederige maar duidelijke woorden behoren de gevoelens te vertolken van alle heiligen der laatste dagen: discipelen van Christus die geroepen zijn om te werken voor zijn zaak.

Christus: méér dan een koning

Wie is die Jezus die wij aanbidden? Meer dan alle anderen op aarde behoren wij heiligen der laatste dagen doordrongen te zijn van het vitale belang van Jezus van Nazaret: zijn aandeel in het heilsplan, zijn geboorte uit een maagd, zijn onberispelijke leven, zijn krachtige leringen, zijn altruïstische dood, zijn glorierijke opstanding, de leiding die Hij geeft aan zijn kerk.

In zijn boek *De mantel* geeft Lloyd Douglas een kleurrijke beschrijving van Jezus' intocht in Jeruzalem, gezeten op een ezel. Te midden van de hysterie van de opgewonden menigte, onkundig van de betekenis van die gebeuren en van de degene die daarbij de

hoofdrol speelde, vindt er een gesprek plaats tussen twee Griekse slaven:

'Gezien? – van dichtbij?' vroeg de onbehouwen Athener.

Demetrius knikte. (..)

'Gek?' drong de Athener aan (..)

'Neen.'

'Koning?'

'Neen,' mompelde Demetrius ernstig (..), 'geen koning.'

'Wat is hij dan?' (..)

'Ik weet niet, (..) Maar – hij is iets belangrijkers dan een koning' (*De Mantel*, Amsterdam: Querido, 1947, blz. 101).

Jezus Christus is inderdaad iets belangrijkers dan een koning; Hij is de Zoon van God, onze Zalmaker, onze Verlosser, leidsman en volinder van ons geloof, Koning der koningen, Heer der heren, Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. (Zie Hebrëeën 12:2, Openbaring 17:14, Jesaja 9:6.)

Dat is waar het evangelie om draait. Zonder Hem, zonder zijn tussenkomst ten behoeve van ons, zouden wij machteloos zijn tegenover Adams overtreding. Wij worden inderdaad door genade behouden, 'door het geloof', (zie Efeziërs 2:8) of zoals Nephi het stelde: '(..) want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden' (2 Nephi 25:23).

'Al het andere in verband met onze godsdienst is slechts een aanhangsel' van het getuigenis van Jezus: zijn dood, begravenis, opstanding en hemelvaart (zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 107).

Een klein meisje, dat Psalm 23 verhaspelde, zette alles in het juiste perspectief toen ze zei: 'De Heer is mijn herder, meer wil ik niet.' Wat zou iemand nog meer kunnen wensen? Wat zou begerenswaardiger kunnen zijn dan 'bij iedere gedachte op te blikken tot Jezus'? (Zie Lv 6:36.)

Bij het overdenken van onze verhouding tot de Heiland, wil ik graag een aantal punten naar voren brengen die mij hebben geholpen Hem beter te leren kennen en die fungeren als maatstaven aan de hand waarvan ik heb getracht mijn leven te meten.

Hij werd geboren uit Maria – Hij had het

vermogen om te sterven. Hij was de Eerstgeborene van de Vader, de Zoon van God – Hij had het vermogen om te leven, en wel volmaakt. Wij weten dat Jezus 'aanvankelijk niet van de volheid ontving, maar van genade tot genade voortging, totdat Hij een volheid had ontvangen' (zie Lv 93:13).

Als jongeling 'nam [de Heer] toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen' (Lucas 2:52). In de loop van zijn ontwikkeling doorstond Hij 'verleidingen en lichamspijn, honger, dorst en vermoedheid' (..); ja, meer dan de mens kan verdragen' (Mosiah 3:7). Hij maakte dat alles mee 'zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:12). Er is niets van hetgeen wij ervaren – geen hartzeer of vreugde – dat Hij niet heeft ervaren, en wel heviger; en zijn reactie op die ervaringen was volmaakt. Daarmee gaf Hij een voorbeeld voor ons eigen leven.

Tijdens zijn aardse leven heeft Jezus zijn evangelie aan ons gegeven en zijn kerk georganiseerd. Hij leerde zijn discipelen hoe zij de kwaliteit van hun leven konden verhogen en wees ons de weg naar geluk hier op aarde en het eeuwige leven in het hierna-maals.

Wonderen

Hij deed vele wonderen. Zij vormden 'een belangrijk element bij het werk van Jezus Christus, want het waren niet alleen goddelijke handelingen, maar zij maakten deel uit van het goddelijk onderwijs. (..) Ze waren bedoeld als bewijs voor de Joden dat Jezus de Christus was. (..) De wonderbaarlijke genezingen tonen ook aan dat de wet van de liefde erop gericht is oplossingen te vinden voor de problemen van het leven. Wonderen waren – en zijn dat nog steeds – een gevolg van geloof, en de beste stimulans daartoe' ('Miracles', Bible Dictionary, blz. 732).

Denk eens aan de aandoenlijkheid van een van Christus' grootste wonderen: de opwekking van zijn vriend Lazarus uit de doden. De deernisvolle Heiland gaf gehoor aan de smeekbeden van zijn vrienden, maar stelde tegelijkertijd zijn komst uit om de gebeurtenis te benutten als leermoment. 'Het verblijdt Mij om u,' zei Hij, 'dat ik daar niet geweest ben, opdat gij tot geloof komt' (Johannes 11:15).

Met kinderlijk geloof zei de treurende Maria:

'Here, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn. Ook nu weet ik, dat God U geven zal al wat Gij van God begeert.

Jezus zeide tot haar: Uw broeder zal opstaan.

'Marta zeide tot Hem: Ik weet, dat hij zal opstaan bij de opstanding ten jongsten dage.

'Jezus zeide tot haar: Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij geloofd, zal leven, ook al is hij gestorven' (Johannes 11:21-25).

Maria was dezelfde mening toegedaan: 'Here, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn' (Johannes 11:32). En Jezus, die haar en anderen zag wenen 'werd verbolgen in de geest en diep ontroerd,' en ook Hij weende. (Zie Johannes 11:33, 35.) De diepte van zijn bezorgdheid en medeleven is opmerkelijk en zeer uitnodigend. Met het woord van geloof en kracht, zei Jezus eenvoudig: 'Lazarus, kom naar buiten!' (Johannes 11:43). En Lazarus kwam. Een leven was teruggegeven, en een onomstotelijk bewijs van Christus' goddelijkheid was voor eeuwig geleverd als basis van het geloof.

Discipel van de levende Christus

Samen met Paulus hield ik: 'Dood, waar is uw overwinning? Dood waar is uw prikkel?' (1 Korintiërs 15:55.) Christus heeft de overwinning behaald. De dood is overwonnen; het leven – het eeuwige leven – heerst in alle zegepraal. Wij zijn discipelen van de levende Christus. Hoewel zijn lichaam in een geleend graf werd gelegd, stond Hij op de derde dag op en verscheen aan velen.

Stel u eens voor dat u bij de discipelen en andere gelovigen was op de dag van de opstanding. Het is slechts luttel uren geleden dat u getuige was van de afgruselijke kruisiging van de zachtmoedige Nazarener. U hebt samen wanhopige momenten meegemaakt van diepe smart, verward en niet wetende waarheen u zich moest wenden, wat u moest doen. Uw gedachten zijn vertroebeld in een mist van vertwijfeling. En dan komen er twee discipelen die beweren met de Heer te hebben gesproken op de weg naar Emmaüs. Durft u geloof te hechten aan de woorden van hen die zeggen: 'De Here is waarlijk opgewekt en is aan Simon verschenen?' (Lucas 24:24.)

Lucas heeft de volgende opmerkelijke gebeurtenis opgetekend:

'En terwijl zij hierover spraken, stond Hij zelf in hun midden; en zij werden ontzet en verschrikt en meenden een geest te aanschouwen.

'Doch Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart?

'Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb.

'[En bij dit woord toonde Hij hun zijn handen en voeten.]' (Lucas 24:26-40.)

Dat voorval leeft in mijn hart, want het

kondigt de onsterfelijkheid aan voor ieder van ons. Het verzekert ons van een leven na de dood, vrij van pijn en aards verdriet.

De verzoening

Jezus nam de zonden van ons allen op Zich in Getsemane en aan het kruis. Hij stierf opdat wij zouden leven. Wie onder ons heeft de pijn van de zonde niet ervaren? Wie heeft de balsem van goddelijke vergeving ter genezing van zijn verwonde ziel niet heel hard nodig? Lehi leerde zijn zoon Jakob:

'Daarom komt de verlossing in en door de Heilige Messias; want Hij is vol genade en waarheid.

'Zie, Hij geeft Zichzelf als een offer voor de zonde, om te voldoen aan de vereisten der wet voor allen, die een gebroken hart en een verslagen geest hebben; voor niemand anders kan voldaan worden aan de vereisten der wet' (2 Nephi 2:6-7).

Hij bracht een 'grote en laatste offerande,' een 'eindelooze en eeuwige offerande,' die alleen door de zondeloze Zoon van God kon worden gebracht. (Zie Alma 34:10.)

De weg tot het eeuwige leven is vrijgemaakt door 'de weg en de waarheid en het leven' (Johannes 14:6). Waarom zouden wij de uitnodiging tot behoud niet aannemen die Petrus als volgt heeft verwoord: 'Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u' (1 Petrus 5:7).

Zijn opdracht

'Daarom is het zo belangrijk, dat deze dingen aan de inwoners der aarde worden bekendgemaakt' (2 Nephi 2:8). Jezus spreidde een zendingsijver ten toon, een vurig verlangen dat al Gods kinderen de zegeningen van het evangelie zouden genieten. Het is frappant dat het laatste hoofdstuk van elk evangelie een oproep van de opgestane Heer bevat om het evangelie te verbreiden.

Op de begane grond van het kantoorgebouw van de kerk in Salt Lake City bevindt zich een magnifieke muurschildering met de opgestane Jezus Christus die te midden van zijn elf apostelen staat en hun zijn inspirerende opdracht geeft om zending te zijn voor de hele wereld:

'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des

Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.

'En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld' (Matteüs 28:19-20).

De apostelen die daar bij de Zoon van God aanwezig waren, gaven met geloof, onverschrokkenheid en kracht gehoor aan die oproep. Wij Jezus: '(. . .) en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord Gods met vrijmoedigheid' (Handelingen 4:31). Zij hadden een opgestane persoon gezien, hadden met Hem geëten, zijn handen en voeten betast. Zij wisten het, en vanuit dat weten getuigden zij: '(. . .) want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben' (Handelingen 4:20).

Hebben wij als zijn discipelen diezelfde opdracht? Wellicht hebben wij de opgestane Heer niet in levende lijve gezien. Maar het getuigenis van zijn gekozen getuigen is door de Heilige Geest in ons hart gegrift. Wij weten het, en vanuit dat weten moeten ook wij getuigen. Twijfel iemand van ons eraan dat dit, dankzij ons lidmaatschap in de kerk, een van onze belangrijkste taken is? Ik ben begonnen met de uitspraak van Mormon: 'Ik ben van Zijnentwege geroepen om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben' (3 Nephi 5:13). Ieder van ons heeft diezelfde roeping.

Geef u aan Christus

Wat Christus van ons allen verlangt is overgave, onvoorwaardelijk en volledig – een spontane gave van vertrouwen, geloof en liefde. De schrijver C.S. Lewis heeft de geest van die overgave weten te vangen:

'Christus zegt: "Geef Mij alles. Ik wil geen gedeelte van je tijd, je geld en je werk. Ik wil jou helemaal. Ik ben niet gekomen om je natuurlijke ik te kwellen, maar om dat te vernietigen. Halve maatregelen deugen niet. Ik wil niet hier een tak afzagen en daar nog een tak; de hele boom moet omver. (. . .) Draag je hele natuurlijke ik aan Mij over – alle verlangens die je onschuldig acht, evenzeer als die je slecht vindt – de hele handelen. En Ik zal je daarvoor een nieuw ik geven. Ja, Ik zal je Mijzelf geven: mijn eigen wil zal die van jou worden"' (*Mere Christianity*, New York: Collier Books, 1960, blz. 167).

Ik weet dat mijn Verlosser leeft

Als discipel van Jezus Christus, de Zoon van God, geef ik uiting aan mijn bereidwilligheid om mij aan mijn Heiland te onderwerpen, omdat ik Hem vertrouw, Hem geloof en Hem liefheb. Net als Job zeg ik: '(. . .) ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden.

'Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik [van] uit mijn vlees God aanschouwen' (Job 19:25-26). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Licht

Ouderling Ted E. Brewerton
van de Zeventig

'Licht overreedt ons om het goede te doen; het voert ons tot Christus.'

Broeders en zusters, op deze heldere, mooie dag wil ik het graag hebben over het onderwerp licht. Het woordenboek omschrijft licht als iets wat zicht mogelijk maakt of iets wat verlicht of onderlicht.

Er zijn twee soorten licht: het fysieke licht en geestelijk licht.

Het fysieke licht, in het bijzonder natuurlijk licht, beïnvloedt onze stemming. Wanneer het zomerlicht begint te verflauwen, de dagen korter worden en het donkere winterseizoen voor de deur staat, wordt het natuurlijke licht steeds kostbaarder, vooral voor hen die in extreem noordelijke streken wonen. Daar, waar het wel drie maanden van het jaar volkomen donker kan zijn, gevolgd door een zomer van drie maanden voortdurend licht, verandert de stemming met het seizoen.

Licht heeft inderdaad grote uitwerking op het humeur en gedrag van de mens. Er komt steeds meer bewijs dat mensen die zich wat gedeprimeerd voelen, een verbetering te weeg kunnen brengen door naar buiten te gaan in het daglicht. Wandelen in het licht is een natuurlijke oppepper. Mensen die een halfuurtje of langer overdag buiten wandelen, hebben daar duidelijk profijt van. (Zie *The Walking Magazine*, januari/februari 1989, blz. 28-30.)

De wetenschappers weten niet zeker welk golfengten van het licht die gunstige uitwerking op het humeur hebben. Onderzoek schijnt erop te wijzen dat het te maken heeft met licht dat wordt geabsorbeerd door de ogen, niet door de huid.

Een tweede medische toepassing van licht is lichttherapie ter behandeling van zekere vormen van kanker. Bepaalde chemische stoffen kunnen, gecombineerd met licht, kankercellen vernietigen. Er wordt onderzocht wat de beste lichtbron is en hoe die op bepaalde lichaamsdelen kan worden gericht. (Zie *Time*, Canadese uitgave, november 1989.)

Na deze summierende opmerkingen over natuurlijk licht, wil ik het hebben over het soort licht dat oneindig veel meer macht en uitwerking heeft, en wel *geestelijk licht*. Het komt van God en zijn evangelie. In de Schriften wordt gesproken over een verband tussen het natuurlijke zonlicht en geestelijk licht. In afdeling 88 van de Leer en Gebeden lezen we over 'het licht der waarheid' (..);

'Welke waarheid schijnt. Dit is het licht van Christus. Hij is eveneens in de zon, en is het licht der zon, en de macht, waardoor deze werd gemaakt' (..)

'Der Hemt, dat schijnt en u licht geeft, is door Hem, die uw ogen verlicht, en het is hetzelfde licht, dat uw begrip verlevendigt;

'Welk licht van de tegenwoordigheid Gods uitgaat om de onmetelijke ruimte te vervullen -

'Het licht, dat in alle dingen is en alle dingen leven geeft, en dat de wet is, waardoor alle dingen worden bestuurd' (LV 88:6-7, 11-13).

Deze aarde zal een celestiaal hemellichaam zijn, als een zee van glas en vuur. De profeet Brigham Young heeft gezegd: 'Het zal dan niet een ondoorschijnend lichaam zijn zoals nu, maar zal als de sterren aan het uitspansel zijn, vol licht en heerlijkheid: het zal een *lichaam van licht* zijn. Johannes vergeleek de aarde in haar celestiale staat met een zee van glas' (*Journal of Discourses*, deel 7, blz. 163; cursivering toegevoegd).

Verder lezen we in afdeling 88:

'En verder, voorwaar zeg Ik u: De aarde

komt de wet van een celestiaal koninkrijk na, want ze beantwoordt ten volle aan het doel van haar schepping, en overtreedt de wet niet -

'Daarom zal ze worden geheiligd; ja, niet-tegenstaande ze zal sterven, zal ze weder levend worden gemaakt, en zal ze zich onderwerpen aan de macht, waardoor ze levend wordt gemaakt, en de rechtvaardigen zullen haar beërven' (LV 88:25-26).

En in afdeling 84:

'Want het woord des Heren is waarheid, en alles wat waarheid is, is licht, en alles wat licht is, is Geest, namelijk de Geest van Jezus Christus.

'En de Geest geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert' (LV 84:45-46).

Het woord *licht* komt ongeveer 535 keer voor in de Schriften.

Er is een verwantschap tussen licht en de Zoon van God: 'En indien uw oog alleen op Mijn eer is gericht, zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld, en er zal in u geen duisternis zijn; en hij, die met licht is vervuld, begrijpt alle dingen' (LV 88:67).

Jezus Christus is het licht van de wereld. Moroni zegt: 'En nu, mijn broederen, aangezien gij het licht kent, waardoor gij zult kunnen oordelen, *welk licht het licht van Christus is*, ziet toe, dat gij niet verkeerd oordeelt; want met datzelfde oordeel, waarmee gij oordeelt, zult gij ook worden geoordeeld' (Moroni 7:18; cursivering toegevoegd).

Johannes zegt: 'Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: *Ik ben het licht der wereld*; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12; cursivering toegevoegd).

Onze Heer is het licht der wereld op minstens drie manieren. Ouderling Bruce R. McConkie heeft het volgende geschreven:

'1. Door het licht van Christus regeert en bestuurt Hij het universum en geeft leven aan alles wat zich daarin bevindt.

'2. Door datzelfde licht, dat de onmetelijke uitgestrektheid van de ruimte vervult, verlicht Hij het verstand en verlevendigt Hij het begrip - in het geval van bepaalde getrouwen, door middel van de Heilige Geest.

'3. Door zijn eigen oprechte, onberispelijke en volmaakte koers, in [het voorsterfelijke bestaan], in de sterfelijkheid en in verreen heerlijkheid, geeft Hij een volmaakt voorbeeld, waardoor Hij tot allen kan zeggen: "Volg Mij!" (2 Nephi 31:10)' (*The Promised Messiah*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978, blz. 208).

Tijdens het eerste visioen werd de jonge Joseph verlost van drukende duisternis door licht.

Hoe komt licht bij ons binnen? Hoe ont-

vangen wij het? '(...) maar indien uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn. Indien nu wat licht in u is, duisternis is, hoe groot is dan de duisternis!' (Matteüs 6:23.)

Ouderling Bruce R. McConkie heeft het volgende over deze passage gezegd:

'Christus is het licht; het evangelie is het licht; het heilsplan is het licht; "hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe". Zoals het licht van de zon het lichaam binnendringt door onze natuurlijke ogen, zo dringt het licht van de hemel – het licht van de Geest die onze ziel verlicht – binnen door onze geestelijke ogen' (*The Mortal Messiah*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1980, deel 2, blz. 153; cursivering toegevoegd).

President Joseph F. Smith heeft gezegd:

'Een fout die de heiligen, jong en oud, moeten vermijden, is de neiging om te geleend licht te leven, en hun eigen licht onder een korenmaat te verbergen, zodat de smaak van hun zout der kennis verloren gaat, en het licht in hen een weerkastings wordt in plaats van een waar licht (...)'

'De mensen moeten volkomen van de waarheid doordrongen raken, in de kennis van het evangelie gegrondest zijn, zodat zij van niemand afhankelijk zijn voor geleend of weerkaatst licht, maar alleen op de Heilige Geest vertrouwen, die altijd dezelfde is, aldoor schijnt en tot het individu en de priesterschap die overeenkomstig de wetten van het evangelie leven, van de heerlijkheid en de wil van de Vader getuigt. Dan zullen zij een eeuwig licht bezitten dat niet kan worden verduisterd. Doordat het in hun le-

ven schijnt, zullen zij anderen aanleiding geven God te verheerlijken; en door hun goeddoen zullen zij de onwetendheid van dwaze mensen het zwijgen opleggen en de lof verkondigen van Hem die hen uit de duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaar licht' (*Evangelieleer*, blz. 86-87; cursivering toegevoegd).

Licht overreedt ons om het goede te doen; het voert ons tot Christus. Het heeft mijn voorouders geleid, net zoals de uwe, en het kan en zal allen leiden tot Hem.

Archibald Stewart en zijn vrouw, Esther Lyle, waren mijn betovergrootouders. De familie Stewarts had geleerd vervolging en ontbering het hoofd te bieden. Hun voorouders waren gedwongen geweest vanuit Schotland naar Noord-Ierland te vluchten, waar hun bescherming was beloofd. Maar in plaats van rust te vinden, werden zij opnieuw het slachtoffer van vervolging, deze keer door de Ierse 'Greens'. Onafhankelijkheid en een sterke overtuiging vormden een belangrijk onderdeel van hun erfgood.

De eigenschappen die de familie Stewart ten toon spreidde: liefde, toewijding en een groot geloof, zorgden ervoor dat zij onafhankelijk waren voor het evangelie. Toen de mormoonse zendelingen verschenen, was het Elizabeth, het derde kind, dat meteen de waarheid van hun boodschap aanvoelde. Zij begon te studeren en te zoeken naar bevestiging van hetgeen zij in haar hart voelde. Haar gevoelens en studie wekte de onmiddellijke belangstelling op van haar oude grootmoeder, de matriarch van het huisgezin. Urenlang vertelde Elizabeth haar oma over de nieuwe profeet van God, Joseph

Smith, die de eenvoudige, doordringende boodschap op aarde had teruggebracht dat Christus leefde en aan de mensen was verschenen. Elizabeth voelde een getuigenis in haar hart branden en vroeg toestemming om zich te laten dopen. Wegens de impopulariteit van de mormonen hadden haar ouders bezwaar, maar haar grootmoeder bracht redding: 'Laat het kind haar gang gaan,' zei ze. 'Ik heb al haar boeken gelezen en ik geloof warempest dat ze gelijk heeft.'

Toen Elizabeth het huis verliet op weg naar haar doop, liep haar grootmoeder naast haar. Samen gingen ze naar de rivier, waar de ouderlingen op die ijzige dag in maart een wak in het ijs hadden gemaakt. Toen de broeders naar Elizabeth toe kwamen om haar te dopen, stapte haar grootmoeder naar voren en zei: 'Let op je manieren, kindje; altijd oudere mensen voor laten gaan.'

De ouderlingen doopten oma in haar gewone kleren; ze had zelfs haar witte mutsje op haar hoofd. Ze had niets meegebracht en moest dus in haar natte, bevroren kleren naar huis lopen. Ze vatte zelfs geen kou, hoewel ze zich pas verkleedde toen de andere familieleden naar bed waren gegaan. Ze zei niets over haar doop, maar deed wat er gewoonlijk van haar werd verwacht alsof er niets was gebeurd. Toen iedereen zich ter ruste had begeven, hing ze haar kleren voor de haard. Toen Archibald de volgende dag opstond en ze daar zag, begon hij grapjes te maken met de anderen dat ze oma samen met Elizabeth in de rivier hadden gestopt. Grootmoeder hoorde hun grappen aan en zei toen: 'Archibald, als je niet wilt dat de hele buurt dit hoort, moet je ophouden met schreeuwen. Je kunt nu niet meer over oma praten, want ze kan nog beter horen dan jullie allemaal.'

Grootmoeder was al twintig jaar zo goed als stokdoof, maar bij haar doop vond er een wonder plaats waardoor haar gehoor werd hersteld. Vanaf die dag tot aan haar dood kon zij alles duidelijk horen. Archibald plaagde haar zelfs dat zij teveel hoorde.

De andere gezinsleden lieten zich spoedig daarna dopen, in 1841.

Het licht van het evangelie verlicht het levenspad naar de eeuwigheid dat anders donker en onduidelijk zou zijn.

Wij kunnen als een spiegel zijn en het licht zelfs in donkere hoeken laten schijnen. Wij zijn niet de bron van het licht, maar toch kunnen wij het weerkaatsen voor anderen.

Wanneer ik dit sterfelijke leven verlaat, moet ik in de hemel verantwoording afleggen van mijn rentmeesterschap en van mijn woorden. Daarom getuig ik zonder de minste aarzeling dat God leeft. Jezus is zijn heilige Zoon, door wie wij zaligheid kunnen verkrijgen. Dit is zijn kerk en koninkrijk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

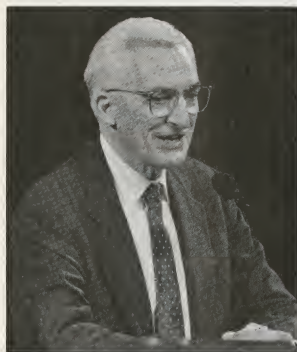

Het Eerste Presidium: president Ezra Taft Benson (midden), president Gordon B. Hinckley (links), eerste raadgever, en president Thomas S. Monson, tweede raadgever.

Vandaag – een dag van de eeuwigheid

Ouderling George I. Cannon
van de Zeventig

Iedere dag zal een goede dag zijn, als we aan de Heiland denken en Hem tot het middelpunt van ons leven maken.

Want ziet, het is nu de tijd en de dag van uw zaligheid (. . .) dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten (. . .) de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen' (Alma 34:31-32).

Deze woorden zijn tegenwoordig even toepasselijk als toen Amulek ze eeuwen geleden uitsprak.

Jaren geleden heb ik een artikel uit de krant geknipt. Het gaat over een liftbediende die op een ochtend een vrolijk wijse floot. 'Waarom ben je zo vrolijk?' vroeg een chagrijnige man hem.

De jongen antwoordde: 'Ik heb deze dag nog nooit eerder geleefd.'

De schrijver van het artikel gaf het volgende commentaar: 'Deze jongen was wijs voor zijn leeftijd. Het enige leven dat we kunnen leiden is vandaag. Gisteren ligt achter ons. Hoe geweldig het ook was, het kan niet opnieuw geleefd worden, alleen herinnerd. Morgen ligt voor ons, en hoe zoet onze verwachtingen ook mogen zijn, we moeten geduldig op de klok wachten, totdat onze hoop aan de realiteit kan worden afgemeten. We kunnen maar één dag tegelijk leven. (Dr. Roy Pearson, *Words to Live By*.)

Ouderling Richard L. Evans heeft in 'The Spoken Word' (het gesproken woord) de volgende zinvolle gedachte geuit: 'Soms zijn we in de veronderstelling dat het leven nog moet beginnen. Het is niet altijd even duidelijk waar we op wachten, maar sommige mensen wachten net zo lang tot het leven voorbij is gegleden – en staan dan nog te wachten op iets dat al lang geweest is. (. . .) Dit is het leven dat we moeten leven. Vandaag is evenzeer een onderdeel van de eeuwigheid als een dag duizend jaar geleden of als een dag over duizend jaar. Dit is ons leven, of we nu blij zijn of teleurgesteld. Of we het druk hebben of ons vervelen. Dit is het leven en het snelt voorbij.' (*Improvement Era*, januari 1967, blz. 65.)

Vandaag is een dag van de eeuwigheid. Iedere dag hoop ik dat we dankbaar zijn voor het leven, dat we weten dat we een zoon of een dochter van God zijn en dat de volheid van het evangelie van Jezus Christus op aarde is. Ik hoop dat we het verlangen en het vaste voornemen zullen hebben om van iedere dag een goede dag te maken.

Hoe doen we dat? Ik zal u enkele suggesties geven. Ik moedig u aan om nog meer ideeën aan de lijst toe te voegen.

Laten we ons geloof in de Heer Jezus Christus iedere dag voeden. Laten we de geïnspireerde boodschap van de levende profeet van de Heer navolgen om 'dagelijks in het Boek van Mormon te lezen en het ons leven lang te bestuderen' (algemene conferentie, april 1988). We kunnen onze Hemelse Vader in persoonlijk gebed aanroepen. We kunnen iedere dag als gezin neerknielen. Het is enorm belangrijk dat we dat doen. Als we op zondag naar de kerk gaan en op waardige wijze aan het avondmaal deelnemen, kunnen we de Geest van onze Vader iedere dag bij ons hebben.

Laten we het grote, verlossende beginsel van bekering dagelijks naleven. Dan worden we nederiger en zijn we makkelijker te onderwijzen.

Als we aan de Heiland denken en Hem tot het middelpunt van ons leven maken, zal

iedere dag een goede dag zijn, want Hij is 'het Licht en het Leven en de Waarheid der wereld' (Ether 4:12). Als we de Heiland navolgen zullen we eerlijker worden. Ik wil u graag iets vertellen over een twaalfjarige jongen uit de Filipijnen die de Heiland navolgt.

Julius was zonder ontbijt naar school gegaan, en tijdens de lessen bleef zijn maag zo'n vreemd geluid maken. Tijdens de pauze rende hij naar een nabijgelegen barbecuekraampje. Hij nam twee stokjes gebarbecued vlees, at het op, en ging terug naar de klas.

Terug in de klas ontdekte hij dat hij was vergeten te betalen. Zonder te aarzelen rende hij de klas uit om alsnog te betalen. Toen hij terugkwam in de klas, was zijn lerares enorm boos. Hij was vergeten toestemming te vragen om de klas te verlaten. Ze wilde weten wat hij gedaan had. Hij vertelde haar alles. Ze sloeg haar arm om zijn schouder, keek naar de klas en zei: 'Jongens en meisjes, ik wil dat jullie net zo eerlijk zijn als Julius.' Toen vroeg ze waarom hij alsnog had betaald terwijl hij het geld net zo makkelijk had kunnen houden.

Hij antwoordde: 'Omdat ik in eerlijkheid geloof.'

'Bij welke kerk hoor je dan?' vroeg ze.

Zonder te aarzelen zei hij: 'Ik ben mormoon.'

'O,' antwoordde ze, 'vandaar!'

Julius maakt van iedere dag een goede dag omdat hij altijd eerlijk is.

Als we de Heiland navolgen, zullen we zedelijk rein worden. We zullen ons lichaam met respect behandelen en ons niet inlaten met drugs, alcohol, pornografie of ons lichaam op welke manier dan ook vernietigen. Onlangs luisterde ik naar een standvastige jongeman die vertelde over de jongelui op school die zich niet aan de normen van de kerk hielden en van de vernietigende substanties gebruikten waartegen we zijn gewaarschuwd. Zijn vrienden die weten dat hij mormoon is, hebben hem gevraagd waarom hij van die schadelijke dingen afblijft. Hij legde uit: 'Ik ben blij dat ik weet dat ik de Heer niet heb teleurgesteld en zijn priesterschap niet heb onteerd. Denk erom dat je wel tegen jezelf en anderen kunt liegen, maar dat je nooit tegen de Heer kunt liegen. Hij weet wat je doet. (. . .) Een goede richtlijn in ons leven is om je voor te stellen dat Christus altijd naast je loopt. Vraag jezelf af: "Zou Christus dit doen?" of "Zou Hij in een dergelijke situatie belanden?" (Toespraak van Brandon Williams tijdens de conferentie van de Ring Alamosa Colorado, 25 augustus 1991.)

Naarmate de Heiland centraler in ons leven komt te staan, worden wij liefdevoller en hebben we meer voor onze naasten over. Hij heeft ons door zijn lering en voorbeeld

onderwezen dat als we onszelf willen vinden, we onszelf moeten verliezen in het helpen en dienen van anderen.

Een van de beste manieren om van iedere dag een goede dag te maken is volgens mij het meewerken aan de opbouw van Gods koninkrijk. Het is voor een ieder van ons een zegen om een rechtvaardig leider te zijn. President Kimball heeft eens gezegd: 'Lidmaatschap in de kerk is een roeping tot leiderschap.' Laten wij goede leiders zijn – thuis (ouders en kinderen), in onze buurt, op school, in de gemeenschap en in de kerk.

Iedere dag kan zinvoller zijn als we gelukkig zijn met onszelf. Enkele bijzonder ongewenste gevoelens zijn jaloezie, afgunst en de wens om iemand anders te zijn. We moeten dankbaar zijn voor wie en wat we zijn, en voor de talenten die we hebben ontvangen. We moeten ook dankbaar zijn voor de talenten van anderen, en hen daarin steunen. We moeten in ieder mens naar de goddelijke eigenschappen zoeken. Het is belangrijk dat

we onszelf kunnen zijn, en er tevreden mee zijn. Iemand heeft eens gezegd: 'Een bij is dan wel geen adelaar, maar hij kan wel honing maken!'

Ik wil u nog een idee aan de hand doen: Maak u geen zorgen over zaken die u toch niet kunt veranderen. Als u iets kunt doen, doe het dan. Als u niets kunt doen, maak u er dan geen zorgen over. Verscheidene jaren geleden las ik een artikel over ouderling LeGrand Richards. Hij was net 93 jaar geworden. Iemand vroeg hem wat het geheim was van zijn lange, gelukkige en zinvolle leven. Hij zei: 'Er is een gedicht dat een onderdeel van mijn levensfilosofie is geworden. Het luidt:

Voor iedere zorg onder de zon,
is wel of geen oplossing;
Als er een is, zoek haar haastig,
Als er geen is, laat dan maar zitten.
(*Church News*, 31 maart 1979, blz. 4.)

Ik heb nog één idee. Het is afkomstig van president Ezra Taft Benson: 'Als we de Geest

bij ons willen houden, moeten we werken. Er is geen grotere vreugde of voldoening dan na een dag hard werken te weten dat we ons best hebben gedaan (...). Het evangelie is een evangelie van werken – doelmatig, onzelfzuchtig en gedaan in de geest van de ware liefde van Christus.' (*Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 483-484.)

Iedere dag die wij leven is een dag van de eeuwigheid.

Laten we van iedere dag een goede dag maken, door:

Ons geloof te voeden
Door bekering te groeien
De Heiland te volgen
In het koninkrijk te dienen
Tevreden met onszelf te zijn
Ons geen zorgen te maken
Hard te werken

Ik bid, evenals Alma, dat u zich iedere dag zult 'vernederen voor de Here en Zijn heilige naam aanroepen en voortdurend waken en bidden, opdat gij niet moogt worden verzocht boven hetgeen gij kunt verdragen, en aldus door de Heilige Geest worden geleid, en nederig wordt, ootmoedig, onderworpen, geduldig, vol liefde en alle lankmoedigheid;

'En geloof hebt in de Here, en hoop, dat gij het eeuwige leven zult ontvangen, en de liefde Gods altijd in uw hart hebt, opdat gij ten laatsten dage moogt worden verheven en in Zijn rust ingaan' (Alma 14:28-29).

Mijn hart is vol van dankbaarheid nu het einde van mijn werk als lid van de Zeventig gekomen is.

Ik ben dankbaar voor mijn lieve vrouw Isabel, die zo liefdevol en onzelfzuchtig naast mij heeft gewerkt. Door haar voorbeeld heb ik geleerd om van elke dag een goede dag te maken. Ik wil onze kinderen, hun eeuwige huwelijkspartners en onze kleinkinderen bedanken voor hun steun, standvastigheid en gerechtigheid.

Ik heb door het voorbeeld van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf geleerd wat het betekent om een discipel van de Heiland te zijn.

Met de Quorums der Zeventig en de Presiderende Bisschap heb ik de vreugde van broederschap ervaren.

Ik wil graag alle leden en zendelingen bedanken met wie ik heb samengewerkt in Azië, de Filipijnen, Micronesië en Guam, Groot-Brittannië en het zuidwestelijke deel van de Verenigde Staten. Van iedere dag een goede dag maken, daarvan bent u een voorbeeld.

Boven alles wil ik mijn dank en liefde uitspreken voor mijn Heiland, Jezus Christus. Hij is het licht, het leven en de waarheid der wereld. Ik geef u mijn getuigenis dat Hij onze Heiland en Verlosser is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De vruchten van het herstelde evangelie van Jezus Christus

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Zonder de wortels kunnen we de vruchten van het evangelie niet plukken. De Heer heeft deze wortels door openbaring vastgelegd – kenmerkende beginselen van de volheid van het evangelie.'

Broeders en zusters, ik ben er zeker van dat we ons allemaal vereerd hebben gevoeld met de aanwezigheid van president Ezra Taft Benson, de president van onze kerk, onze profeet. Ik heb hem mijn hele leven liefgehad en gerespecteerd, en ik ben er zeker van dat u dat ook hebt gedaan.

Door de eeuwen heen heeft de Heer zijn volk, zij die Hem liefhebben en zijn geboden naleven, afzonderlijke namen gegeven. Hij heeft hen 'Mijn ten eigendom' (Exodus 19:5), 'heilig' (Deuteronomium 7:6), 'een koninklijke priesterschap, een heilige natie' (1 Petrus 2:9) genoemd. De Schriften noemen dergelijke mensen heiligen. Zoals de Heiland onderwees: 'Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen' (Matteüs 7:20).

In scherp contrast met hen die de evangeliebeginselen naleven, zij die vele mensen die deze beginselen negeren of niet begrijpen. Sommigen leven de normen van het evangelie niet na en leven met zonde,

kwad, oneerlijkheid en misdaad. Het resultaat is altijd ellende, pijn, lijden en verdriet. De Heiland heeft het volgende onderwezen:

'Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots. En de regen viel neer en de stormen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest. En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand. En de regen viel neer en de stormen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot' (Matteüs 7:24-27).

Uit deze gelijkenis kunnen we een belangrijke les leren. Zonder de wortels kunnen we de vruchten van het evangelie niet plukken. De Heer heeft deze wortels door openbaring vastgelegd – kenmerkende beginselen van de volheid van het evangelie. Zij geven de weg aan. De Heer heeft ons onderwezen hoe we ons leven op een stevig fundament moeten bouwen, op een rots, die de verleidingen en stormen van het leven zal weerstaan.

Ik wil het nu graag over een aantal belangrijke evangeliebeginselen hebben.

De Godheid

Een kenmerkend beginsel is de samenstelling van de Godheid: 'Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest' (Artikelen des Geloofs 1:1). De Godheid bestaat uit drie afzonderlijke personen die één doel hebben. De Vader en de Zoon hebben beiden een tastbaar lichaam van vlees en beenderen. De Heilige Geest is een persoon van geest.

God is werkelijk onze Vader, de Vader van

de geesten van het hele mensdom. Wij zijn letterlijk zijn kinderen, naar zijn beeld geschapen. We hebben goddelijke karaktereigenschappen van Hem geërfd. Als we ons bewust zijn van onze relatie tot onze Hemelse Vader, kunnen we ons potentieel en onze goddelijke aard beter begrijpen. De leerstelling van Gods vaderschap legt een solide fundament voor zelfvertrouwen. Het lied 'Ik ben een kind van God' (*Zing maar mee*, B-76) maakt deze leerstelling eenvoudig duidelijk. Kan het iemand aan zelfvertrouwen ontbreken als hij zijn goddelijke afkomst kent? Ik ken mensen die zich deze waarheid diepgaand en blijvend bewust zijn, en anderen die het alleen maar oppervlakkig en intellectueel begrijpen. Het verschil in de houding van beiden en het praktische effect op die houding in hun leven is overduidelijk.

De wetenschap dat Jezus Christus de eerstgeboren Zoon van God in de geest is, en de eniggeborene in het vlees, geeft ons een veel edeler en grootser beeld van Hem, dan als Hij alleen maar een groot leraar of filosoof was geweest. Hij is onze Heer, de Verlosser van het mensdom, onze Voor spraak bij de Vader. Omdat Hij ons liefheeft, heeft Hij de zonden van de wereld op Zich genomen, en voor de getrouwen de weg bereid om terug te keren in de tegenwoordigheid van de Vader.

Hij is de grootste Mens die ooit op aarde geboren is – het volmaakte voorbeeld (. . .) Hij is Heer der heren, Koning der koningen, de Schepper, de Verlosser, de God van deze wereld (. . .) Zijn naam (. . .) is de enige naam onder de hemel waardoor wij gered kunnen worden.

Hij zal in macht en glorie op deze aarde terugkomen, en op de laatste dag als rechter van het mensdom fungeren.

Hij staat aan het hoofd van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij zouden Hem eeuwig dankbaar moeten zijn. We moeten Hem met heel ons hart liefhebben en zijn voorbeeld navolgen.

De Heilige Geest, het derde lid van de Godheid, is een openbaarder (zie *History of the Church*, deel 6, blz. 58); Hij openbaart het woord van God. Hij geeft het overtuigende bewijs dat het evangelie waar is en geeft de mensen een teugenis van de goddelijkheid van Jezus Christus. Hij leidt ons in onze keuzen en in ons zoeken naar de waarheid.

De opstanding

Nu wil ik het hebben over onze overtuiging van een letterlijke opstanding, de vereniging van de geest met het lichaam van vlees en beenderen. Door Jezus Christus, die op deze aarde als eerste opstond, is de opstanding voor het hele mensdom een feit geworden. Deze realiteit is het middelpunt

van hoop in het evangelie van Jezus Christus (zie 1 Korintiërs 15:19-22).

Ik heb het verschil gezien tussen hen die een geestelijk vertrouwen in de opstanding hebben en anderen die verward en onzeker over onze staat in het hiernamaals zijn. Ik ben geïnspireerd door een moeder die ondanks het diepe verdriet de vroegtijdige dood van haar tweejarige dochter moedig en kalm tegemoet trad. De vrede die ze voelde schreef ze toe aan haar geloof in een liefdevolle Vader en in het eeuwige leven. Ze was vol vertrouwen dat dit lieve kind in de armen van Gods liefde zou worden opgenomen en dat ze eens weer samen zullen zijn.

Ouderschap

In het plan van de Heer dienen de ouders hun kinderen te onderwijzen tijdens de ontvankelijke periode in hun leven, als ze hun houding en gewoonten voor de rest van hun leven ontwikkelen. President Brigham Young herkende wijselijk dat 'de jaren der jeugd de juiste tijd zijn' om de lichamelijke begeerten en lusten te overwinnen. Hij waarschuwde dat 'de man die zich door zijn begeerten laat leiden, er een slaaf van wordt.' (*Letters of Brigham Young to His Sons*, Dean C. Jesse, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, blz. 130.) Laten we dankbaar zijn

voor de beginselen die een positieve, geestelijke kracht verschaffen aan de ouders die hun kinderen onderwijzen, en die de jongeren wegleden van de valkuilen die Satan langs de paden der jeugd heeft gegraven.

Het woord van wijsheid

Het woord van wijsheid werd in 1833 door middel van de profeet Joseph Smith geopenbaard. Deze openbaring is bekritiseerd en genegeerd, aangevallen en verdedigd, belachelijk gemaakt en geprezen. Ondertussen hebben de heiligen deze openbaring nageleefd als symbool van hun gehoorzaamheid aan God. Jarenlang hebben ze deze openbaring louter door geloof gehoorzaamd, in dezelfde geest als waarin Adam offerde. Een engel vroeg hem: 'Waarom offert gij offeranden aan den Heeren? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Heere heeft het mij geboden' (Mozes 5:6). De vroegere leden van de kerk gehoorzaamden de raad van de Heer zonder de medische kennis die wij nu hebben, en die het positieve effect op het lichaam bevestigd heeft. Door wetenschappelijk bewijs weten wij nu wat de heiligen 158 jaar geleden door openbaring al wisten.

Stelt u zich de resultaten eens voor als het hele mensdom deze gezondheidswet zou naleven, en hun lichaam nooit zouden misbruiken met alcohol, tabak, en andere schadelijke stoffen. Wat zou er een enorme afname zijn in het aantal auto-ongelukken, ziekten en vroegtijdige sterfgevallen, geboortefwijkingen, misdrijven, geldverspillingen, uiteengevallen gezinnen, en verwoeste levens door het gebruik van alcohol en drugs. Hoeveel minder longkanker, hartziekten, en andere kwalen die door het roken veroorzaakt worden, zouden er zijn? De vruchten van dit gebod zijn ontelbare zegeningen.

Leden van de kerk zijn door het naleven van dit gebod duidelijk gezegend met gezondheid en spiritualiteit.

Welzijnsbeginselen

Een goede indicatie van ware godsdienst is de zorg voor de armen op deze wereld. Door naastenliefde moeten wij in hun behoeften voorzien. In Jakobus staat: 'Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren' (Jakobus 1:27).

Eenvoudig gezegd betekent naastenliefde het ondergeschikt maken van onze eigen belangen en behoeften aan die van anderen, net zoals de Heiland dat voor ons allen heeft gedaan. De apostel Paulus schreef: 'geloof, hoop en liefde (. . .) maar de meeste van deze is de liefde' (1 Korintiërs 13:13), en Moroni schreef: 'En tenzij gij naastenliefde hebt,

kunt gij geenszins zalig worden in het koninkrijk Gods' (Moroni 10:21). Ik geloof dat onzelfzuchtig dienstbetoon een kenmerkend onderdeel van het evangelie is. President Spencer W. Kimball heeft eens gezegd dat welzijnszorg geen programma is, maar de essentie van het evangelie. *Welzijnszorg is het evangelie in actie.*

Welzijnszorg is het opperste beginsel van christelijk leven.

De kerk verleent veel humanitaire hulp in de gehele wereld, waar weinig ruchtbaarheid aan wordt gegeven. We kunnen anderen helpen in de mate dat wij zelfredzaam zijn. Als we zelfredzaam zijn, zullen we de materiële zegeningen die we van God hebben ontvangen, gebruiken om voor onszelf en ons gezin te zorgen en zijn we in staat om anderen te helpen.

Het beginsel zelfredzaamheid lijkt een vanzelfsprekende zaak, maar het staat lijnrecht tegenover de stromingen in onze maatschappij die de verantwoordelijkheid op anderen schuiven. Veel heiligen zijn een hoop leed bespaard gebleven door het naleven van dit beginsel.

Het fundament van zelfredzaamheid is hard werken. Ouders moeten hun kinderen leren dat werken een eerste vereiste is om succesrijk te zijn. Kinderen die de leeftijd van volwassenheid hebben bereikt, moeten werk zoeken en niet afhankelijk van hun ouders blijven. Als wij voor onszelf *kunnen* zorgen, mogen we van niemand anders verwachten dat zij voor ons zullen zorgen.

Zendingswerk

Zendingswerk was een wezenlijk onderdeel van de zending van de Heiland. En dat is het tegenwoordig nog steeds. De Heiland heeft geboden: 'Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping' (Markus 16:15). Zijn discipelen, Paulus in het bijzonder, verkondigden de boodschap van het evangelie in de jaren na de kruisiging. In 1831 openbaarde de Heer door middel van de profeet Joseph Smith: 'Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen' (Leer en Verbonden 1:2).

Momenteel zijn er meer dan 44.000 zendingen die gehoor geven aan de oproep om het evangelie te verkondigen. Zij zegenen de mensen die zij onderwijzen door hen bekend te maken met de volheid van het herstellende evangelie. Zij zegenen zichzelf door de geweldige groei die zij doormaken en door de volwassenheid die zij bereiken. Iedere jongeman die dat waardig is, moet op zending gaan. Ook jonge vrouwen en echt)paren die dat waardig zijn kunnen in het

zendingsveld waardevol dienen. Zij werken allen als vertegenwoordigers van de Heer. Wij danken hen oprecht.

Kuisheid

Een ander kenmerkend onderdeel van het evangelie is de gehoorzaamheid aan de wet van kuisheid. Vanaf het begin der aarde tot aan de dag van vandaag heeft de Heer zijn volk geboden deze wet te gehoorzamen. Zo'n strenge zedelijke norm lijkt tegenwoordig misschien vreemd en ouderwets. Vooral als je ziet dat de media pornografie en seksuele losbandigheid als normaal en volledig aanvaardbaar bestempelen. Vergeet echter niet dat de Heer de wet van kuisheid nooit van de aarde heeft weggenomen.

De beloften die tijdens een tempelhuwelijk gedaan worden, vergroten de trouw tussen man en vrouw.

Door gehoorzaamheid aan de wet van kuisheid zou het aantal abortussen afnemen, en zouden de seksueel overdraagbare ziekten beter controleerbaar zijn. Volkomen trouw in het huwelijk zou een van de grootste oorzaken van echtscheiding wegnemen, waardoor tegenwoordig veel pijn en verdriet veroorzaakt wordt, in het bijzonder bij onschuldige kinderen.

Natuurlijk hebben de leden van de kerk hun fouten en zwakheden, maar we zien voldoende bewijs dat het naleven van het evangelie de heiligen helpt om betere mensen te worden. Naarmate meer mensen het evangelie met heel hun hart, macht, verstand en sterkte naleven, zullen zij een voorbeeld voor hun familie en vrienden zijn.

Wat zijn we gezegend dat we de heilige, eeuwige beginselen van het evangelie van Jezus Christus kennen en kunnen naleven. Ze zijn waar. Ze zullen ons langs de enige veilige weg naar het geluk leiden, want de profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Geluk is het doel van ons bestaan.'

Conclusie en belofte

Tot slot wil ik u iets aanraden en beloven. Schaam u nooit voor het evangelie van Jezus Christus. Neem op waardige wijze aan het avondmaal deel. Denk altijd aan onze Heer en Verlosser. Maak zijn heilige naam nooit ten schande. Maak het heilige priesterschap en de verordeningen van het evangelie nooit belachelijk. Als u deze raad opvolgt, zal de geest van opstandigheid nooit in uw hart komen.

U zult, net als Alma, gezegend worden. Alma heeft gezegd: 'Tot nu toe heb ik zonder ophouden gearbeid (...) opdat ik hen er toe mocht brengen de overheerlijke vreugde te smaken, die ik heb gemaakt (...)

'Ja (...) de Here geeft mij buitengewoon

Het Tabernakelkoor met dirigent Jerold D. Ottley.

grote vreugde in de vrucht van mijn arbeid.

'Want door het woord, dat Hij mij heeft medegedeeld, zijn velen uit God geboren en hebben gesmaakt, zoals ik heb gesmaakt' (Alma 36:24-26).

Als u de gezalfden des Heren steunt, zal uw vertrouwen in hen sterker worden. Uw gezin en uw nageslacht zullen gezegend en versterkt worden. De overvloedige vruchten van het evangelie zullen uw leven verrij-

ken. Vrede en eenheid zullen in uw hart en bij u thuis zijn.

Broeders en zusters, de leiders van de kerk hebben u lief en werken hard om u de vruchten van het evangelie deelachtig te doen worden, opdat u zult proeven, zoals wij hebben geproefd. Ik hoop en bid dat u de geweldige vreugde van Gods liefde en zijn zegeningen in uw leven mag ervaren. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het evangelie: een wereldgeloof

President Howard W. Hunter

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De geldigheid en kracht van ons geloof wordt niet beperkt door geschiedenis, nationaliteit of cultuur. Het is niet kenmerkend voor een bepaald volk of een bepaald tijdperk.'

Het evangelie van Jezus Christus, het evangelie dat wij uitdragen en waarvan wij de verordeningen verrichten, is een wereldgeloof met een allesomvattende boodschap. Het wordt niet beperkt of bepaald door geschiedenis of mode, en is evenmin daaraan onderhevig. De essentie ervan is overal en altijd waar. Zijn boodschap is bestemd voor de hele wereld en het is in deze laatste dagen hersteld om te voorzien in de fundamentele behoeften van alle naties, geslachten, talen en volken op aarde. Het is hersteld zoals het in het begin was: om broederschap op te bouwen, waarheid in stand te houden en zielen te redden.

Brigham Young heeft eens over zo'n breed en stimulerend denkbeeld van godsdienst gezegd: 'Voor mij geldt dat het heilsplan (...) alle kennis die op aarde aanwezig is, moet omvatten, anders is het niet van God. Een dergelijk plan omvat alle waarheid op aarde, ongeacht of die kerkelijke, morele, filosofische of civielrechtelijke stelsels betreft: het omvat alle goede wetten die zijn uitgevaardigd vanaf de tijd van Adam tot heden

toe; het lijft de wetten van alle naties in, want het gaat ze alle te boven in kennis en zuiverheid; het omvat de leringen van de huidige tijd, neemt van rechts en van links en brengt alle waarheid te zamen in één stelsel, en laat het kaf achter om her en der te worden verwaaid' (*Journal of Discourses*, deel 7, blz. 148).

Als lid van de kerk van Jezus Christus trachten wij alle waarheid te zamen te brengen. Wij streven ernaar de kring van liefde en begrip onder alle mensen op aarde te vergroten. Alle mensen hebben niet alleen een biologische afstamming die terugvoert naar Adam en Eva, hun aardse stamouders, maar tevens een geestelijke afstamming die terugvoert naar God, de Eeuwige Vader. Zo zijn dus alle mensen op aarde letterlijk broeders en zusters in de familie van God.

Door het begrijpen en aanvaarden van dat universele vaderschap van God kunnen de mensen het beste Gods bezorgdheid om hen en hun onderlinge verwantschap waarderen. Dit is een boodschap van leven en liefde die een voltrefter plaatst op alle verstikkende tradities die gebaseerd zijn op ras, taal, economische of politieke status, ontwikkeling of culturele achtergrond, omdat wij allen van dezelfde geestelijke afkomst zijn. Wij hebben een goddelijke oorsprong: iedereen is een geestkind van God.

Bij deze evangelische optiek is geen plaats voor een bekrompen, enge of bevooroordeelde opvatting. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Liefde is een van de hoofdkenmerken van de godheid en zij die een zoon van God willen worden, moeten van deze liefde blijken geven. Een man die vervuld is van de liefde Gods vindt het niet voldoende zijn eigen gezin tot zegen te zijn, maar beweegt zich door de hele wereld met het verlangen de hele mensheid tot zegen te zijn' (*History of the Church*, deel 4, blz. 227).

In 1907 heeft het Eerste Presidium in de aprilconferentie een verklaring afgelegd die

de volgende uitspraak omvatte: 'Onze bewegingen zijn niet zelfzuchtig; onze doelen niet bekrompen of aan deze aarde gebonden; wij beschouwen het mensdom, uit het verleden, het heden en de toekomst, als onsterfelijke personen, en het is onze opdracht voor hun eeuwig welzijn te werken; en aan die arbeid - zo breed als de eeuwigheid en zo diep als de liefde Gods - wijden wij ons, nu en voor eeuwig' (Conference Report, april 1907, appendix, blz. 16).

In het licht van het evangelie is niemand een vreemdeling. Niemand wordt buitengesloten. Er is geen enkel excuus voor zelfgenoegzaamheid, verwaandheid of hoogmoed. Met openlijke minachting voor de kleingeestigheid en onverdraagzaamheid van concurrerende godsdienstige groepen, schreef de profeet Joseph Smith in een redactioneel artikel:

'Terwijl één gedeelte van het mensdom het andere zonder enige barmhartigheid oordeelt en veroordeelt, beschouwt de grote Ouder van het universum de hele mensheid met vaderlijke zorg en belangstelling; Hij ziet hen als zijn nageslacht, zonder de minste zweem van die bekrompen gevoelens waar de mensenkinderen zich door laten beïnvloeden, "laat zijn zoon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen." Hij houdt de teugels van het oordeel in zijn hand; Hij is een wijze wetgever en zal alle mensen oordelen, niet volgens de kortzichtigheid, kleingeestige ideeën van de mens, maar "volgens de daden die in het lichaam zijn verricht, hetzij goede of kwade," hetzij verricht in Engeland, Amerika, Spanje, Turkije of India' (*History of the Church*, deel 4, blz. 595-596).

Het zogenaamde 'mormonisme' is een wereldgodsdienst, niet enkel omdat er tegenwoordig overal op aarde leden te vinden zijn, maar in hoofdzaak omdat het een allesomvattende boodschap heeft die gebaseerd is op de aanvaarding van alle waarheid en hersteld is om te voorzien in de behoeften van het hele mensdom.

Wij geloven dat er een geestelijke invloed bestaat die uitgaat van de tegenwoordigheid van God om de onmetelijke ruimte te vervullen (zie LV 88:12). Alle mensen zijn erfgenaam van het goddelijk licht. God is werkzaam onder zijn kinderen in alle landen, en zij die Hem zoeken, hebben recht op meer licht en kennis, ongeacht hun ras, nationaliteit of culturele achtergrond.

In een conferentietoespraak heeft ouderling Orson F. Whitney er eens op gewezen dat alle grote godsdiensteleiders geïnspireerd waren. Hij zei: '[God] gebruikt niet alleen zijn verbondsvolk, maar ook andere volken om een reusachtig, groots werk te verrichten dat voor dit handjevol heiligen te zwaar is om alleen te volbrengen (...)

'Door alle eeuwen heen hebben mannen met het gezag van het heilig priesterschap – patriarchen, profeten, apostelen en anderen – geofficieerd in naam van de Heer en gedaan wat Hij van hen verlangde; en buiten het bestek van hun activiteiten heeft de Almachtige andere goede en grote mannen, die weliswaar niet het priesterschap droegen, maar bezielde waren van grote diepzinnigheid, wijsheid en het verlangen hun medemensen te verheffen, naar vele landen

gestuurd om hen, niet de volheid van het evangelie te geven, maar dat gedeelte van de waarheid dat zij konden ontvangen en verstandig konden gebruiken' (Conference Report, april 1921, blz. 32-33).

Het herstelde evangelie is een boodschap van goddelijke liefde voor alle mensen op aarde, uitgaande van de overtuiging dat allen kinderen zijn van dezelfde God. Die belangrijke godsdienstige boodschap is magnifiek verwoord in een uitspraak van

het Eerste Presidium op 15 februari 1978:

'Gebaseerd op vroegere en hedendaagse openbaring, leert en verkondigt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met vreugde de christelijke leerstelling dat alle mensen broeders en zusters zijn, niet alleen wegens de bloedverwantschap door gemeenschappelijke, sterfelijke voorouders, maar ook als letterlijke geestkinderen van de Eeuwige Vader' (J. Spencer Palmer, 'Introduction', *The Expanding Church*, Salt Lake City: Deseret Book co., 1978, blz. v).

De heiligen der laatste dagen benaderen het onderwerp andersgelovigen op een positieve en uitnodigende manier. Wij geloven dat het letterlijk onze broeders en zusters zijn, dat wij allen zoons en dochters zijn van dezelfde Hemelse Vader. Wij hebben een gemeenschappelijke geslachtslijn die terugvoert tot God. Maar bovendien zoeken wij waarheid en schoonheid waar die ook maar te vinden zijn. En wij weten dat God al zijn kinderen met goedheid en licht heeft gezegend, overeenkomstig hun omstandigheden.

Bij onze nederige inspanningen om broederschap tot stand te brengen en de openbaarde waarheid te onderwijzen, zeggen wij tot alle mensen op aarde wat president George Albert Smith zo liefdevol naar voren heeft gebracht:

'Wij zijn niet gekomen om de waarheid en deugd die u bezit van u weg te nemen. Wij zijn niet gekomen om fouten bij u te zoeken of om u te kritiseren. Wij zijn niet gekomen om u te hekelen voor hetgeen u hebt nagelaten; maar wij zijn gekomen als uw broeders (...) en om tot u te zeggen: "Behoud al het goede wat u bezit en sta ons toe u nog meer daarvan te brengen, opdat u nog gelukkiger zult zijn en voorbereid om in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader te komen"' (*Sharing the Gospel with Others*, verzameld door Preston Nibley, Salt Lake City: Deseret News Press, 1948, blz. 12-13).

Kortom dus: de geldigheid en kracht van ons geloof wordt niet beperkt door geschiedenis, nationaliteit of cultuur. Het is niet kenmerkend voor een bepaald volk of een bepaald tijdperk. Zoals Joseph Smith eens heeft gezegd, het 'staat boven de koninkrijken van de wereld' (*History of the Church*, deel 5, blz. 526).

Onze godsdienst is gebaseerd op eeuwig, verlossende waarheid en is dus eeuwig. Zijn boodschap van liefde en broederschap is geworteld in de Schriften en in de openbaringen van de Heer aan zijn levende profeet. Ons geloof omvat alle waarheid en alle wijsheid – alles wat God de mens heeft geopenbaard en alles wat Hij nog zal openbaren. Van die eeuwige openbaring getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het Mormon Youth Chorus zong tijdens de zaterdagmorgenbijeenkomst van de conferentie.

Steunverlening aan de functionarissen van de kerk

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Dank u wel voor die inspirerende muziek.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Sinds de aprilconferentie hebben de ouderlingen Hang In Sang, Stephen D. Nadauld en Sam K. Shimabukuro de roeping aanvaard om werkzaam te zijn als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Wie deze broeders in hun roeping wil steunen, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Met dank voor hun werk als algemeen autoriteit in de afgelopen vijf en een half jaar, stellen wij de ontheffing voor van de volgende leden van het Tweede Quorum der

Zeventig: H. Verlan Andersen, George I. Cannon, Francis M. Gibbons en Gardner H. Russell. Deze broeders hebben blijk gegeven van geweldig, trouw, toegewijd en onbaatzuchtig dienstbetoon.

Allen die hun dank kenbaar willen maken, kunnen dat doen door het opsteken van de rechterhand.

Wij stellen u de volgende ontheffingen voor: Ouderling LeGrand R. Curtis als eerste raadgever en ouderling Robert K. Dellenbach als tweede raadgever in het algemeen presidium jonge mannen; en ouderling H. Verlan Andersen als eerste raadgever en ouderling Rulon G. Craven als tweede raadgever in het algemeen presidium zondagsschool.

Allen die hun dank aan deze broeders kenbaar willen maken, kunnen dat doen.

Wij stellen u ter steunverlening voor: ouderling Robert K. Dellenbach als eerste raadgever en ouderling Stephen D. Nadauld als tweede raadgever in het algemeen presidium jonge mannen; en ouderling Hartman Rector jr. als eerste raadgever en ouderling Clinton R. Cutler als tweede raadgever in het algemeen presidium zondagsschool.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan alle andere algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk die nu in functie zijn.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

Broeders en zusters, wij danken u voor uw voortdurende blijk van vertrouwen en liefde. □

Ik zal nu de algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk ter steunverlening aan u voorleggen.

Wij stellen voor president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor president Howard W. Hunter steun te verlenen als president van de Raad der Twaalf Apostelen en als leden van die raad: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin en Richard G. Scott.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

De Presiderende Bisschop: Bisschop Robert D. Hales (midden), bisschop Henry B. Eyring, eerste raadgever (links), en bisschop Glenn L. Pace, tweede raadgever.

Eerbied bevordert openbaring

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Er moet hernieuwde aandacht aan onze avondmaals- en andere diensten worden geschonken, om er zeker van te zijn dat het werkelijk erediens zijn.

Een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus, een getuigenis dat het Boek van Mormon waar is, komt door een verrijnde, geestelijke communicatie. In de Schriften wordt het omschreven als licht (zie Leer en Verbonden 88:11, 67), als een brandend gevoel in de boezem. Het wordt het best omschreven als een gevoel (zie 1 Nephi 17:45).

Gewoonlijk komt een getuigenis als we er met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling om vragen (zie Moroni 10:4). 'Indien gij zult bidden, zult gij openbaring op openbaring ontvangen en kennis op kennis, opdat gij de verborgenheden en vreedzame dingen – die vreugde en het eeuwige leven brengen – moogt weten' (Leer en Verbonden 42:61).

Er is geen enkele boodschap die vaker en op meer manieren in de Schriften voorkomt dan: 'Vraag, en gij zult ontvangen.' (Matteüs 21:22; Jakobus 4:3; 1 Johannes 3:22; 1 Nephi 15:11; Enos 1:15; Mosiah 4:21; Leer en Verbonden 4:7; en Mozes 6:52 zijn slechts enkele voorbeelden.) We kunnen wel naar deze communicatie op zoek gaan, maar zij

kan nooit afgedwongen worden. Als we het proberen af te dwingen, kunnen we misleid worden.

Enos 'streed in de geest' en zei: 'De stem des Heren klonk in mijn gemoed' (Enos 1:10; cursivering toegevoegd). Als deze geestelijke communicatie in ons gemoed komt, is het meer een gevoel en een impressie, dan simpel een gedachte. Dat verrijnde proces is erg moeilijk uit te leggen aan iemand die het niet heeft ervaren.

Het getuigenis komt niet uitsluitend via het intellect, hoe intelligent de persoon ook mag zijn.

Paulus heeft gezegd: 'Een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is' (1 Korintiërs 2:14).

Onlangs heeft het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen een verklaring afgelegd, waarin de leden van de kerk worden gewaarschuwd tegen de gevaren van het deelnemen aan groepen die zich concentreren op de leerstellingen en verordeningen en deze uitsluitend aan het intellect afmeten.

Als leerstellingen en gedrag uitsluitend door het intellect beoordeeld worden, dan ontbreekt het essentiële, spirituele ingrediënt, en zullen we misleid worden.

Ons persoonlijke getuigenis wordt bevestigd, en herbevestigd, door een harmonieuze combinatie van intellect en geest.

Een getuigenis is bijzonder persoonlijk, en is het gevolg van zeer persoonlijke gebeden en smeekbeden. Niettemin heeft de Heer gezegd: 'Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden' (Matteüs 18:20; zie ook Leer en Verbonden 6:32).

Het is veilig om leerstellingen te bespreken in groepen die onder verantwoordelijkheid van het juiste gezag staan. Sommige leden, van wie enkelen verbonden in de tem-

pel hebben gesloten, maken deel uit van bepaalde groepen waar een mate van geheimzinnigheid aan verbonden is, en die beweren een soort hogere bron van inspiratie aangaande de vervulling van profetieën te hebben dan de wijk- en ringleiders of zelfs de algemene autoriteiten van de kerk. Maar weet dit: Er zijn valse openbaringen die, en daar zijn we voor gewaarschuwd, 'de uitverkorenen zelf zouden bedriegen, die volgens het verbond de uitverkorenen zijn' (Joseph Smith–Matteüs 1:22).

De Heer gaf 'een gebod om u bijeen te vergaderen en u te organiseren (...) dat gij van nu af aan in gebed en vasten moet voortgaan (...) dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen (...) en Mijn genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen' (Leer en Verbonden 88:74-80).

Als we samenkomen om over de beginselen van het evangelie te leren, moet dat in een geest van eerbied zijn. Over eerbied en hoe die betrekking heeft op openbaring, wil ik graag spreken.

Inspiratie komt het makkelijkst in een vreedzame omgeving. Woorden als *rustig*, *stil*, *vreedzaam* en *Trooster* zijn overvloedig in de Schriften aanwezig. 'Gij zult Mijn Geest, de Heilige Geest, namelijk de Trooster, ontvangen, Die u de vreedzame dingen van het koninkrijk zal leren' (Leer en Verbonden 62:2; cursivering toegevoegd).

Elia voelde een sterke wind, een aardbeving en vuur. De Heer was in geen van alle. Toen hoorde hij 'de stem van een zachte stilte' (1 Koningen 19:12, letterlijk uit het Hebreeuws).

Helaman heeft over die stem van openbaring gezegd 'dat het geen geluid des donders, noch een geluid van groot geweld was, maar ziet, een zoete, volmaakt zachte stem, als het ware een fluistering, en ze drong toch door tot in het binnenste der ziel' (Helaman 5:30).

En Nephi herinnerde zijn broers eraan dat een engel 'met zachte inspraak tot u [heeft] gesproken, doch gij waart *gewoelloos* geworden, zodat gij zijn woorden niet hebt kunnen *gevoelen*' (1 Nephi 17:45, cursivering toegevoegd).

De laatste jaren hebben we eerbied en gebrek aan eerbied in de kerk gezien. Terwijl velen een groot compliment verdienen, dwalen we toch af. We hebben voldoende reden om ons ernstig zorgen te maken.

De wereld wordt steeds luidertrichter. Kleding, uiterlijke verzorging en gedrag worden steeds vrijer, slordiger en onverzorgd. Wilde muziek, die met obsceen teksten uit de boxen dreunt terwijl lampen met psychedelische kleuren flitsen, ken-

merkt de drugscultuur. Variaties op deze dingen worden steeds algemener aanvaard en beïnvloeden onze jeugd.

Volgens de artsen kan ons gehoor zelfs blijvende beschadigingen oplopen door al dat lawaai.

Deze mode van meer lawaai, meer opwindend, meer conflicten, minder beheersing, minder waardigheid en minder formaliteit is niet toevallig noch onschuldig.

Tijdens een militaire invasie is de eerste order van de commandant altijd om de communicatielijnen van de tegenstander te storen.

Oneerbiedigheid past uitstekend bij de doelstellingen van de tegenstander om de gevoelige kanalen van openbaring in zowel de geest als het verstand te storen.

Er moet hernieuwde aandacht aan onze avondmaals- en andere diensten worden geschonken, om er zeker van te zijn dat het werkelijk erediensten zijn, waar de leden geestelijk gevoed worden, waar hun getuigenis versterkt wordt en waar de onderzoekers de inspiratie, die in het bekeringsproces zo belangrijk is, kunnen voelen.

In onze kerkgebouwen is gelegenheid voor gezellige avonden, dansavonden, toneel en zelfs sport. Deze zijn alle belangrijk. Maar dergelijke activiteiten moeten vergeleken met de wereld rustig zijn. De muziek, de kleding en het gedrag zijn bij die activiteiten weer anders dan zondags in de kapel of het leslokaal.

Als we de zondagse vergaderingen bijwonen, dient de muziek, onze kleding en ons gedrag in overeenstemming te zijn met de geest van aanbidding. In de hal en de gan-

gen van het kerkgebouw kunnen we elkaar begroeten en even bijpraten, dat hoort nu eenmaal bij mensen die elkaar liefhebben. Maar als we de kapel binnengaan, dan *moeten!* we – ja, ieder van ons *moet* – oppassen om niet schuldig te zijn aan het storen van iemand die zich moeite getroost om zich geestelijk in te stellen.

Leiders vragen zich soms af waarom zoveel actieve leden vaak in ernstige problemen geraken. Zou het misschien kunnen komen doordat zij niet voelen wat zij zouden moeten voelen omdat onze diensten minder zijn dan ze in geestelijk opzicht zouden moeten zijn?

Bij oneerbiedig gedrag in de kapel is een waarschuwing of een berisping zeker op zijn plaats. Leiders moeten onderwijzen dat eerbied openbaring bevordert.

De eerbied waar we het over hebben moet niet gelijkgesteld worden met absolute stilte. We moeten verdraagzaam zijn ten opzichte van baby's, en zelfs ten opzichte van een uitbarsting van een peuter die naar de gang wordt gebracht omdat hij de rust verstoort. De vader dient zijn kind naar de gang te begeleiden, behalve als hij op het podium zit.

Muziek is enorm belangrijk in onze erediensten. Ik geloof dat degenen die de muziek kiezen, leiden en spelen, meer invloed hebben op de geest van eerbied in onze diensten dan de sprekers. Moge God hen zegenen.

Door muziek kan er een sfeer van aanbidding ontstaan die de geest van openbaring en getuigenis uitnodigt. In het handboek staat dat de muziek en de liedteksten heilig,

waardig en anderszins geschikt moeten zijn voor een dienst van heiligen der laatste dagen (*Algemeen kerkelijk handboek*, blz. 2-5). 'Orgel en piano zijn de normale instrumenten voor een avondmaalsdienst. Andere instrumenten, zoals strijkinstrumenten, mogen bij passende gelegenheden gebruikt worden, maar de muziek moet in overeenstemming zijn met de eerbied en geest van de dienst. Blaasinstrumenten en slagwerk zijn over het algemeen niet geschikt' (*Handboek for Church Music*, blz. 17).

Een organist die de gevoeligheid heeft om zachtjes een prelude uit het zangboek te spelen, verzacht onze gevoelens en doet ons de woorden van de lofzang, die de vreemde dingen van het koninkrijk onderwijzen, in onze gedachten overdenken. Als we er naar luisteren, onderwijzen zij ons het evangelie, want de lofzangen van het herstellende evangelie zijn in feite een evangeliestudie.

Het is me opgevallen dat steeds meer leiders en leden niet meezingen. Misschien kennen ze de liederen niet, of misschien zijn er niet genoeg zangboeken. We dienen de liederen van Zion te zingen – zij zijn een wezenlijk onderdeel van onze eredienst. We moeten de lofzangen van de herstelling niet veronachtzamen. De Heer heeft gezegd: 'Want Mijn ziel schept behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord' (Leer en Verbonden 25:12). Laat we ervoor zorgen dat de heilige muziek niet aan ons voorbijgaat, of vervangen wordt door wereldse muziek.

Als er muziek gespeeld wordt, die niet bij de sabbat past, dan gaat er veel verloren. In een *Bulletin* stond: Religieuze muziek in populaire stijl kan verheffend en motiverend zijn voor sommige leden, maar kan ook

afbreuk doen aan de waardigheid van een eredienst. Evenzo kan muziek, die geschikt is voor een concert, niet passen in een eredienst' (*Bulletin*, nummer 31, 1986).

Een koor dat de voorkeur geeft aan wereldse muziek boven heilige muziek op de sabbat is geen kerkkoor meer. Op deze manier onderwijzen zij de leerstellingen der mensen, en zijn zij niet in staat om te inspireren en ontbreekt de invloed die zij zouden kunnen hebben. Toespraken of muziek zonder geestelijke essentie worden door de Geest niet bekrachtigd.

Nu zullen er ongetwijfeld mensen zijn die me gaan schrijven dat ik geen musicus ben en dat de geweldige muziek van deze wereld ons enorm kan stimuleren. Dat begrijp ik wel. Maar niet alle geweldige muziek noch alle populaire, religieuze muziek voldoet aan de strenge vereisten van de muziek van aanbidding en openbaring op de sabbat.

In de huidige wereld kan niemand zonder persoonlijke inspiratie overleven. De geest van eerbied moet in iedere organisatie van de kerk en in het leven van ieder lid een belangrijke plaats innemen.

Ouders, ringpresidijs, bisschoppen, leid(st)ers van hulporganisaties en leerkrachten: Behoud de geest van eerbied in de vergaderingen, moedig de leden aan om mee te zingen en om hun Hemelse Vader op eerbiedige wijze aan te spreken.

We zien misschien geen onmiddellijke, wonderbaarlijke verandering, maar zo zeker als de Heer leeft, zal er een vreedzame verandering plaatsvinden. De geestelijke kracht van de leden en de kerk zal toenemen. De Heer zal zijn geest overvloediger over ons uitstorten. We zullen minder problemen hebben, we zullen minder verward zijn. We zullen geopenbaarde antwoorden op onze persoonlijke en gezinsproblemen ontvangen, zonder al die raad en al dat advies waaraan we behoefte menen te hebben.

Nephi onderwees: 'Engelen spreken door de macht van de Heilige Geest; daarom spreken zij de woorden van Christus. Daarom zeide ik tot u: Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen.

'Indien gij nu deze woorden niet kunt verstaan, nadat ik ze heb gesproken, dan is het, omdat gij niet vraagt noch klopt; daarom wordt gij niet tot het licht geleid, maar moet gij in duisternis omkomen.

'Want ik zeg u nogmaals, dat indien gij door de poort zult ingaan, en de Heilige Geest ontvangt, Deze u alles zal tonen, wat gij moet doen' (2 Nephi 32:3-5).

En in de geest van eerbied, getuig ik dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat de Heilige Geest – onze Trooster en Leraar – tot ons zal komen als wij in een geest van eerbied zullen verblijven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het bekeringsproces

Ouderling Julio E. Dávila
van de Zeventig

'De herstelling van het evangelie van Jezus Christus en zijn kerk was het antwoord op en de oplossing van mijn problemen.'

Geliefde broeders en zusters, het is opmerkelijk dat ik vanmiddag na ouderling Boyd K. Packer mag spreken. 23 jaar geleden kwam zijn zoon Alan, die zendeling in Colombia was, bij ons in Bogotá aan de deur. Dat was ons eerste contact met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik wil vandaag mijn waardering uitspreken voor de zendingen, hun ouders en sponsors en voor de leiders en leden van de kerk die het met hun liefde en geduld mogelijk maakten dat mijn vrouw Mary en ik lid van de kerk zijn geworden, en die ons nog steeds steunen in het levenslange bekeeringsproces.

Toen de zendingen ons kwamen onderwijzen, had ik veel zorgen en problemen, en moest ik een aantal belangrijke beslissingen nemen. In het begin was ik me echter niet bewust dat hun boodschap van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus en zijn kerk het antwoord op en de oplossing van mijn problemen was. Ik realiseerde me niet dat deze jonge boodschappers door mijn Hemelse Vader waren gestuurd.

Nu begrijp ik zijn barmhartigheid, omdat Hij zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus, gezonden heeft. Door het wonder van de

verzoening heeft Hij zijn leven gegeven en de banden van de dood doorbroken. Hij heeft het graf overwonnen en ons aangeemoedigd Hem te volgen.

Het was voor de zendingen niet makkelijk om ons te onderwijzen, maar na veel bezoeken en gesprekken, werd ik door de Geest geraakt en besloot ik gedoopt te worden, evenals mijn lieve vrouw. Maar ik had wel een paar voorwaarden: noem me geen 'broeder', ik zal niet alle vergaderingen bijwonen, ik zal niet in het openbaar spreken of bidden, ik zal geen roeping aanvaarden, vraag me nooit om met mijn familie of vrienden over de kerk te praten enzovoorts.

Ik getuig tot u dat bekeering een proces is. Ik weet zeker dat de zendingen hebben vast en gebeden dat mijn gedachten zouden veranderen, want zodra ik geregeld naar de vergaderingen ging, begon ik kritiek te uiten op de materiële dingen in het kerkgebouw. De posters aan de muur waren bijvoorbeeld gekreukeld. De gemeentepresident, een aardige en wijze man, riep me als 'postermedewerker'. Dat was mijn eerste roeping in de kerk. Ik heb die roeping nooit in een handboek zien staan, maar het gaf me een goede start om bij het dienen van de Heer betrokken te raken.

Mijn advies aan leiders, leden en nieuwe bekeerlingen die bezig zijn met behoud en heractivering, is: laat ieder mens deelnemen aan de voorbereiding van deze wereld op de wederkomst van de Heiland. Aanvaard de roepingen en ontheffingen die door geïnspireerde leiders van de Heer komen, met vreugde. Wees medewerkers van God in het tot stand brengen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens (zie Mozes 1:39). We moeten ervoor zorgen dat alle mensen in de gelegenheid zullen worden gesteld om hun tijd, talenten en vaardigheden te gebruiken om anderen te helpen de waarheid te vinden.

Mijn eerste ervaring in het prediken van het evangelie was zeer opwindend. In een park, vlakbij mijn werk in Bogotá, zag ik een menigte mensen staan. Aangezien ik nog wat tijd had liep ik er naartoe om te zien wat

Ouderling Robert E. Wells (rechts), lid van het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Noordwest, verwelkomt conferentiebezoekers.

er aan de hand was. Ik was verbaasd toen ik de zendelingen, met straatborden en exemplaren van het Boek van Mormon, zag staan. Ze herkenden me en vroegen of ik in het midden van het park met een vlag wilde gaan staan, waarop stond: 'Word gelukkig; word mormoon'. Ik stond daar een tijdje met die vlag. Ik was mormoon, maar op dat moment niet zo gelukkig! Maar ik kreeg een beter gevoel over mijn capaciteiten als zending. De angst om met mensen over de kerk te praten werd minder. Ik deed afstand van mijn voorwaarden, en kwam tot de ontdekking dat dit de kerk van liefde en dienstbetoen is, van opoffering en zegeningen, van geluk en eeuwig leven. Mijn boodschap aan de zendelingen, aan de mensen die momenteel de kerk onderzoeken en aan de leden, luidt: 'Geef het niet op; blijf op zoek naar de beste resultaten in dit geweldige werk.'

Naa onze doop volgden veel familieleden, onder wie onze ouders en verscheidene broers en zussen met hun gezin, ons voorbeeld en werden lid van de kerk. Zij dienen in de priesterschap en hulporganisaties, zij gaan op zending en zij verrichten de verlossende verordeningen voor ons voorgelacht en voor onszelf.

Achtien jaar geleden werden mijn vrouw en ik in de Salt Lake-tempel aan elkaar verzegeld, en een jaar later werden onze dochters, Liana en Maritza, in de Los Angeles-tempel aan ons verzegeld. Ik wil mijn Hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, voor dit alles bedanken.

Evenals president Harold B. Lee zeg ik: 'Zoals u kunt zien, is iemand pas bekeerd als zijn ogen zien wat ze moeten zien; als zijn oren horen wat ze moeten horen; en als hij met zijn hart begrijpt wat hij moet begrijpen. En wat hij moet zien, horen en begrijpen is de waarheid – de eeuwige waarheid – die dan in praktijk brengen. Dat is bekeren.' (*Stand Ye in Holy Places*, Salt Lake City: Desert Book Co., 1974, blz. 92.)

President Ezra Taft Benson heeft in 1974, op een gebiedsconferentie in Zweden, het volgende gezegd: 'Niet op de top van succes en gemak groeit de mens het meest, maar meestal beneden in het dal van harteer, teleurstelling en tegenslag. Daar groeit de mens uit tot een sterke persoonlijkheid.' (*Conference Report*, gebiedsconferentie, Stockholm, 1974, blz. 70.)

Als onderdeel van het bekeringsproces door geloof in onze Heiland, Jezus Christus, ken ik de betekenis van bekeren en verge-

ving. Ik heb van de zegeningen geproefd die in Moroni 6:1-4 worden beschreven: 'En nu spreek ik aangaande de doop. Ziet, ouderlingen, priesters en leraars werden gedoopt; en zij werden niet gedoopt, alvorens zij vruchten hadden voortgebracht, waaruit bleek, dat zij het waardig waren.'

Evenmin lieten zij iemand tot de doop toe, tenzij hij met een gebroken hart en een verslagen geest tot hen kwam, en voor de kerk getuigde, dat hij zich waarlijk van al zijn zonden had bekeerd.

'En niemand werd tot de doop toegelaten, tenzij hij de naam van Christus op zich nam met het vaste besluit Hem tot het einde te dienen.

'En nadat zij de doop hadden ontvangen, en de macht van de Heilige Geest op hen had ingewerkt en hen had gereinigd, werden zij tot het volk der kerk van Christus gerekend; en hun namen werden ingeschreven, opdat zij bekend zouden zijn, en door het goede woord van God worden gevoed om hen op het rechte pad te houden, en hen voortdurend het gebed indachtig te doen zijn, en alleen te doen vertrouwen op de verdiensten van Christus, Die de Bron en Vol-einder van hun geloof was.'

Broeders en zusters, ik getuig tot u dat God leeft en van ons houdt; dat Hij zijn Zoon, Jezus Christus, onze Verlosser, naar de aarde gezonden heeft; dat Joseph Smith een profeet van God is, die in het voorbestaan was geordend en voorbereid om in deze bedeling alle dingen te herstellen. Ik getuig dat president Ezra Taft Benson onze levende profeet is, door de Heer geroepen om de ware kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, te leiden. Ik getuig dat het Boek van Mormon en de Bijbel getuigen van Christus, de Messias, zijn. Ik hoop dat we deze dingen mogen zien, horen, begrijpen en in praktijk brengen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De stem is nog steeds die van een zachte stilte

Ouderling Graham W. Doxey
van de Zeventig

'De Heer spreekt wel degelijk tot u! Maar met de verdovende decibels van het huidige milieu, lukt het ons maar al te vaak niet om Hem te horen.'

Broeders en zusters, wanneer ik bedenken wat mijn nieuwe taak inhoudt, stemt het mij nederig. Maar de warme, hechte broederschap die de hier gezeten broeders uitstralen, is bemoedigend.

Mijn ervaringen omvatten, net als Nephi 'uit eerzame ouders geboren' zijn 'en daarom (...) onderwezen' (1 Nephi 1:1). Vervolgens was ik zo gezegend te mogen trouwen met een lieflijke vrouw, een ware koningin onder de heiligen der laatste dagen, en daardoor ontvang ik voortgezet onderwijs; mijn co-assistenten begon zodra wij met kinderen werden gezegend. En onze heerlijke kleinkinderen zijn onze postacademische cursus. Ik bid en ik vertrouw dat in dit verband, 'welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, dit in de opstanding met ons zal verrijzen' (zie LV 130:18).

President Spencer W. Kimball, een man met unieke ervaring op alle niveaus van leiderschap in de kerk, heeft het onderwerp beschreven dat ik in gedachten heb gehad vanaf het moment dat ik deze spreekopdracht ontving. Mijn excuses aan ouderling

Packer. Ik besef dat ik door de Geest ben geleid – en ik weet dat dat bij hem ook het geval is – en ik ontdekte dat mijn gedachten min of meer parallel liepen aan de zijne. President Kimball heeft gezegd:

'De brandende braamstruiken, de roken-de bergen, (...) de Cumorahs en de Kirtlands waren realiteiten; maar het waren wel uitzonderingen. Voor het overgrote deel kwam openbaring tot Mozes en tot Joseph en tot de huidige profeet op een minder spectaculaire manier – die van diepe indrukken, zonder spektakel, romantiek of dramatick.'

'Wanneer zij steeds het opzienbarende verwachten, zullen velen totaal voorbijgaan aan de voortdurende stroom van geopenbaarde communicatie' (verslag van de gebiedsconferentie te München, 1973, blz. 77).

Dramatische en wonderbaarlijke antwoorden op het gebod kunnen zich voordoen, maar het zijn uitzonderingen. Zelfs op de hoogste niveaus van verantwoordelijkheid in dit koninkrijk van God dat op aarde wordt gevestigd, is de stem nog steeds die van een zachte stilte.

Wij lezen in de Bijbel het verslag van een profeet van weleer die verworpen en ontmoedigd was. Toen de kinderen van Israël hun verbond hadden geschonden, de altaars omver hadden geworpen en de profeten hadden gedood, kwam het woord van de Heer tot Elia: 'Treed naar buiten en ga op de berg staan voor het aangezicht des Heren. En zie, toen de Here juist zo voorbijgaan, was er een geweldige en sterke wind, die bergen verscheurde en rotsen verbrijzelde, die voor de Here uitging. In de wind was de Here niet. En na de wind een aardbeving. In de aardbeving was de Here niet.'

'En na de aardbeving een vuur. In het vuur was de Here niet. En na het vuur de stem van een zachte stilte' (1 Koningen 19:11-12, letterlijk uit het Hebreeuws).

Het is mijn getuigenis dat de Heer wel degelijk tot u spreekt! Maar met de verdovende

decibels van het huidige milieu, lukt het ons maar al te vaak niet om Hem te horen. Ik weet nog dat ik als jongeman eens in contact kwam met een ouder iemand die zeer slecht-horend was. Hij had geen hoorapparaat en keer op keer vroeg hij ons wat harder te spreken zodat hij deel kon nemen aan het gesprek. 'Mompel toch niet zo; praat wat duidelijker, ik hoor je niet,' zei hij dan.

Dat was voor de tijd van televisie en CD's en grote speakers. Een opmerking die iemand onlangs maakte, trok mijn aandacht: 'Welke jonge mensen, in deze tijd van TV en radio en bandjes, hebben nog tijd om naar rede te luisteren?' In deze tijd is luisteren voor ons allen een bijzondere opdracht.

Tijd om te luisteren. Het vermogen om te luisteren. Het verlangen om te luisteren. Op het gebied van de godsdienst zijn er teveel die zeggen: 'Mompel toch niet zo; praat wat duidelijker, ik hoor je niet.' En wanneer Hij niet terugschreeuwde, of een braamstruik doet branden, of met zijn vinger een boodschap schrijft op steen, zijn wij geneigd te denken dat Hij niet luistert, dat Hij niet om ons geeft. Sommigen trekken zelfs de conclusie dat er geen God bestaat.

Elizabeth Barrett Browning schreef: 'Iedere doodgewone strijk is een brandend getuigenis van God; maar alleen hij die het ziet, doet zijn schoenen uit' (*Aurora Leigh*, boek 7, regel 822-823).

De vraag is niet: 'Leeft God? Heeft God mij lief? Spreekt God tot mij?' De kritieke vraag is: 'Luistert u naar Hem?' Hebt u uw schoenen uitgedaan? Voor u geldt hetzelfde als voor Elia en voor de hedendaags profeten: 'De stem van een zachte stilte is nog steeds dezelfde.'

Er staan echter 'hoorapparaten' tot onze beschikking. Hoe kunnen wij de zware decibels van de duisternis om ons heen eruit zeven? Sta mij toe drie van de meest voor de hand liggende manieren op te noemen.

1. Geef nieuwe bezieling aan uw wekelijkse kerkdiensten. Denk bijvoorbeeld bij het zingen van de lofzangen na over de betekenis van de woorden en laat de geest van de muziek op u inwerken. Zing uit volle borst, zonder te letten op de toon. U zult een goed gevoel krijgen en uw geest zal ervan opleven; en naarmate u met de heiligen de gezangen van het hart zingt, zal de Heer antwoorden met een zegening op uw hoofd (LV 25:12).

Vervolgens, neem niet zomaar deel aan het avondmaal, neem er heel bewust deel aan. Denk aan de verbonden die u vernieuwt. Getuig werkelijk tot de Vader dat u gewillig bent de naam van zijn Zoon, Jezus Christus, op u te nemen. Neem u opnieuw heilig voor om Hem altijd indachtig te zijn, de geboden te onderhouden die Hij u heeft gegeven. Uw gehoorzaamheid zal u het recht geven zijn Geest bij u te hebben. Als

deze heilige verordening bij uw kerkgang alledaags is geworden, als u uw gedachten tijdens deze wekelijkse gelegenheid voor geestelijke vernieuwing maar laat dwalen, als u gedachteloos, zonder goede voornemens, van het brood en het water neemt als u aan de beurt bent, dan bent u aan een belangrijk hulpmiddel om de Heer te kunnen horen voorbijgegaan.

2. Bid om te weten wat Gods wil is, niet om dingen te krijgen. Wegens onze zelfzuchtige verlangens, komt het te vaak voor dat wij, na een terloops 'dank u wel, Heer', ons verdere gebed vullen met een verlanglijst en een opsomming van zaken die wij menen nodig te hebben. Wij moeten bereid zijn onze dodelijke greep op stoffelijke zaken – die in ons leven zijn gaan fungeren als het troostlapje van een kind, om ons een gevoel van geborgenheid te geven – los te laten. Denk eens aan de vele honderden zendingsechtparen die de Heer in het veld zouden kunnen dienen als ze hun vaste greep op die vertrouwde zaken – woning, kinderen en kleinkinderen – konden losmaken. De Heer is bereid het daaropvolgende wonder te verrichten: dat alle partijen het zullen overleven en zelfs zullen groeien door die scheiding van anderhalf jaar. Wij moeten doorvoeld leren bidden, 'niet mijn wil, maar

de uwe geschiede.' Wanneer u daartoe in staat bent, zal zijn fluisterstem u duidelijk bereiken. De profeet Joseph Smith heeft dat ervaren na vijf maanden van intens lijden in de gevangenis van Liberty. Hij zei: 'Wanneer het hart *bedroefd* genoeg is, dan zal de stem van de inspiratie stiltes komen en fluisteren: Mijn zoon, vrede zij uw ziel' (*History of the Church*, deel 3, blz. 293; cursivering toegevoegd).

Hoorapparaat nummer 3 heeft te maken met de Schriften. In de Leer en Verbonden zegt de Heer dat Hij door de Schriften tot ons spreekt. Natuurlijk is zomaar woorden lezen, zonder dat onze gedachten geconcentreerd zijn op de boodschap, niet echt luisteren. In afdeling 18 lezen wij:

'En Ik, Jezus Christus, uw Heer en uw God, heb het gesproken.

'Deze woorden zijn niet van mensen, noch van een mens, doch van Mij; daarom zult gij getuigen, dat ze van Mij zijn, en niet van een mens;

'Want het is Mijn stem, die ze tot u spreekt; want ze worden u door Mijn Geest gegeven (...)

'Daarom kunt gij getuigen, dat gij Mijn stem hebt gehoord, en Mijn woorden kent' (de verzen 33-36).

En zo wordt wat voor velen de monoloog

van het gebed lijkt te zijn, in werkelijkheid een dialoog met God naarmate wij ons onderdompelen in de Schriften.

Wat voor Elia gold, geldt ook voor ons in deze tijd: God is niet in de aardbeving, noch in de wind en het vuur van de oorlog, maar Hij spreekt tot ons met de stem van een zachte stilte. Net als president Kimball getuigt ook ik dat de voortdurende stroom van geopenbaarde communicatie deze kerk steeds leidt door middel van onze profeet, Ezra Taft Benson, en zijn raadgevers en de Twaalf Apostelen. Zij komt tot de Zeventig en tot de Presiderende Bisschop. Zij komt tot de ringpresidenten, de bisschoppen en tot de functionarissen van de quorums en de kerk over de hele wereld. Zij spreekt tot onze zendelingen; zij komt tot de gezinshoofden. Bovendien getuigt Ik dat die stem van een zachte stilte tot u persoonlijk spreekt. Wees, alstublieft, *stil en luister!*

Ik weet dat Hij leeft. Hij heeft u lief. Hij wil dat u Hem volgt, niet wegens een of andere spectaculaire daad zijnerzijds, maar eenvoudig omdat u van Hem houdt! Ik getuigt dat Hij leeft en vlak bij u is, en dat wij worden geleid door zijn levende profeet in deze laatste dagen. In de naam van onze Heiland, Jezus Christus. Amen. □

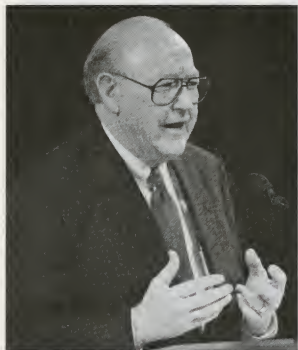

President Ezra Taft Benson neemt alvorens een bijeenkomst van de conferentie te verlaten nog de tijd om naar de aanwezigen te zwaaien.

De erfenis – een allegorie

Ouderling Cree-L Kofford
van de Zeventig

'Het geeft niet hoe lang u al hebt geleefd of hoeveel fouten u hebt gemaakt, uw levensverhaal kan nog steeds worden veranderd.'

Op deze kansel, met herinneringen aan mannen en vrouwen die ook op deze plek hebben gestaan, komt mij de aanwijzing in gedachte die Mozes ontving: 'Doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats, waarop gij staat, is heilige grond' (Exodus 3:5).

Ik bid dat ik op deze heilige grond zal staan met mijn schoenen uit.

Ik wil u graag onderlichten in zaken van eeuwig belang. Ik zal daarbij allegorisch spreken, hetgeen eenvoudig betekent dat ik u een verhaal ga vertellen met zinnebeeldige voorstellingen.

In allegorische zin sta ik hier vandaag als lid van het team raadslieden dat bijeengeroepen is door uw hoofdverdediger. Wij hebben onlangs de rechterlijke stukken ontvangen waarin een ieder van u wordt genoemd als gedaagde. Wij, de raadslieden, hebben die stukken zorgvuldig doorgenomen en bevestigd dat de ware bedoeling van de tegenpartij is te bewijzen dat u *niet* in aanmerking komt om uw erfenis te ontvangen. Het team van de aanklager is op dit moment hard bezig de feiten boven water te krijgen die nodig zijn om uw nederlaag teweeg te brengen.

Krachtens rechterlijke uitspraken zijn wij gedwongen geweest voor een ieder van u

alle papieren te overleggen die verband houden met uw zakelijke en persoonlijke transacties. Daarbij inbegrepen is een volledige lijst van uw burens, vrienden, kennissen en zakenrelaties. Ook zijn alle feiten achterhaald die verband houden met uw man of vrouw, kinderen, ouders en andere familieleden.

U dient te weten dat uw tegenstander bereid is zoveel tijd, moeite en geld te besteden als er voor nodig is om u uw erfenis te ontfutselen. Er zijn al miljoenen dollars uitgegeven bij de voorbereiding van het proces tegen een ieder van u. Er zijn begaafde, ervaren mensen in dienst genomen en ze zijn vast van plan te winnen!

Gelukkig wordt u vertegenwoordigd door de *allerkundigste*, bekwaamste en ijverigste raadsman die ik ooit aan het werk heb gezien. Het is verbazingwekkend om Hem uw zaak te zien bepleiten voor de hoogste rechter.

De tegenpartij heeft bijvoorbeeld een verzoek ingediend voor een versneld proces op grond van het feit dat sommigen onder u uw recht op de erfenis al zouden hebben verspeeld. Ik moet zeggen dat hij briljant argumenteerde. Ik heb een poos gedacht dat hij 't voor elkaar zou krijgen. Veel aanwezigen zaten te knikken – kennelijk waren ze het met hem eens. Zijn argumenten waren ook ijersterk.

Hij noemden diversens van u bij naam en zei: 'Als deze gedaagden reeds zo lang hebben geleefd en nog steeds geen serieuze stappen hebben ondernomen om in aanmerking te komen voor hun erfenis, waarom zouden we dan de kostbare tijd van dit gerechtshof verder verspillen? Laten we gelijk uitspraak doen en een streep onder de zaak zetten.' Het was zo'n krachtig betoog, dat velen op de tribune applaudiseerden.

U had een speld kunnen horen vallen toen uw hoofdverdediger opstond. De spanning in de rechtszaal was om te snijden. Welke argumenten kon hij naar voren brengen die nog overtuigender zouden zijn? Ik wou dat u erbij had kunnen zijn.

In tegenstelling tot de bombastische en cynische argumenten van de tegenpartij, be-

gon uw raadsman zijn verdediging heel rustig als een kabbellend beekje, om geleidelijk aan te zwellen tot een machtige rivier. Ootmoedig, zacht, doordringend en onweerstaanbaar bepleitte Hij uw zaak. Toen ik tranen langs de wangen van vele aanwezigen zag stromen, besefte ik hoe groot de trefkracht van zijn woorden was. Ik kan mij niet al zijn argumenten herinneren, maar ik hoor Hem nog wel zeggen dat de mens bijna goddelijk is (zie Psalm 8:5) en dat de waarde van een ziel groot is (zie LV 18:10). Op een van zijn majestueuze momenten echter, met een blik vol mededogen en een stem die beedde van verontwaardiging, sprak Hij de volgende vermaning uit: 'Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen' (Johannes 8:7).

Hij vervolgde met de redenering dat dit leven de tijd is voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten (zie Alma 34:32) en Hij besloot met een adembenemende samenvatting waarin Hij betoogde dat niemand het recht heeft het totaal van iemands leven te oordelen voordat dat leven inderdaad is geleefd.

Er heerste doodse stilte toen Hij uitgesproken was, een stilte die onderbroken werd door de stem van de hoogste rechter die uitspraak deed: 'Het verzoek van de aanklager is afgewezen. De punten die aan de orde zijn

gesteld kunnen beter op een later tijdstip worden beoordeeld.'

Welnu, ter voorbereiding op uw verschijning in de getuigenbank, moet ik u erop wijzen dat u een aantal bepalende vragen zullen worden gesteld, vragen die een uitgangspunt vormen. De bepalende vraag bij uw verhoor is: 'Hebt u de Heer lief met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand?' (Zie Matteüs 22:36.) Als u nee zegt, zal er een verzoek tot veroordeling worden ingediend. Dat verzoek zal worden ingewilligd.

Als u echter ja zegt, zal de aanklager uw antwoord onmiddellijk toetsen met de verdere vraag: 'Bewaart u zijn geboden?' (Zie Johannes 14:15.) Een negatief antwoord zal gelijk het bedrog van uw eerste antwoord aan het licht brengen, zodat u veroordeeld staat door uw eigen getuigenis. Op een positief antwoord krijgt u urenlang, misschien zelfs dagenlang, vragen op u afgevuurd die erop gericht zijn te bewijzen dat u zijn geboden in werkelijkheid niet bewaart, zoals:

1. Hebt u nu naaste lief als uzelf? (Zie Matteüs 22:39.)

2. Stelt u wereldlijke werkzaamheden of persoonlijke plezierjes boven het dienen van God? (Zie Exodus 20:3.)

3. Maakt u een ijdel gebruik van de naam van de Heer, uw God? (Zie Exodus 20:7.)

4. Heiligt u de sabbatdag? (Zie Exodus 8.)

5. Eert u uw vader en uw moeder? (Zie Exodus 20:12.)

6. Pleegt u echtbreuk of ontucht? (Zie Exodus 20:14.)

7. Steelt u? (Zie Exodus 20:15.)

8. Spreekt u valse getuigenis? (Zie Exodus 20:16.)

9. Begeert u? (Zie Exodus 20:17.)

Bedenk dat de aanklager en zijn helpers volkomen op de hoogte zijn van uw handel en wandel. Zij zullen getuigen hebben gedagvaard om tegen u te getuigen. Uw naasten zullen getuigen over de manier waarop u hen hebt behandeld. Mensen die hebben gezien hoe u de sabbat besteedt, zullen worden opgeroepen om ook daarover te getuigen. Op elk punt dat u kwetsbaar bent, zullen er getuigen worden aangevoerd om de verklaringen die u onder ede hebt afgelegd, tegen te spreken.

Als uw verdediging zullen wij ons natuurlijk even degelijk voorbereiden. Uw hoofdverdediger zal iedere getuige oproepen die aan uw kant staat en elk feit aan het licht brengen dat tot uw verdediging kan bijdragen.

Eén ding staat echter vast: uw zaak staat of valt met de feiten die u kunt verschaffen. Er is een gezegde onder advocaten: 'We maken de feiten niet, we presenteren ze alleen.' De feiten van uw leven, zullen uiteindelijk bepalen of u wint of verliest.

En dat is in hoofdzaak waarom ik vandaag hier ben. Er is mij gevraagd ervoor te zorgen dat u goed op de hoogte bent van deze zaken en om u aan te sporen, zo nodig, te zorgen voor feiten die het de hoogste rechter mogelijk zullen maken de eis van de aanklager af te wijzen. Gelukkig *kunt* u nog toevoegen aan de feiten van uw leven. Het geeft niet hoe lang u al hebt geleefd of hoeveel fouten u hebt gemaakt, uw levensverhaal *kan* nog steeds worden veranderd. Er *kan* nog steeds aan geschreven worden. Het is nog niet te laat. Alstublieft, ik smeek u, maak het mogelijk voor Hem om u uw erfenis toe te wijzen.

En nu, tot slot, wil ik graag zeggen hoezeer ik mijn vrouw, Ila, liefheb. Ik bewijs hulde aan haar en aan het vrouwelijk geslacht dat zij zo elegant vertegenwoordigt. Ik houd van onze vijf kinderen, die mijn beste vrienden zijn, en van onze twaalf kleinkinderen, die mij regelmatig de vreugde bijbrengen van onvoorwaardelijke liefde.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Nu zul jij ook weten dat het waar is.'

Ouderling Joseph C. Muren
van de Zeventig

'Ik was de ontvanger van een getuigenis, een geschenk van mijn Hemelse Vader, dat met de juiste voeding en liefde een blijvende invloed op mijn dagelijks leven zou zijn.'

Mijn bekering tot het evangelie, en mijn doop in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, begon ongeveer 37 jaar geleden. Ik zat in het eerste jaar van mijn universitaire studie toen ouderling Henry Eddington uit Shoshone (Idaho), en ouderling Eleazer Asay uit Orem (Utah), mij het herstelde evangelie van Jezus Christus brachten.

Ik was onder de indruk van die gesprekken. Ik merkte dat mijn intellect werd geprikkeld door de nieuwe kennis die deze twee ervaren vertegenwoordigers van de kerk, die op wat oudere leeftijd op zending waren geroepen, mij verschaften.

Ouderling Eddington had de leiding van het laatste gesprek dat we hadden, voordat ik weer terug naar de universiteit zou gaan. Hij had net de noodzaak van de herstelling uitgelegd, pauzeerde even, en gaf toen zijn oprechte getuigenis van de waarheid van hun boodschap. Hij leunde voorover, raakte met zijn enige hand mijn knie aan, en zei: 'Nu zul jij ook weten dat het waar is.' De Geest van God kwam als een vuur in mijn li-

chaam. Het leek wel alsof ik verbrandde. Ik was lichamelijk uitgeput, maar ik was er zeker van dat de kerk waar is. Nu wist ik het zelf.

Toen ik bijna dertig jaar later voor de kerk in Idaho was, kwam er een zuster naar me toe, die vroeg: 'Broeder Muren, zou u morgen, zaterdag, tijd hebben om bij ons te komen lunchen?' Zonder op mijn antwoord te wachten, zei ze: 'Ik ben Velma Holsinger, de dochter van Henry Eddington, een van de ouderlingen die u in Californië het evangelie hebben gebracht. Ik heb de dagboeken van mijn vaders zending, en de bladzijden die over uw bekering gaan, zijn mij opgevallen.'

De volgende dag kwam ik precies op tijd bij hen aan, en nieuwsgierig las ik de desbetreffende bladzijden. Mijn grootste interesse ging uit naar het gedeelte dat ging over mijn ervaring, waardoor ik de waarheid van het evangelie leerde kennen.

Ouderling Eddington had in zijn dagboek

nauwkeurig opgeschreven dat hij en ouderling Asay die dag voor mij hadden gevast en gebeden, zodat 'de jonge Joe Muren zelf te weten zal komen dat het waar is.'

In het Boek van Mormon staat duidelijk omschreven wat mij op die avond in 1954 overkwam. Want toen de dienstknechten van de Heer 'met macht en met groot gezag' predikten, was het onmogelijk dat ik aan hun woorden twijfelde (zie 3 Nephi 7:17-18).

Naarmate de jaren verstreken, ontdekte ik dat het niet alleen de geestelijke ervaring van dat moment was. Ik was de ontvanger van een getuigenis, een geschenk van mijn Hemelse Vader, dat met de juiste voeding en liefde een blijvende invloed op mijn dagelijks leven zou zijn.

Niet-leden vragen ons vaak waarom de kerk nog steeds zendingen als ouderling Asay en Eddington uitsuurt – ieder jaar weer tienduizenden. Ze vragen: 'Waarom stuurt u ze naar landen waar de Bijbel en Jezus Christus algemeen bekend zijn?' Waarom liet de zestigjarige ouderling Asay zijn oudere vrouw achter om in Californië op zending te gaan? Waarom bleef ouderling Eddington, gepensioneerd leerkracht en schoolhoofd, niet in Idaho om met zijn familie van de 'gouden jaren' te genieten?

Het antwoord staat opnieuw duidelijk in de Schriften. Nadat de Heer gekruisigd was, kwam Hij terug op aarde om van zijn opstanding te getuigen en om het heilige leiderschap aan zijn apostelen over te dragen. In Matteüs 28:19 staat: 'Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.'

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gaat in deze tijd met

Voor het eerst zong een speciaal voor deze gelegenheid samengesteld koor van 300 zendingen, van het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah), tijdens de conferentie. Het koor zong tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie.

deze heilige opdracht verder – namelijk: heengaan en alle volken leren om de geboden van de Heiland na te leven. Deze zendingen die door een profeet zijn geroepen zijn het zichtbare bewijs dat onze Hemelse Vader zijn kinderen niet is vergeten. Wij getuigen tot de wereld dat Hij leeft, dat hij ieder van ons persoonlijk kent. Hij heeft een plan, een goddelijk plan, om u en mij in zijn tegenwoordigheid terug te brengen. De Heiland heeft door middel van hedendaagse profeten alle leringen, verordeningen en zijn heilig priesterschap op aarde teruggebracht, met het doel om geluk in dit leven en eeuwige vreugde in het nabestaan te verschaffen. Het is een plan met oplossingen, een goddelijk plan met een oplossing voor ieder probleem in het leven.

Wederom wordt de vraag gesteld: Waarom hebben we meer dan veertigduizend zendingen? Omdat onze Hemelse Vader van ons houdt. Deze mannen en vrouwen zijn zijn dienstknechten! Zij zijn zijn vertegenwoordigers! Zij hebben een boodschap die alles omvat wat de wereld wil en nodig heeft.

Ook u kunt het te weten komen! Ja, ook u kunt het voor uzelf te weten komen! U die het getuigenis van de waarheid van het evangelie reeds ontvangen heeft, moedig ik aan om dat getuigenis te koesteren. Het is zo broos! Het moet met gebed en schriftstudie worden gevoed en we moeten altijd op de juiste tijd op de juiste plaats zijn. Ik beloof u en ik getuig tot u dat uw getuigenis zal groeien en dat u een grote invloed op uw omgeving zal hebben.

Ik weet dat er hier vrienden van mij zijn die geen lid van de kerk zijn. Ik weet dat u op zoek bent naar de waarheid die onze Hemelse Vader ons heeft gegeven. U moet weten dat u zijn kind bent, en we moedigen u aan om de tegenwoordige ouderlingen Eddington en Asay u te laten vertellen hoe de kerk in deze laatste dagen hersteld is.

Onze Hemelse Vader biedt u, door middel van zijn dienstknechten, een nieuw leven aan. De Schriften noemen het de wedergeboorte. De Heer, Jezus Christus, gebod zijn apostelen niet alleen om heen te gaan en te onderwijzen, maar om hen in de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest te dopen (zie Matteüs 28:19).

Ik geef u mijn getuigenis, en ik parafraseer 2 Petrus 1:16, dat wij geen vernuftig gevonden verzinselfs navolgen, als wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus verkondigen.

Onze Hemelse Vader en Jezus Christus bezochten in 1820 de aarde. Zij herstelden het priesterschap van God en zijn heilsplan aan de profeet Joseph Smith. Ik weet dat! Ik kan niet ontkennen wat ik heb gevoeld en gezien. Ik getuig dit tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Bekering

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Bekering is redding, niet een streng dogma. Zij staat de mens die al goed is en streeft naar verdere verbetering evenzeer tot beschikking als de flagrante zondaar.'

Samen met u verheug ik mij in het getuigenis en het talent van deze pasgeroepen autoriteiten.

De afgelopen maanden heb ik geprobeerd nadruk te leggen op bekering, een van de belangrijkste en barmhartigste leerstukken van het koninkrijk. Het wordt te weinig door ons begrepen en te weinig toegepast, alsof het niet meer is dan een woord op een bumpersticker. Aangezien Jezus ons duidelijk heeft gezegd welke soort mensen wij behoren te worden – zoals Hij is (zie 3 Nephi 27:27) – hoe kunnen wij dat dan bereiken als wij niet allemaal de bekering benutten als het middel voor persoonlijke vooruitgang? Ons bekenen hoort bij het dagelijks opnemen van ons kruis (zie Lucas 9:23). Zonder bekering zou er duidelijk geen volmaaktheid van de heiligen kunnen zijn (zie Matteüs 5:48).

Bovendien is de individualiteit groter naarmate de mens heiliger is.

De zonde daarentegen voert tot vervlaking: wij verschrompelen tot verslavende driften en weerspanning impulsen. Voor een kort opwellend, zelfzuchtig moment kan de zonde de illusie scheppen van individualiteit, maar slechts zoals die van de

voortstormende, knorrende kudde zwijnen in het land der Gadarenen (zie Matteüs 8:28-32).

Bekering is redding, niet een streng dogma. Zij staat de mens die al goed is en streeft naar verdere verbetering evenzeer tot beschikking als de flagrante zondaar.

Bekering vergt zowel een zich afwenden van de zonden als een zich wenden tot God (zie Deuteronomium 4:30). En wanneer er 'een machtige verandering' plaats moet vinden, houdt volledige bekering een draai van 180 graden in, zonder om te kijken! (Alma 5:12-13.) Aanvankelijk weerspiegelt deze draai een vooruitgang van testitaal naar terrestiaal gedrag, en later naar celestiaal gedrag. Naarmate we de zonden van de testitale wereld achter ons laten, komt de nadruk meer te liggen op de zonde door verzuim, hetgeen ons er dikwijls van weerhoudt ons volledig toe te wijden.

Ware bekering draait niet om een volautomatische controlelijst, maar om de beteugeling van het natuurlijke, ongestelijke ik. Alle onderdelen van het bekeringsproces, die elkaar vaak overlappen en versterken, zijn van essentieel belang. Hoewel dit proces berust op innerlijke vastbeslotenheid, wordt het ten zeerste bevorderd door uiterlijke steun.

Leiden van de Zeventig: ouderling Horacio A. Tenorio (links) van het presidium van het Gebied Mexico, en ouderling Sam K. Shimabuku van het presidium van het Gebied Azië-Noord.

Er kan geen bekering zijn zonder de *erkenning* van het verkeerde. Of de aanleiding nu provocatie, zelfonderzoek of prangende herinnering is, er moet een eind komen aan de ontkenning. Zoals het de verloren zoon verging die 'tot zichzelf kwam' (Lucas 15:17), zal erkenning licht in het duister brengen, zodat wij de 'dingen gaan zien zoals ze werkelijk zijn' (zie Jakob 4:13), en zelfs het verschil zullen zien tussen de splinters en de balken. Erkenning is een heilig moment, dat vaak gepaard gaat met de gloeiende blos van de schaamte.

Op de erkenning volgt voor de ziel ware *wroeging*. Dit is een 'droefheid naar Gods wil', en niet slechts de 'droefheid der wereld', noch de 'droefheid der verdoemenis' wanneer wij geen 'vermaak in zonde' meer kunnen vinden (2 Korintiërs 7:10; Mormon 2:13). Valse wroeging daarentegen is als het 'vertrotelen van onze tekortkomingen'. Als onze spijt slechts oppervlakkig is, betreuren we onze fouten zonder ze te verberen.

Er kan geen echte bekering zijn zonder persoonlijk lijden en het verstrijken van voldoende tijd voor de noodzakelijke reiniging en ommekeer. Deze periode is veel meer dan een louter wachten totdat de gevoelens van wroeging afnemen. Net als tegenspoed kan het zich ellendig voelen zinvol zijn. Geen wonder dat loutering dikwijls noodzakelijk is totdat het bekeringsproces werkelijk op gang is gekomen! (Zie Leer en Verbonden 1:27; Helaman 12:3.)

Echte wroeging heeft spoedig positieve gevolgen, 'vruchten die aan de bekering beantwoorden' (Matteüs 3:8; zie ook Handelingen 26:20; Alma 5:54). 'Na verloop van tijd' zullen die vruchten uitbloeien, bloeien en rijpen.

Ware bekering houdt ook *belijden* in. Iemand met een berouwvol hart zal niets verzwijgen. Zodra de ziekmakende zonde door het belijden naar buiten komt, zal de Geest, die zich had teruggetrokken, terugkeren om vernieuwing tot stand te brengen.

In deze fase is steun van anderen van bijzonder groot belang. Daarom krijgen wij opdracht deel uit te maken van een zorgzame broederschap waarin wij allen 'de handen die slap hangen opheffen en de zwakke knieën sterken' (zie LV 81:5). Hebben de burgers van de onvolprezen stad van Henoeh zich 'na verloop van tijd' niet op die wijze vervolmaakt? (Mozes 7:21, 68-69.)

Alle zonden moeten worden beleden aan de Heer, sommige aan een priester-schapsleider, sommige aan anderen, en sommige aan al deze partijen. Enkele kunnen een openbare belijdenis vergen. Belijden ondersteunt verzaken. Wij kunnen niet verwachten dat wij, na openlijk en zwaar te hebben gezondigd, stiltejes en snel gered zullen worden en 'weinig slagen' zullen

ontvangen (zie 2 Nephi 28:8; LV 42:88-93).

Bij echte bekering zal er een werkelijk *verzaken* van de zonde zijn. 'Bekeert u en wendt u af van al uw overtredingen, dan zal u dat niet een struikelblok tot ongerechtigheid worden' (Ezechiël 18:30). De lijdende Kori-hor bekende, 'ja, en ik wist ook, dat er een God was', maar zijn bekering was nog steeds onvolledig (Alma 30:52); daarom zei Alma tegen hem: 'Indien deze vloek van u zou worden weggenomen, zoudt gij wederom het hart van dit volk verleiden' (Alma 30:55). Wanneer dan 'iemand zich van zijn zonden bekeert: ziet, hij zal ze belijden en verzaken' (LV 58:43).

Oprechte steun en liefde van de medemens – geen afzondering – zijn nodig ter aanmoediging van dit pijnlijke verzaken en veranderen!

Ook *schadeloosstelling* wordt gevergd.

'Wanneer hij zo zonde doet, (...) dan zal hij teruggeven het geroofde dat hij wegroofde, of het afgeperste dat hij afperste, of het in bewaring gegevene dat hem in bewaring gegeven was, of het verlorene dat hij gevonden had' (Leviticus 6:4).

Soms echter is letterlijke schadeloosstelling onmogelijk, zoals wanneer iemand een ander van zijn geloof of deugd heeft beroufd. In zo'n geval zal het goede voorbeeld dat op de bekering volgt een compenserende vorm van genoegdoening zijn.

Het is duidelijk dat nederigheid bij dit zware proces een doorslaggevende rol speelt. Hoogmoed zal ervoor zorgen dat

bekering niet eens op gang komt, laat staan dat het proces wordt voortgezet. Sommigen halen het niet omdat zij zich grotere zorg maken over het bewaren van hun eigen beeld in de publieke opinie, dan over het ontvangen van het beeld van Christus in hun eigen gelaat! (Alma 5:14.) Hoogmoed geeft de voorkeur aan goedkope bekering, betaald met vluchtig verdriet. Het hoeft ons niet te verbazen dat zij die goedkope bekering nastreven, ook genoeg nemen met oppervlakkige vergeving in plaats van ware verzoening. Echte bekering gaat dus veel verder dan eenvoudig 'het spijt me' zeggen.

Bij dat smartelijke bekeringsproces kunnen wij weleens het gevoel hebben dat God ons verlaten heeft. Het is natuurlijk ons gedrag dat ons heeft afgezonderd van Hem. Wanneer wij ons dus van het kwaad hebben afgewend, maar ons nog niet volledig tot God hebben gewend, zijn wij bijzonder kwetsbaar. Toch moeten wij het niet opgeven, maar juist dan reiken naar Gods barmhartige arm, die 'de ganse dag' is uitgestrekt (Jakob 5:47; 6:4; 2 Nephi 28:32; Mormon 5:11). In tegenstelling tot ons, heeft God geen beperkte kantooruren.

Geen enkel ander aspect van het wandelen door geloof is moeilijker dan de weg van de bekering bewandelen. Maar met het 'geloof tot bekering' kunnen wij de wegsverreringen wegduwen en voorwaarts dringen om God te smeken om genade (Alma 34:16). Echte wroeging voert tot volledige overgave. We capituleren eenvoudig en

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen (vlnr): de ouderlingen Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry en David B. Haight.

bekommeren ons er alleen over wat God denkt, en niet wat de mensen denken. Ootmoedig bidden wij: 'O God, (...) wilt Gij U aan mij bekendmaken, en ik zal al mijn zonden nalaten om U te kennen' (zie Alma 22:18). Al onze zonden nalaten, is de enige manier om God te leren kennen.

Zij echter die een aantal zonden achterhouden, zullen zelf achtergehouden worden, evenals zij die weigeren nederig en oprecht samen te werken met hen die de Heer heeft aangewezen. Wanneer wij slechts een gedeeltelijke bekentenissen aan de priesterschapsleiders afleggen, zijn de gevolgen voor onze rekening. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Wij behoren (...) niets achter te houden' (*The Words of Joseph Smith*, bezorgd door Andrew F. Ehat en Lyndon W. Cook, Provo, Utah: Religious Studies Center, Brigham Young University, 1980, blz. 7).

Gezien in het licht van onze totale vooruitgang, heeft bekering niet louter het verza-ken van zonde ten doel. Mozes bijvoorbeeld was een rechtschapen en opmerkelijk man. Toch moest hij, voor zijn eigen welzijn en dat van zijn volk, zijn manier van leiding geven veranderen. (Zie Exodus 18:17-19.) Mozes slaagde erin omdat hij de zachtmoedigste mens op aarde was (zie Numeri 12:3). Zalg de zachtmoedigen, want zij zijn noch vlug beledigd door raad, noch geïrriteerd door vermaning. Als wij zachtmoediger waren, broeders en zusters, zou bekering veel gebruikelijker zijn in plaats van opzien te baren.

Onze gebreken op het terrein van de wellevendheid zijn gewoonlijk een weerspiegeling van een onderontwikkelde christelijke eigenschap. Iemand die bijvoorbeeld slecht naar anderen luistert, geeft blijk van een gebrek aan liefde of zachtmoedigheid. Zowel u als ik zijn te vlug bereid onszelf zulke gebreken te vergeven.

Zelfs wanneer wij vrij zijn van ernstige zonde, kunnen wij zelfvoldaan worden in plaats van zelfverbetering na te streven. Dit gold op een keer voor Amulek, die later toe-geef, '(...) ik werd menigmaal geroepen en heb niet willen luisteren; daarom wist ik van deze dingen, maar toch wilde ik ze niet verstaan; daarom ging ik voort tegen God te rebellere' (Alma 10:4-6).

Gezien de grote betekenis van bekering als een beginsel van vooruitgang voor allen, is het geen wonder dat de Heer zijn dienstknechten herhaaldelijk heeft gezegd dat het prediken van bekering tot dit geslacht de grootste waarde voor hen zou hebben! (LV 6:9; 14:8; 15:6.)

Nog andere zaken verhinderen hardnekkig onze bekering, zoals wanneer wij niet bijtijds zijn terechtgewezen, in een fase dat wij wellicht minder hoogmoedigheid waren en beter in staat te onderkennen dat wij ons moesten veranderen. (Zie LV 121:43.) In zulke omstandigheden heeft inderdaad 'niemand naar mij omgezien' (zie Psalm 142:4).

Of misschien zitten we te vol zelfmedelijden, dat slib waaraan de zonde zo gemakkelijk ontspruit, of te geworteld in zelfbevestigend gedrag om ons ervan af te kunnen wenden.

Of misschien hebben we ons te zeer toegelegd op alles wat 'aangenaam is voor het zinnelijke gemoed' (zie Alma 30:53), dat altijd maar vraagt 'wat heb je de afgelopen tijd nou eens voor mij gedaan?' Het kan ons ook ontbreken aan vergensgezindheid, waardoor we weigeren anderen met nieuwe ogen te zien. Maar bedenk: 'hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde' (LV 64:9). Wij kunnen ons niet voor een ander bekeren, maar we kunnen hem wel vergeven en weigeren diegenen te gijzelen die de Heer tracht te bevrijden!

Het is ook ironisch dat sommigen wel geloven dat de Heer hun kan vergeven, maar weigeren zichzelf te vergeven. En soms worden we eenvoudig belemmerd door het feit dat het ons eigenlijk niet is geleerd waarom en hoe we ons moeten bekeren.

Maar naarmate wij ons wel bekeren, wachten ons bijzondere geruststellingen: '(...) al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol' (Jesaja 1:18).

'Geen van de overtredingen die hij begaan heeft, zal hem worden toegerekend' (Ezechiël 18:22).

'(...) Ik, de Here gedenk [hun zonden] niet meer' (LV 58:42).

Broeders en zusters, naast alle voorgaande redenen voor onze persoonlijke beke- ring, staat de kerkleden nog iets bijzonders te wachten. Nephi heeft dat gezien. Op ze-kere dag, zei hij, zal Jezus' verbondsvolk, 'over de gehele aarde verspreid', 'gewapend zijn met gerechtigheid en met de macht Gods in grote heerlijkheid' (zie 1 Nephi 14:14). Dat zal gebeuren, maar alleen wanneer vele leden heiliger worden en zich heiliger gaan gedragen.

Een van onze lievelingslofzangen bevat de volgende leerzame regels:

*'O, komt tot Jezus, gij zwaar belasteu,
moed' en gebroken, door zond' bezwaard,
Hij leidt u veilig heen naar die haven,
die de getrouwe bewaart. (...)
'O, roept tot Jezus, Hij is opmerkzaam,
schoon in het duister gij zijt gewicht.
Zijn liefde vindt u en deze leidt u
uit donk're nacht in het licht.'*
(Heilige lofzangen 28.)

Broeders en zusters, wij hoeven lokale be- wolking nooit aan te zien voor algemene duisternis. Het verzoenende Licht van de wereld heeft daarvoor gezorgd. Voor ons werd deze bijzondere Jezus volledig gewijd. Hij liet zijn eigen wil 'geheel opgaan in de wil van de Vader' (zie Mosiah 15:7). Als u en ik tot Jezus willen komen, moeten wij ons op dezelfde wijze aan God overgeven en niets achterhouden. Dan wachten ons nog andere hemelse beloften!

De profeet Mormon heeft gezegd dat Jezus 'met open armen gereed staat om [ons] te ontvangen' (zie Mormon 6:17) terwijl de onbekerliken en onheiligen nooit die grote vreugde zullen kennen die beschreven is door Mormon – en die wist waarover hij sprak – namelijk door Jezus in de armen gesloten te worden (Mormon 5:11).

Dat God een ieder van ons zal helpen nu zo te leven dat wij eens dat heerlijke moment zullen meemaken, is mijn gebed voor mijzelf en voor ons allen, in de naam van de grote Verlosser, Jezus Christus. Amen. □

Leden van de Zeventig: ouderling Richard P. Lindsay (midden), president van het Gebied Afrika, en zijn raadgever, ouderling J. Ballard Washburn (links) spreken met ouderling Lynn A. Sorensen.

De dag van de Heer

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Er is een zekere bescherming voor ons en onze kinderen tegen het kwaad van deze tijd. De sleutel tot die zekere bescherming kan wonderlijk genoeg gevonden worden in het naleven van de sabbat.'

Broeders, zusters en vrienden, ik heb lang nagedacht over een onderwerp voor mijn toespraak vandaag. Ik heb mij laten leiden door een gevoel van bezorgdheid dat zoveel mensen de zegeningen van het heiligen van de sabbat mislopen.

Ik moet toegeven dat de zondag, toen ik nog jong was, niet mijn lievelingsdag was. Opa schakelde alles uit. We hadden geen vervoer. We konden de auto niet gebruiken. We mochten zelfs de motor niet starten. En we mochten niet op de paarden, de ossen of de schapen rijden. Het was de sabbatdag, en de dieren hadden ook recht op een rustdag. Naar de kerk en elders gingen we te voet. Ik kan eerlijk zeggen dat we zowel de letter als de geest van de sabbat naleefden.

Tegenwoordig lijkt grootvaders interpretatie van de zondagse activiteiten extreem, maar toch zijn we iets kostbaars kwijtgeraakt. Tot op de dag van vandaag heb ik geprobeerd te begrijpen wat we precies zijn kwijtgeraakt. Gedeeltelijk was het de wetenschap dat je ruimschoots aan de kant van de Heer stond en ook het gevoel dat de invloed van Satan verder weg was. Maar bovenal

was het de versterking van de geestelijke kracht die zich ontwikkelde. We hadden het aangename gevoel dat de geestelijke 'volheid der aarde' (Leer en Verbonden 59:16), de onze was, zoals in afdeling 59 van de Leer en Verbonden is beloofd.

Vanaf de tijd van Adam is de goddelijke wet van de sabbat door de eeuwen heen meer dan ieder ander gebod herhaaldelijk benadrukt. Deze enorme nadruk is een indicatie van de belangrijkheid ervan. In Genesis lezen we dat God zelf tijdens de schepping van de wereld het voorbeeld heeft gegeven:

'Alzo werden voltooid de hemel en de aarde en al hun heer.

'Toen God op de zevende dag het werk voltooid had, dat Hij gemaakt had, rustte Hij op de zevende dag van al het werk, dat Hij gemaakt had.

'En God zegende de zevende dag en heiligde die, omdat Hij daarop gerust heeft van al het werk, dat God scheppende tot stand had gebracht' (Genesis 2:1-3).

In de tijd van de Bijbel moest dit gebod zo strikt nageleefd worden dat de schending ervan de doodstraf betekende (zie Exodus 31:15). Zelfs de aarde kreeg een rustdag toebedeeld: 'Maar in het zevende jaar zal het land een volkomen sabbat hebben, een sabbat voor de Here: uw akker zult gij niet bezaaien en uw wijngaard niet snoeien' (Leviticus 25:4).

In de tijd van het Oude Testament werd de sabbat als een zegende en geheiligde dag beschouwd (zie Exodus 20:11), als het symbool van een eeuwig verbond (zie Exodus 31:17), als een heilige samenkomst (zie Leviticus 23:3) en als een dag van geestelijke viering (zie Leviticus 23:32).

Jezus bevestigde het belang van de sabbat, maar Hij introduceerde een nieuwe geest in de sabbatheiliging (zie Matteüs 24:20).

In plaats van de eindeloze regels en verboden, onderwees Hij dat het is toegestaan om goed te doen op de sabbat (zie Matteüs 12:12). Hij zei: 'Want de Zoon des mensen is

heer over de sabbat' (Matteüs 12:8). Hij introduceerde het beginsel: 'De sabbat is gemaakt om de mens, en niet de mens om de sabbat' (Marcus 2:27). Hij verrichtte goede daden op de sabbat, zoals het genezen van een verlamde (zie Marcus 2:1-12) en de man met de verschroemde hand (zie Matteüs 12:10-13). Het heiligen van de sabbat is tegenwoordig meer een uiting van persoonlijke toewijding dan een verplichting uit het burgerlijk wetboek.

De grote hedendaagse openbaring aangaande de sabbat kunnen we lezen in afdeling 59 van de Leer en Verbonden:

'En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;

'Want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen;

'Niettemin moeten uw geloften alle dagen en te allen tijde in gerechtigheid worden opgeofferd.

'Doch gedenkt, dat gij op deze, des Heren dag uw offers en uw sacramenten de Allerhoogste moet offeren, en uw zonden voor uw broeders en voor de Here belijden.

'En op deze dag moet gij niets anders doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden, opdat uw vasten volmaakt zij, of met andere woorden, opdat uw vreugde volkomen zij' (Leer en Verbonden 59:9-13).

Aan dit grote gebod is een belofte verbonden: 'Voorwaar zeg ik: Voor zoverre gij dit doet, is de volheid der aarde de uwe, de beesten des velds en de vogelen der lucht, en hetgeen in de bomen klimt en op de aarde loopt' (Leer en Verbonden 59:16). Het is een belangrijke belofte om de beschikking te hebben over al Gods scheppingen.

De sabbatdag heiligen is veel meer dan alleen lichamelijke rust. Het betekent geestelijke vernieuwing en aanbidding. President Spencer W. Kimball heeft inzake het heiligen van de sabbat uitstekende raad gegeven. Hij heeft gezegd: 'De sabbat is een heilige dag, waarop men heilige en goede dingen moet doen. Zich van werk en ontspanning onthouden is op zichzelf wel belangrijk, maar niet voldoende. De sabbat vergt van ons dat wij ons op die dag met opbouwende gedachten en daden bezighouden, en als men dan alleen maar wat rondhangt zonder iets te doen, ontheiligt men de sabbat. Wie hem in acht wil nemen, moet op zijn knieën gaan, zich bezighouden met het voorbereiden van lessen, het bestuderen van het evangelie, meditatie, het bezoeken van zieken en bedroefden, een middagslaapje doen, zich verdiepen in heilzame lectuur en alle vergaderingen bijwonen waarin zijn aanwezigheid op die dag wordt verwacht. Als men deze juiste zaken verzuimt, is dat

een vorm van overtreding door nalatigheid' (zie *Het wonder der vergeving*, Salt Lake City: Bookcraft, 1969, blz. 106-107).

Ik heb er mijn hele leven op gelet, maar het is me duidelijk geworden dat de boer die de sabbat heiligt op zijn boerderij meer tot stand brengt dan hij gewoonlijk in zeven dagen zou doen. Een werktuigkundige produceert in zes dagen meer en betere producten dan in zeven. De arts, de advocaat, de tandarts en de wetenschapper zullen, als zij proberen op de sabbat te rusten, meer bereiken dan wanneer ze iedere dag van de week reserveren voor hun beroep. Ik wil alle studenten aanraden om hun schema zodanig in te delen dat ze op zondag niet hoeven te studeren. Als studenten en anderen die op zoek zijn naar waarheid dit doen, zal hun verstand worden verlicht en zal de oneindige Geest hun naar de waarheid leiden die zij zoeken. Dit alles omdat God zijn dag heeft geheiligd en gezegend als een eeuwigdurend verbond (zie Exodus 31:16).

Toen het Eerste Presidium op 1 februari 1980 het blokvergaderschema introduceerde, werd de volgende raad gegeven: 'De leden en de gezinnen zullen een grotere verantwoordelijkheid krijgen in het naleven van de sabbat. Er komt meer tijd beschikbaar voor persoonlijke schriftstudie en schriftstudie met het gezin.'

'Andere geschikte activiteiten voor de sabbat, zoals het sterken van de familiebanden, het bezoeken van de zieken, het dienen van anderen, het schrijven van de persoonlijke en de familiegeschiedenis, genealogie en zendingswerk, dienen zorgvuldig gepland en uitgevoerd te worden.

'Wij verwachten dat dit nieuwe vergaderschema zal resulteren in een grotere geestelijke groei van de kerkleden' (*Church News*, 2 februari 1980, blz. 3). Wij hopen dat de priesterschapsleiders en de leden van de kerk de geest van een beter gezinsleven op zondag zal respecteren.

Het volk van Israël werd 40 jaar lang in de wildernis wonderbaarlijk onderhouden. Ze ontvingen dagelijks manna uit de hemel, behalve op zondag. De manna moest dezelfde dag nog gegeten worden, anders zou het bederven en gaan stinken (zie Exodus 16:20, 30). Maar op de zesde dag, de dag voor de sabbat, viel er twee keer zoveel manna uit de hemel (zie Exodus 16:5). De kinderen van Israël moesten van de Heer twee keer zoveel manna verzamelen als de andere dagen omdat de manna niet op zondag uit de hemel viel. Toen zij dit deden, gebeurde er een derde wonder. Op de sabbat was de manna die zij de dag tevoren hadden verzameld niet bedorven en stonk niet, want het was voor de sabbatdag behouden gebleven (zie Exodus 16:24).

Door de eeuwen heen zijn er ook andere wonderbaarlijke gebeurtenissen aangeande

de sabbat te vertellen. Zoals het verhaal van de schoenmaker die onder de reuzenstein in Avebury bij Stonehenge (Engeland) werkte:

'John Saunders schreef op 13 augustus 1712 in zijn dagboek: "Een schoenmaker zat op een zondag onder een van die grote stenen schoenen te repareren. Zodra hij opstond, viel de grote steen naar beneden en brak in stukken, precies op de plaats waar hij had gezeten. Dit deed hem de voorzienigheid van God inzien die hem het leven spaarde, maar hem zo deed schrikken, dat hij nooit meer op zondag schreef.'" (Michael Pitts, *Footprints Through Avebury*, Dorchester, Engeland: The Friary Press Limited, 1985, blz. 31-32.)

In de welzijnfabriek van de Ring Wells is recent er een wonder gebeurd. In die fabriek worden dierenhuiden gelooit tot leer. Op de gewone werkdagen worden de huiden uit de looikuip gehaald en wordt de vloestof vernieuwd, waarna de huiden weer terug in de looikuip gaan. Als de huiden op feestdagen niet omgedraaid worden, zouden ze beschadigen. Maar op zondag worden ze nooit omgedraaid. Toch is er op maandag nooit één huid beschadigd. J. Lowell Fox, de coördinator van de fabriek heeft gezegd:

'Het is een vreemde gewaarwording: feestdagen worden door de mens vastgesteld, en op deze dagen, net als op alle dagen van de week, hebben de huiden elke twaalf uur een speciale behandeling nodig. Zondag is de dag die de Heer heeft vastgesteld als een dag van rust, en Hij maakt het voor ons mogelijk om van ons werk uit te rusten, zoals Hij heeft geboden. De huiden in de looierij worden nooit op zondag beschadigd. Dit is een wonder van deze tijd, een wonder dat ieder weekend weer plaats-

vindt!' (*Handbook for Guide Patrol Leaders*, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1964, blz. 37.)

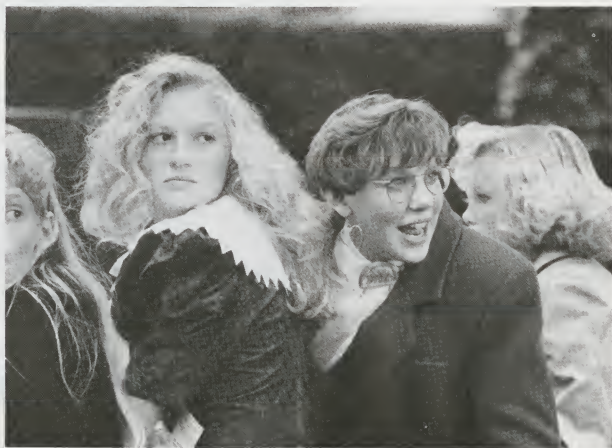
Waarom moeten wij van God de sabbatdag heiligen? Ik kan zeker drie redenen bedenken. Ten eerste heeft het te maken met de lichamelijke behoefte aan rust. God, die ons heeft geschapen, weet duidelijk meer van de beperkingen van onze lichamelijke kracht en ons zenuwstelsel dan wij.

De tweede reden is volgens mij nog veel belangrijker. Onze geestelijke gesteldheid moet ook versterkt en vernieuwd worden. God weet dat als we helemaal op onszelf zouden staan, velen van ons van lieverlee uitsluitend bezig zouden zijn met de bevrediging van aardse behoeften en verlangens. Deze behoefte aan lichamelijke, mentale en geestelijke vernieuwing wordt in grote mate bevredigd door het getrouw heiligen van de sabbat.

De derde reden is waarschijnlijk de belangrijkste. We moeten de geboden naleven als een uitdrukking van onze liefde voor God. Gezegd zijn zij die de geboden uitsluitend uit liefde voor de Heiland naleven. Het antwoord van Adam aan de engel die vroeg waarom hij offerde, is een duidelijk voorbeeld: 'Ik weet het niet, maar de Heere heeft het mij geboden' (Mozes 5:6).

De profeet Samuël heeft gezegd: 'Gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen' (1 Samuël 15:22).

Er is in deze tijd van toenemend materialisme een zekere bescherming voor ons en onze kinderen tegen het kwaad van deze tijd. De sleutel tot die zekere bescherming kan wonderlijk genoeg gevonden worden in het naleven van de sabbat: 'En opdat gij

uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen' (Leer en Verbonden 59:9).

Wie zal eraan twijfelen dat oprechte naleving van de sabbat ons onbesmet van de wereld zal houden? De wet om de sabbatdag te heiligen, is een voortdurend verbond tussen God en zijn uitverkorenen. De Heer zei tegen Mozes en het volk van Israël: 'Mijn sabbatten moet gij onderhouden, want dat is een teken tussen Mij en u, van geslacht tot geslacht (...) als een altoosdurend verbond. Tussen Mij en de Israëlieten is deze een teken voor altoos' (Exodus 31:13, 16-17).

De wet van Mozes inzake het naleven van de sabbat omvatte veel gedetailleerde geboden en verboden. Dit was misschien nodig om de mensen die zo lang in slavernij hadden geleefd en geen gebruik van hun keuzevrijheid hadden kunnen maken, gehoorzaamheid te leren. Daarna ontardaarde deze Mozaïsche wet in onwetlige extremen die door de Heiland werden veroordeeld. In die tijd overvloedigden de details van de sabbat 'het gewichtigste van de wet' (Matteüs 23:23) zoals geloof, naastenliefde en de gaven van de Geest.

In deze tijd erkent God onze intelligentie door geen eindeloze beperkingen op te leggen. Misschien in de hoop dat we meer van de geest van de sabbat zouden begrijpen dan van de letter van de wet. Maar de ontheiliging van de sabbat heeft ondertussen wel de overhand genomen. We lopen het risico om geweldige zegeningen mis te lopen. Het is uiteindelijk een test om ons 'in alles te beproeven' (Leer en Verbonden 98:14) en te zien of onze toewijding volledig is.

Waar loopt de lijn tussen betegen aanvaardbaar en onaanvaardbaar is op de sabbat? Wij moeten deze vraag, binnen de gegeven richtlijnen, voor onszelf beantwoorden. Hoewel deze richtlijnen in de Schriften en in de woorden van hedendaagse profeten zijn omschreven, moeten wij ze ook in ons hart griffen en met ons geweten in overeenstemming brengen. Brigham Young heeft over de getrouwe leden gezegd: 'De geest van hun godsdienst stroomt uit hun hart' (*Journal of Discourses*, deel 15, blz. 83). Als we ons voor de Heer vernederen en Hem met geheel ons hart, ziel en verstand liefhebben (zie Matteüs 22:37), is het onwaarschijnlijk dat we de wet van de sabbat ernstig zullen overtreden.

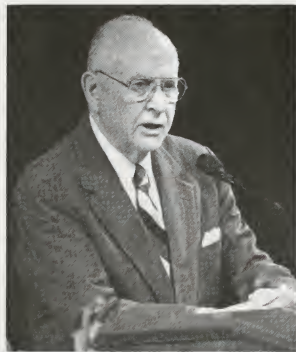
Wat op de sabbat kan of niet kan, zal door onszelf moeten worden beoordeeld. We moeten proberen om eerlijk tegenover de Heer te zijn. Op de sabbat moeten we doen wat we moeten doen, met de juiste houding van aanbidding, en onze andere activiteiten beperken. Ik wil onmiskenbaar mijn getuigenis geven van de zegeningen van de sabbatheiliging. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

5 oktober 1991
Priesterschapsbijeenkomst

Een tijd om je voor te bereiden

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De jaren die je doorbrengt als Aäronisch-priesterschapsdrager, zijn jaren van voorbereiding. Ze zijn bedoeld om gevuld te worden met zinvolle geestelijke ervaringen om nooit te vergeten.'

Ik dank de Heer voor deze kans om hier vanavond bij de priesterschapsdragers te zijn. Ik bid dat mijn woorden passend zullen zijn en gehoord en begrepen zullen worden.

Sommigen van de aanwezigen vanavond zijn pas twaalf geworden en zijn nog maar pas diaken. Velen zijn dertien, veertien, vijftien, zestien of ouder. Maar ik wil me vooral wenden tot de dragers van het Aäronisch priesterschap, en de anderen mogen luisteren als ze dat willen.

Sommigen van jullie zijn net jarig geweest. Ik ook – ik ben 85 geworden. Jullie hebben je vast geamuseerd op je verjaardagsfeest, en ik heb me geamuseerd op het mijne. Jullie hadden jonge vrienden om je heen, en ik had oude vrienden om me heen. Maar er is een belangrijk verschil tussen ons – ik heb ruim zeventig jaar ervaring meer dan jullie. Ik ben overvloedig gezegend met een bijzonder uitdagend, opwindend en

geweldig productief leven – een leven waarin ik een wereld vol actie heb gezien. Er zijn veel teleurstellingen geweest en ik heb vaak verdriet gehad, maar altijd nieuwe kansen, nieuwe vooruitzichten en overvloedige zegeningen. Ik heb ook enkele belangrijke lessen en waarheden geleerd. Eén ervan, het scoutingmotto 'Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezén' is waar.

Ik ben opgegroeid in een kleine plaatslandsgemeente in Idaho. American Football werd bij ons pas later in het schoolprogramma opgenomen dan op de meeste andere scholen. Het was 1923. We hadden geen materiaal en geen trainer. Maar de grote dakbrak aan dat onze rector twaalf goedkope tenniscapen kopen – maar geen schoenen met noppen. Wij gebruikten onze basketbalschoenen. Onze scheikundeleraar werd gekruteerd als trainer omdat hij eens een echte wedstrijd had gezien.

Hij leerde ons een paar eenvoudige technieken en een tackle, en toen waren we klaar om te spelen – althans, dat dachten we. Onze eerste wedstrijd zouden we spelen tegen Twin Falls, die het jaar daarvoor kampioen was geworden van de staat Idaho.

We verkleedden ons en gingen het veld op voor de warming-up. Hun schoolfanfare begon te spelen (zij hadden meer leerlingen in de fanfare dan wij in onze hele school) en toen kwam hun team naar buiten. En ze bleven maar komen – 39 volledig uitgeruste spelers, compleet met schoenen met noppen. Onze twaalf spelers – een heel team van elf met een all-round invaller – keken vol verbazing toe.

Het was een hoogst interessante wedstrijd! Om te zeggen dat het een goede leerervaring was, is nog zachties uitgedrukt. Na slechts twee aanvallen hoefden we de bal niet meer te hebben – dus schopten we hem

weg, en scoorde de tegenpartij. Wanneer zij de bal kregen, lieten ze een verbluffend staaltje voetbal zien en scoorden ze punten. Het was ons doel om de bal zo gauw mogelijk kwijt te raken – dat was minder erg.

In de laatste minuten van de wedstrijd werden ze een beetje roekeloos en viel een wilde worp in de armen van Clifford Lee, die samen met mij op het middenveld speelde. Hij schrok en wist niet goed bij wat moest doen – dat wil zeggen, totdat hij zag hoe ze op hem afstormden. Toen wist hij wat hij moest doen en tjonge, wat was hij snel! Maar hij rende niet voor de punten, maar voor zijn leven! Clifford scoorde en er gingen zes punten op het scorebord. De uiteindelijke score was 106 tegen 6! Die zes punten hadden we echt niet verdiend, maar met onze bebloede shirts en sokken en onze snijwonden en blauwe plekken aanvaardden we ze toch maar.

Een leerervaring? Natuurlijk. Of je nu alleen bent of deel uitmaakt van een team, je moet voorbereid zijn. Succes en prestaties zijn afhankelijk van voorbereiding.

De jaren die je doorbrengt als Aäronisch-priesterschapsdrager, zijn jaren van voorbereiding. Ze zijn bedoeld om gevuld te worden met zinvolle geestelijke ervaringen om nooit te vergeten. Je zult met vele beslissingen van groot belang geconfronteerd worden, maar hopelijk zul je je voordeel doen met de ervaring en raad van je ouders, die van je houden, en van je priesterschapsleiders, die ook om je geven.

In 2 Timoteüs in het Nieuwe Testament zit de apostel Paulus gevangen in een donkere, nare gevangenis in afwachting van zijn terechtstelling wegens zijn geloof in Jezus Christus en de verkondiging van zijn evangelie. In een brief aan zijn geliefde jonge vriend, Timoteüs, stort hij zijn bezorgde hart uit, geeft zijn getuigenis en smeekt hem om getrouw te zijn aan de waarheden waarin hij was onderwezen en om 'de gave Gods (. . .)' die door mijn handoplegging in u is' te bedenken (zie 2 Timoteüs 1:6). Paulus had Timoteüs zelf gezegend en geordend en spoorde hem nu aan om sterk te zijn en zich niet te schamen voor zijn getuigenis van onze Heer, wat er ook zou gebeuren.

De apostel Paulus was onversrokken en verslapte nooit in zijn getuigenis van Jezus. Zijn geloof en vastberadenheid verhieven hem boven het niveau van tentmaker tot dat van leraar, zending, leider en oprichter van christengemeenten. Hij was beslist geen 'zacht eijde' of zwakkeling. Mensen met een groot geloof weten wat goed is en doen dat. Zij zijn vastberaden en geven niet op, zij zijn toegewijd en in staat om aanhoudende druk of ontberingen te doorstaan. Paulus wist wat goed was, en jullie weten wat goed is. Als jullie moet vatten zoals Paulus en datgene doen waarvan je weet dat het goed is, zul

je alleen zelf nog je vooruitgang kunnen tegenhouden.

Toewijding verandert een belofte in werkelijkheid. Woorden geven duidelijk uiting aan je bedoelingen; en wat je doet, zegt meer dan woorden. Je keer op keer op keer, jaar in jaar uit aan je woord houden, dat is karakter.'

Deze wereld heeft zo hard toegewijde, vastberaden en moedige jonge mensen nodig – jongemannen met een rechtvaardige overtuiging – die haar wonden zullen verbinden en geloof, hoop en waarheid verkondigen! En waar zullen die jongelui vandaan komen? Uit de gelederen van de jongemannen en de jonge vrouwen van deze kerk.

De Heer heeft gevraagd: 'Waar toe waart gij geordend?' en vervolgens geantwoord: 'Om Mijn evangelie te prediken door de Geest, (. . .) om de waarheid te onderwijzen' (Leer en Verbonden 50:13-14).

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'U bent de zonen van God, de uitverkorenen Gods, en u hebt de kans om een god te worden en de engelen te passeren (. . .) en uw verhoging in te gaan' – dat zijn mogelijkheden die al ons normale voorstellingsvermogen te boven gaan – maar de beloften zijn goddelijk' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 496).

Toen het fundament voor de Salt Lake-tempel werd gelegd, met vijf meter brede funderingen, ontdekte president Brigham Young dat de werklui een zachte steensoort gebruikten. Het werk werd stilgelegd, de zachte steen verwijderd en vervangen door gigantische blokken graniet. Hij zei: 'Wij bouwen een tempel die het millennium moet doorstaan' (LeGrand Richards, oktoberconferentie 1971).

Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk' (Leer en Verbonden 64:33).

Jullie, Aäronisch-priesterschapsdragers, leggen je eigen funderingsstenen – granieten stenen – karakterstenen die hopelijk eeuwig zullen meegaan. Onder je funderingsstenen behoren zich de volgende beginselen uit de leringen van de Heiland te bevinden: geloof, gebed, gehoorzaamheid, eerlijkheid, waarheid, en verantwoordelijkheid voor je gedrag. En natuurlijk is het priesterschap – dat de macht en het gezag van God is dat aan jou is gedelegeerd om te handelen in aangelegenheden betreffende de zaligheid – met de bijbehorende verplichtingen en zegeningen, de sluitsteen van je fundering.

Jij bent lid van een quorum van de priesterschap met functionarissen uit je eigen leeftijdsgroep – en je hebt plichten, bevoegdheden en taken. Je bent aan het leren hoe de leden van de kerk anderen, die aan

het afdwalen zijn of die verdrietig of gekwetst zijn, de helpende hand toesteken. Je bent aan het leren hoe je door christelijk dienstbetoon aan anderen iemands ziel met vreugde kunt vervullen.

God, onze Hemelse Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, besloten (stel je dat eens voor!) dat Joseph Smith op zijn veertiende oud genoeg was om te beginnen te leren wat het machtige werk van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus te wege zou brengen. Joseph zag de levende God! Hij zag de levende Christus! Hem werd een hemelse taak toevertrouwd en hij maakte die af. Jij bent ook oud genoeg om steeds toenemende taken toevertrouwd te krijgen.

Jullie, Aäronisch-priesterschapsdragers, zijn oud genoeg om goed van kwaad te onderscheiden – om van Satan en zijn kwaad de invloed af te weten. *Satan* is een Hebreeuwse naam voor de duivel en betekent tegenstander – iemand die openlijk strijdt tegen de waarheid en tegen hen die ware beginselen gehoorzamen. Satan heeft van het begin af aan het kwaad gekozen. Mozes en Henoch hebben ons geleerd dat zijn grootste doel is om de mensen zo ver te krijgen dat zij hem aanbidden. (Zie Moz. 1:12; 6:49.) Hij heeft groot succes gehad. Satan, die beweert de god van deze wereld te zijn, wordt vereerd en aanbeden door hen die er een wereldse leefwijze op na houden. Alle vormen van kwaad en opstandigheid tegenover Gods heilige doeleinden zijn van de duivel. Wij moeten echter in aanwezigheid van het kwaad beproefd worden, moeilijkheden ondervinden en aan ons heil werken. Nephi heeft onderwezen: 'Want het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is' (2 Nephi 2:11). Wij hebben keuzevrijheid en kunnen kiezen uit goed en kwaad. Maar het feit dat het kwaad bestaat wil niet zeggen dat we eraan deel moeten nemen. Je kunt niet het verkeerde doen en je er goed bij voelen.

De leden van onze kerk weten dat tabak, bier en alcohol, in al hun vormen, wat het gebruik door de mens betreft, veroordeeld zijn door de medische en wetenschappelijke wereld en door God. Vaak zijn die burgerwetten die een en ander in de hand moeten houden zwak en is het moeilijk om op de naleving ervan toe te zien. Met ons geïnspireerde begrip komt de beste manier om deze giftige substanties in de hand te houden, van onszelf.

Hoewel San Francisco's footballspeler Steve Young de enige mormoon was bij hem op school in Connecticut, vertelde hij dat hij nooit met zijn vrienden meedronk, ondanks enorme druk die er door zijn klasgenoten op hem werd uitgeoefend.

Jullie zijn oud genoeg om op de hoogte te zijn van de ernstige gevolgen en de reeks gebeurtenissen die van het drinken van bier

leiden tot het gebruik van zwaar alcoholische dranken. – die weer leiden tot het verlies van de beheersing van de gedachten en vaak tot auto-ongelukken, het verlies van respect en tot seksuele losbandigheid.

Er zijn jonge vrouwen die tegen de pers hebben gezegd dat ze door jongemannen onder druk waren gezet om mee te doen aan seksuele handelingen en zelfs door verlies van populariteit werden bedreigd als ze niet meededen. Ze hadden het toch niet over jullie, hè?

Jullie, jongemannen, zijn de beschermers van je zusters en van de andere meisjes met wie je omgaat. Het is jullie plicht tegenover hen en jullie zelf om zedelijk rein te blijven voor de Heer. In films en op de t.v. wordt vaak gesuggereerd dat zedelijke reinheid ouderwets is en niet in de huidige wereld past, maar de geboden die door de vinger van God in stenen tafelen zijn gegraveerd, zijn niet veranderd. De Heer heeft gezegd: 'Gij zult niet (...) overspel bedrijven' en voegde daar nog aan toe 'noch iets dergelijks doen' (Leer en Verbonden 59:6). De geboden zijn duidelijk, goed te begrijpen en onwrikbaar.

Lucifer is slim, geslepen en begrijpt onze zwakheden, waardoor hij tot vernietigen in staat is. Emoties en hartstochten zijn ons door God gegeven, maar zijn bovendien beheersbaar.

Mijn vader is overleden toen ik nog maar negen was. Toen ik opgroeide dacht ik vaak: 'Wat zou mijn vader van me vinden?' of 'Hoe zou ik mijn moeder nou ooit kunnen teleurstellen?' Zij onderwees me en had vrouwen in me. Ik was geen klein kind meer, maar een jongen die tot man opgroeide, en dus moest ik me daarnaar gedragen.

En dat geldt ook voor jullie. Er hebben goede mensen vertrouwen in je. Wij hebben vrouwen in je, je ouders en je broers en zusters ook, en God verwacht het beste van je. En ook jij moet vertrouwen hebben in jezelf.

Geef het niet op wanneer je het moeilijk hebt, want je bent de fundering aan het leggen voor een groot werk, en dat werk is je leven – de vervulling van je dromen. Onderschat nooit wat je kunt worden of hoe je talenten uiteindelijk kunnen worden gebruikt.

Ik herinner me niet dat ik ooit in mijn jonge leven de beproeving heb moeten doorstaan van het inlopen van nieuwe schoenen. Ze waren al ingelopen tegen de tijd dat ik ze kreeg, want ik kreeg altijd afdankertjes.

We horen dat sommige jongemannen niet alleen om een nieuw paar schoenen vragen om naar school te dragen, maar ook een paar om op te sporten en een paar om naar de kerk te dragen. Maar niet elke sportschoen is goed genoeg. Je moet een speciaal designerslabel of een bepaald geadverteerd merk hebben. Je spijkerbroek moet een '501', een 'Levi's' of een 'Boss' zijn. Zijn jullie ook in de val van de druk van leeftijdgenoten gelopen die een bepaald uiterlijk van je verwachten om 'in' te kunnen zijn bij de populaire jongelui, ongeacht of je ouders zich dergelijke aankopen kunnen veroorloven?

Stellen anderen jullie normen vast – wat je draagt en wat je doet, en wat je niet doet? Gelovige jongemannen en jonge vrouwen met eigen normen en waarden nemen zelf die beslissingen en laten anderen hen volgen. Waarom zijn wij, als heiligen der laatste dagen – met onze hoge idealen – niet de voorbeelden, de trendsetters onder onze

leeftijdsgenoten die de normen en criteria bepalen die anderen volgen?

Welk merk kleren en schoenen je draagt, welke andere spullen je hebt, die je ouders zich waarschijnlijk niet kunnen veroorloven, heeft absoluut geen invloed op wat je uiteindelijk wordt. Onze handelingen, ons gedrag en onze houding bepalen ons karakter en onze toekomst.

De wereld heeft mensen nodig om naar op te zien – mensen als jullie. Een leider van dit land [de Verenigde Staten] heeft eens opgemerkt: 'Er komt een tijd dat wij een standpunt moeten innemen – dat we een streep moeten trekken in het zand en zeggen: "Wij overschrijden die streep niet."'

Om je voor te bereiden moet je je onder andere bekeren tot de evangeliewaarden van dit werk – wetend wie de Heiland is, wie jij bent en waarom Hij genoeg van je held om het zoenofer voor je te brengen.

Klinkt dat moeilijk? Ik beloof dat je erachter kunt komen, maar alleen als je eraan verlangt en met nederig gebed en zorgvuldige schriftstudie. De Heer heeft onderwezen: 'Onderzoek de Schriften (...) welke van Mij getuigen' en 'Overdenkt wat Ik u heb gezegd' (zie Johannes 5:39 en 3 Nephi 17:3).

Waar je je voortdurend op moet voorbereiden, is waardig te zijn het Melchizedeks priesterschap te ontvangen, jezelf rein en integer te houden en te bidden om de kracht en de moed om de kwade verleidingen te weerstaan waarmee iedere jongeman beslist geconfronteerd wordt. Als je een vergissing hebt begaan, bespreek die dan meteen met je bisschop. Laat geen enkele vergissing een greep op je krijgen. Verander slecht gedrag in goed gedrag – *en doe het nu meteen*. Dat heet bekering.

Ik hoop dat je jezelf en je Hemelse Vader al hebt beloofd om een voltijdzending te vervullen. De Heer heeft je nodig in zijn werk en jij hebt zijn onmetelijke zegeningen nodig.

De profeet Joseph Smith heeft eens als volgt een vraag over onze operationele organisatie beantwoord: 'Ik leer hun de juiste beginselen en zij besturen zichzelf.' Ik beloof jullie, jonge priesterschapsdragers, dat als jullie je houden aan de raad om jezelf te besturen met behulp van de juiste beginselen – beginselen die je thuis leert, door de Schriften, door hedendaagse profeten en door de Heilige Geest – je beslissingen vol vertrouwen en met groot gemak genomen worden. En ook al rukken er stormen aan de bomen, jullie wortels zijn dan diep verankerd in de grond.

Ik ben een getuige van de liefde en genade van onze Hemelse Vader. Hij leeft, en ook zijn Zoon, onze Heiland. Dit is zijn heilige werk. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

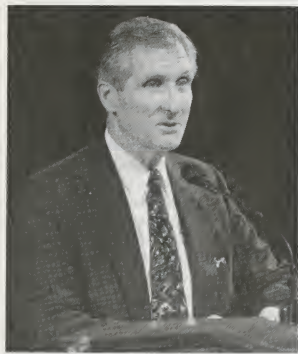

De ouderlingen Marlin K. Jensen en W. Eugene Hansen van de Zeventig. Ouderling Jensen is president van het Gebied Utah-Noord en ouderling Hansen is president van het Gebied Azië-Noord.

Volg Christus in woord en daad

Ouderling Rex D. Pinegar
van het Presidium der Zeventig

Laten wij 'Christus in onze gedachten en onze daden op de eerste plaats stellen'.

Goedenavond, broeders. Het is fijn om hier vanavond bij u te zijn. Enkele weken geleden maakte president Gordon B. Hinckley tijdens een getuigenisdienst met de algemene autoriteiten de volgende opmerking: 'Het is makkelijk om een mormoon te zijn en de theologie te aanvaarden. Maar het is moeilijk een christen te zijn en Christus in woord en daad te volgen.'

President Hinckley's woorden vormden een uitdaging en kwamen mij weer heel duidelijk in gedachten toen ik een boek las van Michael H. Hart, getiteld *The One Hundred: A Ranking of History's Most Influential Persons* (De honderd: een ranglijst van de invloedrijkste mensen uit de geschiedenis). Tot mijn verrassing en teleurstelling zet meneer Hart Jezus Christus als derde op zijn lijst met mensen die de grootste invloed hebben gehad op de loop van de geschiedenis van de mens.

De reden dat de auteur Jezus als derde belangrijkste persoon vermeldde, is als volgt:

'De uitwerking die Jezus op de geschiedenis heeft gehad is zo duidelijk en zo enorm dat maar weinig mensen de juistheid van de

plaatsing ergens bovenaan op de lijst van zijn naam in twijfel zouden trekken. En in feite is een waarschijnlijker vraag waarom Jezus (...) niet helemaal bovenaan geplaatst is.'

De auteur geeft toe dat de leringen van Jezus Christus beslist 'te classificeren zijn onder de opmerkelijkste en origineelste ethische denkbeelden die ooit naar voren zijn gebracht. Als ze op grote schaal gevolgd zouden worden, zou ik Jezus zonder twijfel als eerste genoemd hebben in mijn boek' (Secaucus, New Jersey: Citadel Press, 1987, blz. 47, 50).

Wat een indringende en mogelijk ware opmerking: Als Jezus' leringen op grote schaal gevolgd werden, zou meneer Hart niet aarzelen om Jezus op de eerste plaats te zetten!

Met dat in gedachten vind ik het passend dat wij ons afvragen: 'Welke plaats neemt Jezus in ons leven in? Komt Hij op de eerste plaats, zoals Hij verdient?' En misschien een belangrijker vraag: 'Welke plaats zouden wij als *volger* van Jezus' leringen innemen?' Leven we in woord en daad als christen?

Dit is vooral van belang voor ons, omdat wij als dragers van het priesterschap de macht en het gezag gekregen hebben om officieel in de naam van Jezus Christus te handelen. Wij hebben de heilige plicht en het recht om zijn naam waardig te dragen. Van alle mensen op aarde behoren wij zijn invloed de belangrijkste plaats in ons leven te geven, een constantheid tot stand te brengen in wat wij verkondigen en hoe wij ons gedragen. Naarmate wij dat doen, komen wij tot bekering en versterken wij elkaar, en zijn leringen en alles waar zijn leven voor staat, zullen hun rechtvaardige invloed en reputatie krijgen onder de mensheid.

Enkele jaren geleden reed ik met mijn gezin naar Disney World in Florida. Onze vier jonge dochters raakten opgewonden toen we bij de afrit naar dat beroemde park kwamen. Maar het lachen en opgewekte praten hield plotseling op toen onze gehuurde auto

begon te sputteren en onverwachts puffend tot stilstand kwam op de afrit. Veel auto's raasden ons voorbij – het was spitsuur – terwijl ik zonder succes probeerde de auto weer aan de gang te krijgen. Uiteindelijk beseften we dat we verder niets konden doen, dus stapten we uit de stilstaande auto en kwamen langs de weg bij elkaar voor een gebed.

Toen we na het gebed weer opkeken zagen we een knappe, vriendelijke man en zijn zoon hun felrode sportauto over de rijstroken door het verkeer manoeuvreren en bij ons parkeren. De rest van de ochtend, zelfs tot in de middag, hielpen deze mannen ons op veel manieren. Ze namen ons en onze spullen mee naar de ingang van het park. Met hun kleine auto moesten ze daar verschillende malen voor heen en weer rijden. Ze hielpen me met het zoeken naar een sleepdienst voor de gestrande auto en reden me naar de autoverhuurmaatschappij om een andere auto te halen. En omdat er toen enige vertraging ontstond, reden ze terug naar mijn gezin om ze te vertellen waar ik was. Ze kochten verfrissingen voor ze en wachtten toen bij hen tot ik enkele uren later terugkwam.

Wij hadden het gevoel dat deze mannen echt een antwoord waren op ons gebed en dat zeiden we ook tegen ze toen ze afscheid namen en we hen probeerden te bedanken. De vader antwoordde: 'Elke ochtend zeg ik tegen de goede Heer dat, als er iemand vandaag mijn hulp nodig heeft, Hij me alstublieft naar hem toe wil leiden.'

Wij gaven die mannen die dag een hoge plaats op de lijst van volgelingen van Christus. Wat zij deden heeft nog steeds een invloed op ons. Sindsdien zijn er waarschijnlijk veel dagen geweest en met zoveel andere mensen die opgebouwd en beïnvloed zijn door het dagelijkse christelijke dienstbetoon van die vader en zoon.

Christelijk dienstbetoon behoort ook deel uit te maken van onze dagelijkse agenda. In Handelingen 10 vers 38 staat dat er van Jezus gezegd werd dat Hij rondging, 'weldoen-de'. Jezus heeft ons geleerd hoe wij goed moeten doen: onze naasten liefhebben; anderen vergeven; zorgen voor de armen, de behoeftigen, de bezochten en de eenzamen. Het is inspirerend om te zien dat de Heer zijn kerk georganiseerd heeft om ook die dingen te doen; te voorzien in de behoeften van anderen door het uitvoeren van verschillende taken.

Het geplande dienstbetoon dat tot stand komt door programma's van de kerk is belangrijk en prijzenswaardig. Het is het kenmerk van een christelijk volk. De kerk vervult een rol in dienstbetoon en verleent bijstand die niet door mensen individueel verschaft kan worden. Maar de kansen die de kerk als instelling heeft, kunnen onze plicht van individueel christelijk dienst-

betoen niet vervullen. Die plicht verheft onze ziel en vernieuwt onze band met onze Hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus.

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'De grote stappen voorwaarts die door de kerk moeten worden gezet, zullen de grote stappen voorwaarts volgen die gezet moeten worden door (...) de mensen individueel.'

Het grootste christelijke dienstbetoen is waarschijnlijk dat dienstbetoen waar we nooit wat over horen. Het zijn goede daden die mensen stiltejes, spontaan, anoniem doen zonder de erkenning of een vergoeding voor te verwachten. Christelijke daden beginnen met christelijke gedachten in ons hart, want 'de Here ziet het hart aan' (1 Samuel 16:7). Dan zullen onze handelingen Christus' leringen en eigenschappen weerspiegelen. Al gauw zal er dan vaker een vriendelijke glimlach, een vriendelijk woord, of een hoffelijk antwoord van ons komen – alle op het eerste gezicht onbetekende kleine dingen die echter een enorme uitwerking kunnen hebben op het leven van ons allen. President Rex Lee van de BYU heeft gezegd: 'Christelijke vriendelijkheid is (...) de hoeksteen van [Christus'] leringen' (uit een geestelijk programma van de Brigham Young University, 10 september 1991).

Een tiener haastte zich op een dag vrolijk en sneller dan gebruikelijk van school naar huis en riep: 'Moet je horen: iemand heeft vandaag "hallo" tegen me gezegd!'

Als een glimlach of eenvoudige vriendelijke daad geluk en vreugde in iemands leven kan brengen, hoe groot is ons potentieel dan om deze wereld op te vrolijken met de invloed van 'christelijke vriendelijkheid'.

Ik ken een jonge priester, die Jason heet, die trouw en zonder er ophef over te maken zijn grootmoeder helpt. Hij gaat regelmatig bij haar langs om haar tuin te verzorgen, haar ramen te wassen of boodschappen voor haar te doen. Soms maakt hij wat eten voor haar klaar als hij ziet dat ze die dag niet genoeg gegeten heeft. Toen ze zich eens niet zo goed voelde op een zaterdag, ging hij met een vriend bij haar thuis monopolie spelen zodat ze niet alleen zou zijn.

Jongemannen en broeders, ook het eren van de vrouw maakt deel uit van het volgen van Christus. Het begrip dat Hij toonde voor Maria en Marta, het respect en de zorg voor zijn moeder en de eerbied waarmee Hij haar behandelde, geven aan dat christelijke mannen attent, eerlijk, hoffelijk en zorgzaam behoren te zijn tegenover vrouwen. De titel 'een goed christen en een heer' zou een door iedere priesterschapsdrager, jong of oud, begeerde titel moeten zijn.

Vriendelijkheid behoort tot één bepaald niveau van christelijk dienstbetoen, maar er zijn nog meer niveaus. Soms wordt ons gevraagd om meer te geven dan wattoe we

denken in staat te zijn of meer dan we eigenlijk willen geven. We kunnen de verwachtingen en verantwoordelijkheid als een last voelen. En dan leren we dat we, om Christus te volgen, moeten offeren, en toegewijd en moedig moeten zijn.

De vader van een jong gezin die gevraagd werd als zendingspresident, riep zijn kinderen bij elkaar. Hij legde uit dat de profeet er de nadruk op had gelegd dat de roeping voor het hele gezin gold. Hij vroeg ieder kind of hij of zij bereid was de nieuwe school, vrienden en het nieuwe huis te verlaten om drie jaar op een onbekende plaats in het zendingsveld door te brengen. Op dat emotionele moment ging ieder kind er bereidwillig mee akkoord om deze roeping te steunen.

Enkele dagen later merkte dat de vader dat zijn zoon van veertien ongebruikelijk ernstig en stil was. Hij ging bij hem zitten en vroeg waar hij aan dacht. De jongen vertrouwde hem toe dat hij zich er zorgen over maakte dat hij al zo jong van school af moest om een voltijdzending te vervullen. Hij wist niet of hij er al aan toe was om elke dag een kostuum en das te dragen. Hij zei: 'Eigenlijk wilde ik nog wat langer jongen zijn.' Uiteraard had de zoon het verkeerd begrepen. Deze dingen werden nog niet verlangd van een jongeman van zijn leeftijd. Maar toch was hij bereid geweest om het te doen als de Heer dat van hem verlangd had.

Weten wat de Heer van ons verlangt en bovendien het verlangen hebben om Hem te volgen, verzekert ons er niet altijd van dat het makkelijk zal zijn. Ik ben van mening dat het goed zou zijn om de vragen te stellen die mijn beste vriend altijd stelt wanneer hij

voor een moeilijke beslissing of een probleem staat: 'Wat zou de Heer willen dat ik doe? Zou ik het doen voor de Heer?'

Ik ken een jonge vrouw die verdrietig en gefrustreerd was omdat een vriendin onvriendelijke dingen over haar had gezegd die bovendien niet waar waren. Ze was van streek omdat de mensen die de valse beschuldigingen zouden horen, ze zouden geloven. Ze wilde dat anderen de waarheid zouden weten en dat haar vriendin besefte hoezeer haar woorden haar gekwetst hadden. De jonge vrouw bedacht manieren om haar vriendin erover aan te spreken en te proberen de waarheid naar buiten te brengen. De situatie zat haar behoorlijk dwars totdat ze uiteindelijk dacht: 'Wat zou Jezus doen?' Ze besloot dat Jezus liefde zou tonen voor haar vriendin. En dat is precies wat de jonge vrouw deed.

Toen ze haar beslissing en haar gedrag eenmaal door de leringen van Jezus had laten beïnvloeden, leek dat wat haar oorspronkelijk dwarszat, niet meer zo belangrijk te zijn. Ze hoefde zich er geen zorgen meer over te maken. Ze zei dat er een grote last van haar af was gevallen. Wat moeilijk te doorstaan was geweest, was makkelijker op te lossen geworden toen ze eenmaal een christelijke houding van vergevengedindheid had aangenomen.

Wanneer we Jezus de belangrijkste plaats in ons leven geven, zal Hij ons in onze beslissingen leiden en ons de kracht geven om verleidingen te vermijden. Op een dag kreeg ik een telefoontje van mijn kleinzoon Joel, die binnenkort diaken wordt. Hij had moeite met het nemen van een beslissing. Hij was gevraagd om samen met andere leerlingen van zijn school naar Sea Camp te gaan in San Diego (Californië). Dat klonk erg opwindend voor een jongen! Ze zouden de trainers van Sea World aan het werk zien en helpen met het voederen van de zeedieren. Zijn dilemma was dat het in een weekend zou zijn, en dat er op zondag naar het strand gegaan en aan diepzeeduiken gedaan zou worden.

Zijn ouders hadden hem afgeraden om te gaan, maar hadden hem toegestaan om zelf te beslissen, erop vertrouwend dat hij het goede zou kiezen. Hij had hen verzekerd dat, hoewel hij zondag niet naar de kerk zou kunnen gaan, hij niet zou gaan zwemmen. Hij had gezegd: 'Ik kan op het strand zitten, omringd door de scheppingen van God. Daar kan Hemelse Vader toch geen moeite mee hebben?'

Joel wilde weten wat opa Rex vond dat hij moest doen. Ik antwoordde met de vraag: 'Joel, wat denk je dat Jezus zou willen dat je deed?' Zijn stem stakte even toen hij antwoordde: 'Opa, ik denk dat Hij niet erg blij met me zou zijn als ik dat deed op zondag. Denkt u ook niet?'

Het was geen makkelijke beslissing geweest om te nemen, maar wel de goede. We hebben allemaal dagelijks moeilijke beslissingen te nemen. Er zijn veel verleidingen die, als wij eraan toegeven, ons van Christus zullen weg leiden. De films en video's die we uitzoeken om naar te kijken, het amusement dat we kiezen, de muziek waar we naar luisteren, de kleding die we dragen en de taal die we gebruiken, worden alle beïnvloed door de kracht van ons verlangen om Christus te volgen. Bij het nemen van die beslissingen kunnen we menen dat het moeilijk is om iets te missen wat de wereld acceptabel vindt. Ja, 'het is moeilijk een christen te zijn en Christus in woord en daad te volgen.' Maar als we Hem volgen, zullen we de gemoedsrust en de verzekering voelen die we krijgen door het nemen van de juiste beslissingen. Hij zal de benodigde moed verschaffen voor de gelegenheden waarbij we er alleen voor staan.

In het Boek van Mormon heeft Alma een verslag gegeven over Moroni, hoofdaanvoerder van alle Nephitische legers. Het is een verslag over iemand die alleen stond en over de goede invloed die hij uitoefende. Met zijn wapenrusting aangelegd, zijn helm, borstharnas en zijn schilden aan hem bevestigd en zijn banier aan een stok hoog boven hem geheven, 'boog (hij) zich ter aarde en bad vurig tot zijn God, dat zijn broederen de zegeningen der vrijheid mochten genietten, zolang er een groep christenen zou overblijven om het land te bezitten -

'Want aldus werden alle oprechte gelovigen in Christus, die tot de kerk van God behoorden, genoemd door hen, die niet tot de kerk behoorden.'

En Alma vervolgt: 'En zij, die tot de kerk behoorden, waren getrouw; ja, alle oprechte gelovigen in Christus namen met blijdschap de naam van Christus op zich, of de naam Christenen, zoals zij werden genoemd wegens hun geloof in Christus, Die zou komen.

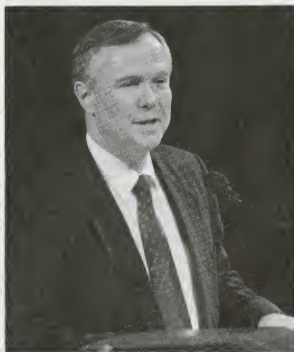
'En daarom bad Moroni op dit ogenblik, dat de zaak der Christenen (. . .) mocht (. . .) worden begunstigd' (Alma 46:13-16).

Ik bid dat wij, die zijn naam op ons hebben genomen en zijn geweldige priester-schapsmacht en -gezag, ons ook blijmoedig mogen voornemen om Christus in onze gedachten en onze daden op de eerste plaats te stellen. En dat wij zullen ondervinden dat 'de Geest van de Heer (. . .) een grote verandering in ons, of in ons hart heeft teweeggebracht, zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen' (Mosiah 5:2). Daardoor worden wij in staat om ware volgelingen van Jezus van onszelf te maken - ware christenen. Dat wij dat mogen doen en Christus mogen volgen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Aan een zoon op zending

Ouderling Dennis B. Neuenschwander
van de Zeventig

'Het werkelijke succes van een zending is in je hart gegrift en in het hart van degenen wier leven door jouw toedoen voor eeuwig anders is geworden.'

Mijn geliefde broeders, wat is het een geweldige gevoel om hier vanavond bij zoveel goede priesterschapsdragers te zijn! Er bevinden zich veel jongemannen onder ons. Hoewel sommigen van jullie nog wachten op je negentiende verjaardag, hebben anderen al hun oproep voor een voltijdzending ontvangen. Tot jullie zou ik vanavond een paar van mijn ideeën willen richten.

Op 15 mei van dit jaar vond er bij ons thuis een gebeurtenis plaats die letterlijk honderden keren per week in allerlei HLD-gezinnen plaatsvindt. Na een periode van gespannen afwachting arriveerde er een brief van de profeet met daarin een zendingsooproep voor onze zoon Bradley. Dat was de derde die in ons gezin ontvangen werd, maar elke keer is weer net als de eerste keer. De brief arriveerde op een dag dat ik voor zendingsaangelegenheden van huis was, waardoor de brief tot 's avonds laat ongeopend op Brads bureau lag in het zendingshuis in Wenen. Eindelijk was het moment van openen aangebroken. We waren er allemaal bij - mama, papa, jongere broer Stephen en natuurlijk Bradley.

Zoals in veel gezinnen is in ons gezin een

soort traditie ontstaan bij het openen van een zendingsooproep. We pakten om de beurt de envelop, draaiden hem om en hielden hem tegen het licht alsof we op de een of andere manier konden onderscheiden wat de inhoud was. We pakten allemaal een stukje papier en schreven onze eigen voor-spelling op aangaande Bradley's zendingsoogebied: Japan, Nieuw-Zeeland en Frankrijk. Toen volgde het onvermijdelijke onhandig openen van de envelop, waardoor de opwinding onder ons alleen maar langer duurde. Eindelijk had Bradley de brief in zijn handen: 'Beste ouderling Neuenschwander, hierbij bent u geroepen om een zending te vervullen voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. U bent geroepen naar het Zendingsoogebied Warschau.'

Er vloeien rijkelijk tranen op zulke momenten, misschien om verschillende redenen. Moeders ogen zijn vochtig vanwege de gedachte dat nog een zoon het nest gaat verlaten en de wereld ingaat. Vader herinnert zich een dag, lang geleden, waarop hij zijn eigen oproep kreeg om een zending te vervullen in Finland. Stephen begrijpt dat dit laatste vertrek van een oudere broer betekent dat hij eindelijk de oudste thuis is, maar zijn tranen betekenen ook een stil voornemen dat zijn brief ook niet lang op zich zal laten wachten.

Er volgen telefoontjes naar broers, teruggekeerde zendelingen, thuis in Amerika, die allebei blij waren maar speels teleurstelling voorgaven over het feit dat Bradley niet geroepen was naar New Mexico of naar München, waar zij op zending waren geweest. En de grootouders vonden het geweldig dat nog een kleinzoon waardig was om de Heer te dienen.

Er braken tijden van voorbereiding aan. 10 juli brak maar al te gauw aan en het was voor Bradley tijd om te vertrekken. En zoals u weet, wordt het afscheid nemen van een zoon aan het opleidingsinstituut voor zendelingen niet makkelijker naarmate u het vaker doet.

Op rustige momenten spraken Brad en ik over zijn zending. Vier jaar lang had hij zendelingen zien komen en gaan in het zendingshuis. En sommigen waren zelfs naar Polen gegaan. Maar toch, nu deze grote ervaring als zending de zijne wordt, zijn er dingen die ik hem en jullie wil vertellen.

Maak een succes van je zending

Je zending wordt precies wat je besluit er van te maken. President Whipple, je prima zendingspresident, en goede zendingscollega's zullen je daarmee helpen, maar onderhoud dat je zelf de centrale en beslissende factor bent in het succes van je eigen zending. Je jonge, maar sterke, schouders dragen de verantwoordelijkheid van de oproep die je bereidwillig en opgewekt aanvaard hebt. Je hebt zendelingen in verschillende landen en omstandigheden gezien. Je hebt ook gezien dat de ene zending succes heeft, terwijl een ander in bijna dezelfde situatie minder succes heeft. Het verschil lag in de houding en het verlangen van de zending. Maak van de onvermijdelijke moeilijkheden van het zendingswerk traptreden die naar je eigen geestelijke groei leiden. Besluit nu dat niets er je van zal weerhouden om met eer je roeping als zending groot te maken.

Vereenvoudig je leven

Niet als de meeste zendelingen, Brad, kom je van school, waar je een rijke keuze aan activiteiten had. Maar je succes als zending zal gedeeltelijk afhangen van je vermogen om je leven te vereenvoudigen en je te richten op het doel van je roeping. Je stap nu van een leven dat op je eigen behoeften gericht was in een leven dat gericht is op het welzijn van anderen. Sommige zendelingen hebben het daar moeilijk mee, willen het verleden niet loslaten en wijden zich daarom nooit volledig toe aan het werk dat ze doen. Een succesvol zending kan onmogelijk één voet in de wereld en één voet in het zendingswerk hebben. Succesvolle zendelingen zetten die stap naar een ander leven. Ze laten alles achter dat hen van dat primaire doel kan afleiden. Neem naar het zendingsveld geen extra bagage mee, in je koffer noch in gedachten.

Wees ontvankelijk

Wat je roeping in de kerk ook is, altijd zal iemand je presideren. Die persoon zal je onderwijzen en je aanmoedigen in je taken. Brad, wees verstandig en nederig genoeg om van die mensen te leren. Ouderling Boyd K. Packer heeft ons, nieuwe zendingspresidenten, in 1987 geleerd dat de algemene autoriteiten ons veel konden leren als we zelf

zouden leren stil zijn. Ik beschouwde dat als een goede raad en sindsdien heb ik iets geleerd dat zowel in het zendingsveld als in kerkroepingen geldt: iemand die je kunt onderwijzen, kun je ook vertrouwen.

Wees gehoorzaam

De zendingsregels zijn om dezelfde reden belangrijk als de geboden. Wij moeten ons er allemaal aan houden en begrijpen dat we er kracht, leiding en limieten door krijgen. De slimme zending zal de bedoeling van de regels leren kennen en ervoor zorgen dat hij er wat aan heeft. Je zending is een tijd van discipline en doelbewustheid. Er wordt van je verwacht dat je het zonder enkele dingen stelt die in je huidige levenswijze heel gewoon zijn, zoals: muziek, tv, video's, boeken, en zelfs meisjes. Er is met al die dingen niets mis, Brad, maar er is tenslotte ook niets mis met eten, tenzij je aan het vasten bent, in welk geval zelfs een theelepeltje water niet gepast is.

Houd het bij de Schriften

Soms menen zendelingen dat ze leerstellige naslagwerken nodig hebben om hun begrip van het evangelie te vergroten. Neem

maar van mij aan, Brad, dat je ze in het zendingsveld niet nodig hebt voor je evangeliestudie. Maak van de Schriften een fundamenteel leerstellig handboek voor je zending. De Heer heeft tegen de ouderlingen gezegd: 'Gij [moet] de mensenkinderen dat gene [...] onderwijzen, wat Ik door de macht van Mijn Geest in uw handen heb gelegd;

'En gij moet van omhoog worden onderwezen. Heiligt u, en gij zult met macht worden begiftigd, opdat gij moogt onderrichten, zoals Ik heb gesproken' (Leer en Verbonden 43:15-16).

Je zult merken dat de Heer een man van zijn woord is. De belofte die Hij jou, als zending, doet, is waar.

Heb respect voor de titel die je draagt

Weinig mensen in de kerk worden 'ouderling' [elder] genoemd, maar jij bent er één van. Respecteer die titel, Brad, noem hem met eerbied. Veel mensen hebben die titel eer gebracht, inclusief je broers. Doe hetzelfde als zij.

Bekijk het vanuit de goede hoek

Het werkelijke succes van een zending is niet in een grafiek te meten – het is in je hart gegrift en in het hart van degenen wier leven door jouw toedoen voor eeuwig anders is geworden. Geef vaak je getuigenis. Ik heb niets in zendelingen gezien dat meer macht en positieve uitwerking heeft dan het geven van een zuiver en eenvoudig getuigenis. Je getuigenis is de eerste stap in de bekering van de mensen die je onderwijst. Heb de moed om anderen uit te nodigen hun leven te veranderen en tot Christus te komen door gehoorzaamheid aan de beginselen en verordeningen van het evangelie.

De Heer heeft de Nephieten het volgende onderwezen: 'Welnu, dit is het gebod: Bekeert u, al gij inden der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatste dage vlekkeloos voor Mij moogt staan.

'Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn evangelie' (3 Nephi 27:20-21).

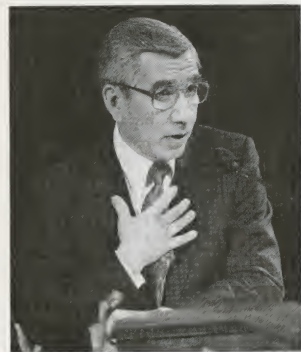
Brad, geniet van elke minuut die je in de dienst van dat geweldige Poolse volk doorbrengt. Houd van hun land, hun eten, hun gewoonten, hun taal en hun cultuur. Het zal je leven en je begrip verrijken.

Het werk dat je doet is waar. Je leert het herstelde evangelie van Christus. Het is de belofte van behoudenis aan allen die bereid zijn te luisteren en je boodschap te aanvaarden. Daarvan getuigt ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verbonden en verordeningen

Ouderling Jorge A. Rojas
van de Zeventig

'Als je eenmaal verbonden aanvaard hebt en verordeningen ontvangen, moet je je houden aan de verbonden die je hebt gesloten. Zouden we onze liefde voor de Heer.'

Ik zie veel vaders en zoons bij elkaar zitten. Ik wil u vragen om samen met mij iets te doen wat wij thuis erg vaak doen. Dank u.

Hallo, jongen, hoe gaat het? Hoe was het vandaag op school? Prima. Waren er nog telefontjes? De bisschop? Hij wil een gesprek met je hebben? Nou, dat is prima. Bisschoppen hebben vaak gesprekken met jonge jongens – jongens zoals die van ons. We praten, we luisteren, we leren van elkaar, we hebben het samen pijn. Nee. Dat is hetzelfde. Maak je geen zorgen. Het komt allemaal in orde.

Eens even zien. Je wordt volgende maand twaalf, en hij wil een gesprek met je hebben. Dat zou ik absoluut niet willen missen. Ja, hij zal je vragen stellen over je school en je vrienden, over het woord van wijsheid. Maak je elke morgen je bed op? Neem je elke dag een douche? Nee, dat is geen grapje. Dat soort dingen zal hij bespreken. Ik meen het echt. Hij zal vragen: 'Bid je elke dag tot je Hemelse Vader? Lees je de Schriften? Houd je van de Heer? Echt? Dat is goed, jongen.'

Hij zal het over verbonden en verordeningen hebben. Nee, nee . . . *ver-bon-den*, verbonden en verordeningen. Dat is een goede vraag. Ik wist wel dat je dat zou vragen. O, ze zijn net zoiets als . . . je weet wel . . . verbonden en verordeningen. Kom maar eens hier.

Je hebt me net gezegd dat je van je Hemelse Vader houdt. Ik houd ook van hem, jongen. Nou, Vader in de hemel houdt ook van ons. Hij kent jou, en je broers en zussen. Hij weet onze naam. En Hij houdt zoveel van ons dat Hij op ons wacht. Hij wil dat wij weer terugkomen bij Hem.

Om terug te kunnen komen bij Hem, moeten we geloof hebben in Jezus Christus en Hem liefhebben. De Heer heeft iets heel belangrijks tegen ons gezegd: 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Johannes 14:6). Dat is iets héél belangrijks om te weten. *Niemand kan terugkomen zonder zijn hulp. Héél belangrijk.*

Maar toen zei Hij nog wat anders: 'Wanneer jij mij liefhebt, zult jij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15). Dus hebben we Hem lief door zijn geboden te onderhouden. En Hij houdt van ons door ons te helpen terug te komen bij Hemelse Vader. En dat is nou een afspraak tussen Hem en ons. Het is een erg heilige afspraak. Heilige afspraken tussen Hem en ons worden *verbonden* genoemd.

Weet je nog dat je gedoopt werd? Eerst was je bereid om geloof in Hem te hebben, van je zonden te bekeren en een goed, recht-schap leven te leiden. En Hij was bereid om je te helpen terug te komen bij Hemelse Vader. Dat was de afspraak, dat was een verbond dat jullie beiden aangingen.

Maar toen moest de afspraak officieel gemaakt worden – net als je doet wanneer je een afspraak op papier zet, maar om hem officieel te maken, om hem blijvend te maken, zet je allebei je naam onder de afspraak. Als

je een afspraak met de Heer officieel wilt maken, onderteken je geen papier, maar verricht je een verordening. Verordeningen zijn ook erg heilig.

Na het sluiten van het verbond, of het maken van de afspraak, en na het verrichten van de verordening, komt er nog een derde element bij kijken. Je moet je aan de afspraak houden. Dat derde element is ook erg heilig. Omdat de andere twee nu helemaal afhangen van wat je doet. Wat heb je aan een verbond (ik beloof om iets te doen) of een verordening (ik onderteken hierbij de afspraak) als je er, als puntje bij paaltje komt, *toch niet aan houdt*? Begrijp je dat?

Het eerste verbond en de eerste verordening die de Heer van ons eist, is de doop. Met de doop zijn we op de startstreep – de startstreep op de weg die ons terugleidt naar de nabijheid van Hemelse Vader. Lopend over die weg komen we *andere verbonden* tegen die we moeten aanvaarden en *andere verordeningen* die we moeten ontvangen. Maar onthoud het derde belangrijke element: *We moeten ons houden aan elk nieuw verbond dat we sluiten.*

Ik denk dat de bisschop met je wil praten over een ander verbond dat je nu moet sluiten voor de Heer, een andere verordening, die het priesterschap heet. Het priesterschap zal je tot zegen zijn in je leven. De bisschop zal ervoor zorgen dat je dat begrijpt, zodat het priesterschapsverbond zult kunnen aangaan met de Heer. Wanneer je eenmaal dat verbond aangaat, moet je ook de verordening ontvangen. En het zal mij een genoegen zijn, jongen, om die verordening te verrichten en je te ordenen tot diaken.

Dat zal je helpen op de weg te blijven die terugvoert naar de nabijheid van Hemelse Vader. Het is nodig dat je blijft groeien en vooruit blijft gaan op die weg. Twee jaar later heb je nog wat hulp nodig. Als je je best blijft doen, kun je dan nog een stap zetten; je bent er dan aan toe om leraar te worden in het priesterschap. Daarvoor is weer een verbond nodig en dan zal ik weer de verordening verrichten en je tot leraar ordenen. Twee jaar later volgt, als alles goed gaat, nog een stap, en orden ik je tot priester.

Al gauw daarna ben je eraan toe om het hogere priesterschap te ontvangen, het Melchizedeks priesterschap, en *tot ouderling geordend te worden*. Jongen, wanneer je het hogere priesterschap ontvangt, zul je alles van het priesterschap hebben dat er te krijgen is. Je bent er dan klaar voor om te doen wat je altijd al hebt willen doen: zendeling worden voor de Heer Jezus Christus.

Tegen die tijd zul je beter begrijpen welke stappen je gedaan hebt en zul je de Heer er dankbaar voor zijn – ook voor de voorbereiding die je gekregen hebt en voor de hulp die Hij je al die tijd gegeven heeft, zodat je eindelijk in staat zult zijn om naar het huis des

Heren te gaan – de tempel. Daar, jongen, kun je de hoogste verbonden aanvaarden en de heiligste verordeningen ontvangen.

En daar word je ook aan het derde element herinnerd. Weet je nog? Als je eenmaal verbonden aanvaard hebt en verordeningen ontvangen, moet je je houden aan de verbonden die je hebt gesloten. Zo tonen we onze liefde voor de Heer: door zijn geboden te onderhouden.

Ben je klaar voor dat gesprek met de bisschop? Goed.

Nu moeten we nog eens doornemen waar we het vandaag over gehad hebben en onze dank aan onze Hemelse Vader betuigen. Wil jij alles nog eens doornemen of een gebed uitspreken?

In orde. Jij neemt het door en ik bid.

Ja. We moeten van de Heer houden. Als we van Hem houden, onderhouden we zijn geboden. Goed zo.

Hij heeft ons allereerst geboden om verbonden te aanvaarden; ten tweede om verordeningen te ontvangen; en ten derde om ons te houden aan hetgeen we Hem beloofd hebben.

Dat was prima. Jongen, ik houd van je.

Laten we onze armen vouwen, ons hoofd buigen, onze ogen sluiten en bidden.

Onze geliefde Vader in de hemel, we danken u voor uw vele zegeningen – voor de herstelling van het evangelie, waardoor we het Boek van Mormon hebben, voor uw heilige priesterschap en voor hedendaagse profeten die ons leiden. Wij zijn dankbaar voor het verzoeningswerk van Jezus Christus, voor de onsterfelijkheid en de mogelijkheid om het eeuwige leven te verkrijgen. Help ons om dat te bereiken naarmate we tot Christus komen door heilige verbonden en verordeningen. Vergeef alstublieft onze zonden. En help ons altijd om uw hand in alles te herkennen en altijd uw geboden te onderhouden, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Tom L. Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen (rechts) spreekt met ouderling Hans B. Ringger (midden), president van het Gebied Europa. De eerste raadgever van ouderling Ringger, ouderling Albert Choules jr., bevindt zich aan zijn linkerkant.

‘Geroepen om te dienen’

President Thomas S. Monson

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

‘Het gevoel dat over ons komt als we inzien dat wat we gedaan hebben we in naam van de Heer gedaan hebben, is onvergelijkbaar.’

Men kan niet in de gezichten van het grote aantal mannen staren dat hier in de historische Tabernakel aanwezig is en zich de aanwezigen voorstellen die, onzichtbaar voor ons, elders in de wereld bijeenvergaderd zijn zonder uw kracht te voelen, uw geloof te herkennen en uw geestelijke kracht in te zien – de macht van het priesterschap.

Wij zijn allen bekend met dit prachtige

verhaal in Matteüs: ‘Toen [Jezus] nu langs de zee van Galilea ging, zag Hij twee broeders, Simon, die Petrus genoemd wordt, en Andreas, diens broeder, een net in de zee werpen; want zij waren vissers.

‘En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken. Zij nu lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem’ (Matteüs 4:18-22).

Broeders, ook wij zijn geroepen om Hem te volgens als vissers van mensen, als arbeiders in de wijngaard om jongens op te bouwen en mannen te herstellen, en allen tot Christus te brengen. Wij zijn geroerd wanneer wij de woorden van dit refrein herhalen:

*Uitgekozen Hem altijd te dienen,
als getuige van zijn grote Naam,
zal ik wijd en zijd van Hem vertellen,
van zijn liefde en zijn faam.
(Zing maar mee, B-85.)*

Het is nogal wat om iemand te roepen om te dienen en het is ook geen kleinigheid om zo’n roeping te aanvaarden. President Spencer W. Kimball heeft vaak onderwezen: ‘Laat er in de kerk nooit iemand voor een functie gevraagd worden om van hem af te zijn.’ Een roeping om te dienen moet voorafgegaan worden door zorgvuldige overweging en oprecht gebed. Zoals de Heer gezegd heeft: ‘Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen’ (Leer en Verbonden 18:10).

Sommigen hier zijn geroepen om de jongemannen te dienen die het Aäronisch priesterschap dragen. Die dierbare jongemannen zijn er in alle maten en met verschillende karakters en achtergronden. U hebt de kans om hen individueel te leren kennen en te motiveren en elke jongeman te leiden in zijn streven om in aanmerking te komen voor het Melchizedeks priesterschap, een succesvolle zending, een tempelhuwelijk, een leven vol dienstbetoon en een getuigenis van de waarheid.

*Niemand kent de waarde van een jongen;
We zullen moeten afwachten.*

*Maar iedere man op een edele plaats,
Was eens een jongen.*

Zij die geroepen zijn om met onze jongens te werken, hebben absoluut een goede visie op hen nodig. Ze zijn jong, plooibaar, enthousiast en vol eindeloze energie. Soms begaan ze een vergissing. Ik herinner me een vergadering waarin wij, van het Eerste Presidium en de Twaalf ons bogen over een vergissing die een jonge zendeling begaan had. De toon van de vergadering was ernstig en nogal kritisch, totdat ouderling LeGrand Richards zei: 'Nou, broeders, als de goede Heer een veertigjarig hoofd op een negentienjarig lichaam had willen zetten, had Hij dat wel gedaan. Maar dat heeft Hij niet gedaan. Hij heeft een negentienjarig hoofd op een negentienjarig lichaam gezet, en we moeten er wat meer begrip voor opbrengen.' De stemming van de groep veranderde, we losten het probleem op en we gingen door met onze vergadering.

De jaren die de jongens doorbrengen als Aäronisch-priesterschapsdrager zijn jaren van groei. Het zijn jaren van volwassen worden, leren en zich ontwikkelen. Het zijn jaren van emotionele hoogte- en dieptepunten, een periode waarin wijze raad en een goed voorbeeld van een geïnspireerde leider wonderen tot stand kan brengen en jongemensen kan verheffen.

De quorumvergaderingen van de Aäronische priesterschap geven u, de adviseurs en leden van de bisschop, ideale gelegenheden om deze jongemannen te onderwijzen en te trainen in de kennis van het evangelie en toegewijd dienstbetoon. Wees een voorbeeld dat het volgen waard is. De jongeren hebben minder critici nodig en meer goede voorbeelden om te volgen. 'Onderwijst ijevrig', zegt de Here 'en Mijn genade zal met u zijn' (Leer en Verbonden 88:78).

Deze jongemannen van de Aäronische priesterschap, waarvan er velen hier vanavond vergaderd zijn, hebben een enorme belangstelling voor sport. De kerk erkent die interesse en biedt hun door activiteiten en sportprogramma's een kans om mee te doen en te groeien. De enorme investeringen van de kerk in gebouwen, in de verwachting dat iedereen er wat aan kan hebben, kan broederschap en zusterschap tot gevolg hebben en bovendien de ontwikkeling van sportieve talenten. Die doelen worden echter voorbijgestreefd als het winnen de deelneming aan het spel gaat overvleugelen. De jongemannen komen om te spelen – niet om aan de kant te zitten. Het is ons een plezier om de jongemannen die kans te geven.

Ik herinner me dat er, toen ik jong was, uit de Wijk 25 van de Ring Pionier een basketbalteam kwam waar tien jongemannen in speelden. Een wijze leider had besloten om niet alleen de vijf besten te laten spelen en de

De gecombineerde mannenkoren van het Tabernakelkoor en het Mormon Youth Chorus zongen tijdens de priesterschapsbijeenkomst van de conferentie.

andere vijf te laten invallen. In plaats daarvan had hij twee teams samengesteld met een gelijk leeftijdsgemiddelde en gelijke sterkte. Het ene team speelde in de eerste en derde speelperiode en het andere team in de tweede en vierde spelperiode. Het was geen wedstrijd tussen reserves en actieve spelers, maar een situatie waarin de moraal hoog was, de speeltijd gelijk, en de wedstrijden in de juiste geest gespeeld en gewonnen werden. Geen enkele deelnemer aan een sportwedstrijd van de kerk zou de hele wedstrijd aan de kant moeten zitten.

Scouting is een ander terrein waarin de jongemannen hevig geïnteresseerd zijn. Er is de laatste tijd in de media veel gezegd over scouting. Ik wil bevestigen dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen haar steun aan de scoutingbeweging op geen enkele wijze verminderd heeft. President Spencer W. Kimball heeft eens gezegd dat de kerk haar goedkeuring hecht aan de scouting 'en ernaar zal streven leiding te verschaffen die de band van de jongens met hun ouderlijk gezin en de band met de kerk in stand zal houden door de ont-

wikkeling van de goede karaktereigenschappen, de lichamelijke conditie en de burgerzin die de scouting voorstaat.

'Wij hebben deze geweldige jongensbeweging, met haar belofte en wet in het middelpunt, onafgebroken en onverminderd gesteund' (aprilconferentie 1977).

President Ezra Taft Benson heeft de scouting beschreven als 'een edel programma', en zei verder: 'Het is karaktervormend, niet alleen voor de jongens, maar ook voor de mannen die hen leiden' (... *So Shall Ye Reap*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1960, blz. 138).

Broeders, als er ooit een tijd geweest is waarin de beginselen van de scouting hard nodig waren, is dat nu. Als er ooit een generatie geweest is die er veel aan had lichamelijke in conditie, geestelijk alert en zedelijk rein te blijven, is het wel de huidige generatie.

Enkele jaren geleden werd door een in de scouting geleerde vaardigheid een leven gered in mijn eigen familie. Een zoon van mijn neef, de elfjarige Craig Dearden, legde met succes de zwemproef van de scouting af. Zijn vader straalde instemming uit en zijn moeder gaf hem liefdevol een kus. De leden van de ereraad konden niet beseffen wat de uitwerking van die onderscheiding zou zijn. Later diezelfde middag was het Craig die een donker voorwerp ontdekte in het diepe gedeelte van het zwembad. En het was Craig die zonder enige angst in het zwembad sprong om het te onderzoeken en vervolgens zijn eigen kleine broertje boven water bracht. Kleine Scott was zo stil, zo blauw, zo levenloos. Met de levensreddende procedures die hij had geleerd nog vers in het geheugen, reageerde Craig met enkele anderen geheel volgens de scoutingtraditie. Plotseeling was er een snik en volgden er ademen, beweging en leven. Is scouting belangrijk? Vraag het aan een moeder, een vader, een gezin dat weet dat een zoon en broer gered werd door een scoutingvaardigheid.

Velen van u zijn werkzaam als lid van een bisschop, hoge raad, of hebben een functie in een priesterschapsquorum. Er zijn misschien tijden dat uw taken overweldigend lijken en ontmoediging uw leven binnensluit. Onze Hemelse Vader heeft uw roeping geïnspireerd en wil dat u slaagt. Door zijn geliefde Zoon, onze Heiland, leren wij: 'Daarom, o gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat hij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatste dag onberispelijk voor God moogt staan.

'Daarom, indien gij verlangens zijt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen' (Leer en Verbonden 4:2-3).

In een openbaring aan de profeet Joseph Smith heeft de Heer de volgende raad gegeven: 'Verflauwt daarom niet in goeddoen,

want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.

'Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest' (Leer en Verbonden 64:33-34).

Wij kunnen door nederig gebed, ijverige voorbereiding en getrouw dienstbetoon slagen in onze heilige roeping. Sommige priesterschapsdragers hebben de gave om goed om te kunnen gaan met de minderactieven en hun geloof en verlangen om terug te keren naar de kudde te vernieuwen. Geef broeders die zo'n gave hebben een taak waarin ze dat talent zullen gebruiken. Andere broeders kunnen goed met de jeugd omgaan en zijn in staat om hun respect te krijgen, hun een vastberadenheid te geven om verleiding te overwinnen en in liefde deze uitgelezen jonge geesten te leiden over hun pad dat hen, mits ze het volgen, naar het eeuwige leven voert. De Heer zal uw geboden verhoren en u in uw beslissingen leiden, want het werk dat wij doen is zijn werk.

Ik heb vaak gezegd dat het gevoel dat over ons komt als we inzien dat wat we gedaan hebben we in naam van de Heer gedaan hebben, is onvergelijkbaar.

Iedere bisschop kan ervan getuigen dat hij ingevingen heeft gekregen aangaande roepingen tot functies in de kerk. Vaak lijkt de roeping niet zozeer ten behoeve te zijn van degenen die onderwezen of geleid moeten worden, maar ten behoeve van degene die moet gaan onderwijzen of leiden.

Toen ik bisschop was, maakte ik me zorgen over de leden die inactief waren, die niet naar de kerk kwamen, die geen functie vervulden. Daar dacht ik ook weer aan toen ik op een dag door de straat reed waar Ben en Emily woonden. Het waren oudere leden, hun levensavond was al aangebroken. Door de pijn die met hun ouderdom gepaard gingen, hadden ze zich uit de activiteit teruggetrokken in hun woning – geïsoleerd, afgezonderd, afgesloten van het gewone dagelijkse leven en de omgang met anderen.

Die dag voelde ik een onmiskenbare ingevang om te stoppen en Ben en Emily te bezoeken, hoewel ik eigenlijk op weg was naar een vergadering. Het was een zonnige doordeweekse middag. Ik liep naar de deur en klopte aan. Emily deed open. Toen ze mij, haar bisschop, herkende, riep ze uit: 'De hele dag wacht ik al op een telefoontje, maar er kwam er geen. Ik hoopte dat de postbode een brief zou brengen, maar hij bracht alleen maar rekeningen. Bisschop, hoe weet u dat ik vandaag jarig ben?'

Ik antwoordde: 'God weet dat, Emily, want Hij houdt van jou.'

In hun stille woonkamer zei ik tegen Ben en Emily: 'Ik weet niet waarom ik vandaag hierheen gestuurd ben, maar Hemelse Vader weet het wel. Laten we knielen en het Hem in gebed vragen.' Dat deden we, en we kregen een antwoord. Emily, die een prach-

tige stem had, werd gevraagd om te zingen in het koor – en zelfs een solo te zingen op de komende wijjkconferentie. Ben werd gevraagd om te spreken voor de Aäronische priesterschap en te vertellen over een bijzondere ervaring in zijn leven toen hij bescherming ontving door te luisteren naar de ingevingen van de Geest.

Zij zong. Hij sprak. Er was vreugde om Ben en Emily's terugkeer tot activiteit. Vanaf de dag dat ik naar hun woning werd gestuurd, sloegen ze bijna nooit een avondmaalsdienst over. De Geest had gesproken. De Geest was gehoord. De Geest was begrepen. Er waren harten geraakt en levens behouden.

Wij, als priesterschapsleiders, zullen er gauw achter komen dat bepaalde delen van ons werk, ook al wordt het nergens opgeschreven, van groot belang is. De bezoeken aan de quorumleden thuis, het zalven van de zieken, het helpen van leden met allerlei projecten, het troosten van rouwende harten wanneer een geliefde is heengegaan, het zijn allemaal heilige kansen om als priesterschapsdrager dienstbetoon te verlenen. Toegegeven, het zal nooit in een verslag worden vermeld; maar wat belangrijker is – deze daden nestelen zich in de ziel en geven vreugde in het hart. En de Heer weet ervan.

Mocht onze last te zwaar of de resultaten van onze inzet ontmoedigend lijken, dan kunnen we misschien denken aan de woorden van president Kimball die zelfs in zijn latere levensjaren als volgt zijn onophoudelijke toewijding aan zijn roeping omschreef: 'Mijn leven is net als mijn schoenen – om in dienstbaarheid te worden versleten' (*Ensign*, december 1985, blz. 41).

Ik vertrouw erop dat alle jongemannen die hier vanavond zijn, zich voorbereiden op

een voltijdzending in dienst van de Heer. ElRay L. Christensen heeft vaak gezegd: 'Je zending is de vorm waarin je leven gegoten zal worden.' Bereid je erop voor om te dienen als een goed zendingeling, met het oog alleen op God en zijn doeleinden gericht. Je zult nooit weten hoever de invloed van je getuigenis en werk werkelijk reiken, maar je zult vreugdevol terugkeren vanwege de kans die je had om gehoor te geven aan de heilige roeping om de Meester te dienen. Degenen die je het licht van de waarheid brengt, zullen je voor eeuwig liefhebben. Jouw leringen zullen terug te vinden zijn in hun dienstbetoon. Jouw voorbeeld zal een leidraad voor hen zijn. Jouw geloof zal anderen de moed geven om de moeilijkheden van het leven tegemoet te treden.

Ik wil daar een voorbeeld van geven. Toen ik voor het eerst met Hans B. Ringger naar Tsjechoslowakije ging, lang voordat daar de vrijheidsklokken luidden, werd ik opgewacht door Jiri Snednerfler, onze leider daar in die duistere periode, en door zuster Olga Snednerfler, zijn vrouw. Ik ging naar hun woning in Praag, waar de gemeente bijeenkwam. Aan de muren van de kamer waar we vergaderd waren, hingen talloze afbeeldingen van de Salt Lake-tempel. Ik zei tegen zuster Snednerfler: 'Uw man moet wel erg van de tempel houden.'

Ze antwoordde: 'Ik ook; ik ook.'

We gingen zitten om wat soep te eten die zuster Snednerfler had gemaakt, waarop ze

een schat tevoorschijn haalde: een album vol foto's van de zendelingen die daar in 1950 werkzaam waren toen het besluit van de regering kwam dat de zending gesloten moest worden. Terwijl ze langzaam door de bladen met foto's van de verschillende zendelingen bladerde, zei ze: 'Een fijne jongen; een fijne jongen.'

Broeder Snednerfler is een moedig leider van de kerk in Tsjechoslowakije geweest en is bereid geweest om alles op het spel te zetten voor het evangelie. Toen we de kans kregen om een verzoek in te dienen om erkenning van de kerk in dat land, zeiden de toenmalige communistische regeringsleiders: 'Stuur geen Amerikaan. Stuur geen Duitser. Stuur geen Zwitser. Stuur een Tsjech.' Die uitspraak had bepaalde onheilspellende implicaties, want om in die periode, waarin godsdienst verboden was, toe te geven dat je kerkleider was, stond gelijk aan een mogelijke gevangenneming. En toch werd broeder Snednerfler geroepen als de persoon die naar de regering moest gaan en openlijk zeggen dat hij de leider was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Tsjechoslowakije en dat hij om erkenning van zijn kerk verzocht. Later vertelde hij me dat hij toch wel wat bang was geweest en om de gebeden van zijn broeders en zusters in de Gemeente Praag had gevraagd. Hij ging naar zijn lieve vrouw, Olga, en zei tegen haar: 'Ik houd van je. Ik weet niet wanneer en of ik terugkom, maar ik houd van het

evangelie en ik moet mijn Heiland volgen.'

Met die geest van geloof en toewijding ging broeder Snednerfler naar de regeringsfunctionarissen en gaf toe dat hij de leider van de kerk was en dat hij gekomen was om te verzoeken om de herstelling van de erkenning die de kerk jaren eerder genoten had. Intussen had ouderling Russell M. Nelson zich er onvermoeibaar voor ingezet om de gewenste beslissing erdoor te krijgen. Later hoorde broeder Snednerfler het goede nieuws: 'Uw kerk is opnieuw erkend in Tsjechoslowakije.' Broeder Snednerfler was er bijzonder op gebrand om zijn lieve vrouw en de andere trouwe leden van de kerk het geweldige nieuws te vertellen dat er weer zendelingen naar Tsjechoslowakije mochten komen en de kerk een toevluchtsoord voor vrijheid van godsdienst kon worden in dat land. Het was een blijde dag voor Tsjechoslowakije.

Waar zijn Jiri en Olga Snednerfler nu? Afgelopen maand hebben ze hun roeping gekregen als tempelpresident en -mater van de Freiberg-tempel, waar trouwe leden van de kerk uit Duitsland, Tsjechoslowakije en omliggende landen naar toe gaan. Deze twee vrome zielen zijn nu dagelijks in het huis des Heren waar ze zo van houden.

En hoe gaat het met Richard Winder, een van de voormalige zendelingen van wie zuster Olga Snednerfler zei: 'Wat een fijne jongen; wat een fijne jongen?' Hij is nu president van het Zendinggebied Praag. Samen met zijn vrouw heeft hij de roeping aanvaard om het werk in dat land opnieuw te beginnen.

De volgende uitspraak van de Heer geldt voor het echtpaar Snednerfler, het echtpaar Winder en allen die bereidwillig reageren op de heilige roeping om te dienen: 'Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.'

'Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid' (Leer en Verbonden 76:5-6).

Uitgekozen velen te vertellen waar men vreugd en eeuw'ge rijkdom vindt, breng'k Hem dank, omdat ik mij mag noemen kind van God en koningskind. Verder, altijd verder, want wij roemen in zijn Naam, opwaarts, altijd opwaarts, want wij roemen in zijn Naam, voorwaarts, stadig voorwaarts, zingen wij een vreugdelied, naar de overwinning voorwaarts zoals onze Heer gebiedt. (Zing maar mee, B-85.)

Dat wij altijd getrouw zullen dienen, bid ik nederig. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Gene R. Cook (links) en ouderling Hartman Rector jr. van de Zeventig. Ouderling Cook is lid van het presidium van het Gebied Zuid-Amerika-Noord. Ouderling Rector werd tijdens de conferentie gestemd als eerste raadgever in het algemeen presidium zondagsschool.

Een verslag van ons rentmeesterschap

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Een man die zijn vrouw domineert, die haar vernedert en verlaagt (. . .), kwetst haar niet alleen, maar kleineert bovendien zichzelf.'

Broeders, we hebben een geweldige vergadering gehad. Er is veel gezegd dat het onthouden en toepassen waard is. Ik onderstreep wat de broeders hebben gezegd en adviseer u hun raad op te volgen. Ik hoop dat iedere man en iedere jongen, waar zij ook mogen zijn, vanavond deze vergadering mogen verlaten met een groter verlangen en sterker voornemen om zo te leven dat zij het priesterschap dat wij allen dragen waardiger zijn.

Ik spreek u nu op ietwat persoonlijke toon aan, niet om op te scheppen, maar met de bedoeling tot u te getuigen in een geest van dankbaarheid.

Tijdens deze conferentie heb ik twee jubilea. Dertig jaar geleden werd ik tijdens de oktoberconferentie gesteund als lid van Raad der Twaalf. Tien jaar geleden werd ik gesteund als raadgever in het Eerste Presidium. Ik ben u en de uwen bijzonder dankbaar voor uw steunverlening in gedachten en in

uw gebeden. Dank u. Ik geef toe dat ik eigenlijk altijd het gevoel heb gehad dat ik niet geschikt was voor deze enorme roepingen. Waarschijnlijk heeft ieder lid van de kerk een dergelijk gevoel in wat voor roeping of functie hij of zij ook gevraagd wordt werkzaam te zijn.

Ik heb vandaag een brief ontvangen van een kleinzoon die in Polen op zending is. Hij werkt samen met ouderling Neuenschwander in een gebied waar men een aanvang wil maken met het werk. Het is moeilijk. Hij schrijft: 'Ik ben president van een gemeente met vier leden en voel me er totaal ongeschikt voor.'

Ik hoef niemand onder u eraan te herinneren, zelfs jullie, diakenen, niet, dat het ontzagwekkend is om bekleed te zijn met het heilige priesterschap en om de taak, klein of groot, te hebben om God, onze Eeuwige Vader, te helpen bij het tot stand brengen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van zijn zonen en dochters van alle generaties. Geen van ons kan de grootsheid en volle betekenis van die taak begrijpen. Maar wij, met onze beperkte kennis, moeten getrouw en ijverig onze taak uitvoeren.

Er gebeuren opmerkelijke en wonderbaarlijke dingen als we dat doen. Ik wil u herinneren aan de overvloedige, geweldige vruchten van uw inzet in de afgelopen jaren. Ik gebruik niet graag statistieken, maar deze stellen de resultaten voor van uw dienstbetoon en de machtige zegeningen van de Heer.

In de dertig jaar die voorbij zijn gegaan sinds ik tot apostel geordend ben, is het ledental van de kerk van 1800000 gestegen tot het huidige, geschatte ledental van 8040000, oftewel een groei van 441 procent.

Het aantal ringen is van 345 naar 1817 gestegen. Dat is een groei van 527 procent.

Toegegeven, we maken nu kleinere en meer ringen om efficiënter te worden en het bestuur te vergemakkelijken. Niettemin hebben we in de tijd waarin velen van ons hebben gewerkt, een wonder zien gebeuren.

In de periode van mijn apostelschap heb ik het leger voltijszendingen van 10000 naar ongeveer 45000 zien stijgen – een stijging van 425 procent, met een vergelijkbare stijging in zendingengebieden van 67 naar 267, wat een stijging inhoudt van 398 procent.

Nu zijn deze statistieken op papier waarschijnlijk niet erg interessant, maar ze zijn van groot belang in het leven van de miljoenen zonen en dochters van God, onze Eeuwige Vader, die verspreid over 135 landen en gebieden in de hele wereld wonen – overal waar de kerk gevestigd is.

Wanneer ik daaraan denk, zou ik willen opstaan en 'Halleluja' roepen. Maar, en dat is passender, ik zou ook willen knielen en in nederigheid God en zijn geliefde Zoon, onze Heiland, bedanken voor de groei van dit werk – hun werk. En mijn broeders en zusters, jong en oud, bedanken – u die getrouwd en ijverig bent geweest in het uitvoeren van uw taak en die dit tot stand hebt gebracht. Het is een vreugde geweest om dit te aanschouwen.

Maar in deze tien jaar dat ik in het Presidium werkzaam ben geweest, heb ik ook veel verdriet ondervonden. En uit die ervaring wil ik verder nog wat zeggen. Een volle tien jaar nu, heb ik zitting gehad in raden die moeten beoordelen in hoeverre mensen die ervoor pleiten na excommunicatie terug te mogen komen in de kerk dat waardig zijn. In al die gevallen was er sprake geweest van een ernstige overtreding van de kerkelijke gedragsnormen. In de meeste gevallen was het overspel, en weer in de meeste gevallen was de echtgenoot de overtreder. Er waren disciplinaire maatregelen tegen hen genomen. Met het verstrijken van de maanden verlangden zij naar wat zij ooit hadden gehad. En er kwam een bekeringsgezinde geest in hun hart.

Zoals een van die mannen tegen mij zei: 'Ik had de gave van de Heilige Geest nooit echt begrepen of gewaardeerd, totdat die van me werd weggenomen.'

Ik heb de afgelopen tien jaar drie of vier keer gesproken tot de vrouwen van de kerk. In reactie op die toespraken heb ik een groot aantal brieven ontvangen. Sommige daarvan heb ik bewaard in een dossier met het opschrift 'Ongelukkige vrouwen'.

Die brieven zijn uit veel gebieden gekomen. Maar ze zijn allemaal geschreven met dezelfde toon. Uit een wil ik u voorlezen. Ik heb die brief vorige week nog gekregen. De schrijfster heeft me toestemming gegeven om dit te doen. Ik geef echter geen namen prijs.

Ze schreef: 'Ik maakte kennis met mijn man toen hij nog een jonge student was. Hij kwam uit een bijzonder actieve familie en had al jaren functies in de kerk. Hij was erg enthousiast om op zending te gaan. Ik meende dat we het evangelie als de belangrijkste waarde in dit leven gemeen hadden. We hielden allebei van muziek en van de natuur, en gaven een hoge prioriteit aan de vergaring van kennis. We gingen enkele maanden lang samen uit, werden snel verliefd, en schreven elkaar toen hij op zending was, een zending die hij eervol afmaakte. Toen hij weer terug kwam, ging hij terug naar school en wij huwden in de Salt Lake-tempel. Wij volgden de raad op van de leiders van de kerk en begonnen een gezin. Ik had een beurs voor de universiteit, maar ik werd zwanger en miste het universiteit om mijn tijd en energie te besteden aan mijn man en zoontje.

'De daaropvolgende achttien jaar heb ik mijn man gesteund in zijn studie, carrière en zijn zakelijke activiteiten. We hadden allebei functies in de kerk en in de samenleving. We kregen vijf geweldige kinderen. Ik onderwees de kinderen in het evangelie, leerde ze werken, dienen, communiceren en piano spelen. Ik bakte brood; blikte perziken, appels en tomaten in; naaide jurken en beddegoed; maakte het huis schoon; en verzorgde mijn bloemen en groenten. In veel opzichten leken we een ideaal gezin. Onze relatie was soms heerlijk en soms moeilijk. Het was nooit helemaal volmaakt tussen ons, want ik ben geen volmaakte vrouw en hij is geen volmaakte man, maar er was veel goeds. Ik verwachtte geen volmaking, ik bleef gewoon proberen.

'En toen ging het mis. Ongeveer een jaar geleden besloot hij dat hij nooit van me gehouden had en dat ons huwelijk van het begin af aan een vergissing was geweest. Hij was ervan overtuigd dat er voor hem niets was in onze relatie. Hij vroeg echtscheiding aan en trok het huis uit. "Wacht!" bleef ik maar zeggen. "O, nee! Doe dat niet! Waarom ga je weg? Wat is er mis? Praat alsjeblieft met me. Kijk eens naar onze kinderen. En al onze dromen dan? Denk eens aan onze verbonden. Nee, nee! Een echtscheiding is de oplossing niet." Hij wilde niet naar me luisteren. Ik dacht ik dood zou gaan.

'Nu ben ik een alleenstaande ouder. Wat gaat er enorme lading harteer, verdriet en eenzaamheid achter de term schuil. Het verklaart zoveel trauma's en zoveel woede van mijn tienerzonen. Het verklaart zoveel tranen van mijn kleine meisjes. En het verklaart zoveel slapeloze nachten, zoveel noden en behoeften van het gezin. Waarom zit ik in deze beroerde situatie? Wat heb ik verkeerd gekozen? Hoe kom ik ooit door een studie heen? Waar is mijn echtgenoot? Waar is de vader van mijn kinderen? Ik sluit mij

aan bij het leger vrouwen die door hun echtgenoot in de steek gelaten worden. Ik heb geen geld, geen werk. Ik heb kinderen om voor te zorgen, rekeningen om te betalen, en niet veel hoop.'

Ik weet niet of haar voormalige echtgenoot hier vanavond ergens tussen de aanwezigen zit. Als hij luistert, zal ik misschien een brief van hem krijgen om zichzelf te rechtvaardigen. Ik weet dat er aan elke zaak twee kanten zijn. Maar om de een of andere reden kan ik niet begrijpen hoe een man die het heilige priesterschap draagt en die heilige en bindende verbonden is aangegaan voor de Heer het kan rechtvaardigen dat hij de verantwoordelijkheid onduidelijk voor de vrouw die al achttien jaar zijn echtgenote is en de vijf kinderen die vanwege hem bestaan, en die zijn vlees en bloed zijn, een deel uitmaken van zijn erfdeel.

Dit probleem is niet nieuw. Ik denk dat het zo oud is als de mensheid. Het is beslist ook aan de orde geweest onder de Nephieten. Jakob, de zoon van Nephi, die als profeet tot zijn volk sprak, heeft het volgende gezegd: 'Want ziet, Ik, de Here, heb het leed gezien en het geweent gehoord van de dochteren Mijns volks in het land van Jeruzalem, ja, en in alle landen van Mijn volk, wegens de verdorvenheid van haar echtgenoten. (...)

'Gij hebt het hart gebroken van uw tedere vrouwen, en het vertrouwen van uw kinderen verloren wegens het slechte voorbeeld, door u aan hen gegeven; en het geschreeu harten stijgt tegen u tot God op' (Jakob 2:31, 35).

Ik wil nog wat uit een andere brief voorlezen: 'Mijn echtgenoot is een goede man met veel bijzondere talenten en karaktereigenschappen, maar onder dat alles gaat een sterke neiging tot autoritair optreden verborgen. Hij vliegt vaak genoeg op om mij te herinneren aan alle potentiële naarheid waarmee hij in staat is.

'President Hinckley, (...) herinner de broeders er alstublieft aan dat mishandeling van vrouwen – hetzij lichamelijk, hetzij in woorden – ONVERDEDIGBAAR, ON-

AANVAARDBAAR EN EEN LAFFE MANIER IS OM MET MENINGSVERSCHILLEN OM TE GAAN, en vooral verachtelijk is als degene die mishandelt een priesterschapsdrager is.'

Nou ben ik van mening dat de meeste huwelijken in de kerk gelukkige huwelijken zijn, dat zowel de mannen als de vrouwen in die huwelijken zich veilig en bemind voelen, dat ze onderlinge afhankelijkheid voelen en de lasten gelijk verdelen. Ik heb er vertrouwen in dat de kinderen in die gezinnen, althans de grote meerderheid, opgroeien met een gevoel van geborgenheid en gemoedsrust, wetend dat ze gewaardeerd worden en dat hun ouders allebei van ze houden, en ook van elkaar. Maar ik ben ik er ook van overtuigd dat er genoeg omgekeerde situaties zijn om te rechtvaardigen wat ik zeg.

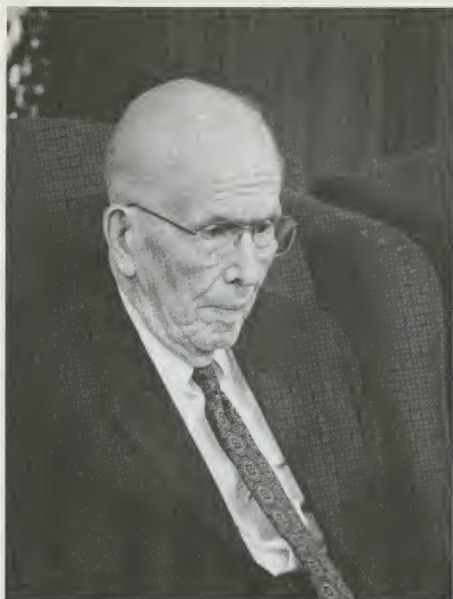
Wie kan de omvang van de toegebrachte wonden schatten, de diepte, de pijn die boze, gemene woorden tot gevolg hebben? Wat een jammerlijk gezicht is het een man te zien die in veel opzichten sterk is, maar zijn zelfbeheersing verliest wanneer een kleinigheid, vaak iets heel onbelangrijks, hem stoort. In ieder huwelijk verschilt men natuurlijk wel eens van mening. Maar ik zie geen rechtvaardiging voor opvlagen bij de minste provocatie.

In Spreuken staat geschreven: 'Gramschap is wreed en toorn is overstelpend' (Spreuken 27:4).

Drift is zo iets vreselijks ondermijnends. En het tragische erin is dat het niets goeds teweegbrengt; het voedt alleen het kwaad met wrok, opstandigheid en verdriet. Aan elke man, of jongen, die mij kan horen die moeite heeft om zijn tong in bedwang te houden, wil ik voorstellen om de Heer te smeken om de kracht te schenken om die zwakte te overwinnen, degenen die beledigd zijn excuses aan te bieden en de kracht op te brengen om uw tong in bedwang te houden.

Aan de jongens die hier aanwezig zijn, wil ik voorstellen er eens op te letten en jezelf te beheersen in deze vormende tijd van je leven. Zoals broeder Haight je al heeft gezegd is dit de tijd om de macht en het vermogen te ontwikkelen om zelfdiscipline te leren. Je kunt denken dat het macho is om driftig te worden, om te vloeken en de naam van de Heer ijdel te gebruiken. Maar het is niet macho. Het is een teken van zwakte. Woede is geen uiting van kracht. Het is een teken dat iemand niet in staat is zijn gedachten, zijn woorden of zijn emoties te beheersen. Natuurlijk is het makkelijk om boos te worden. Maar wanneer de zwakte van de boosheid de overhand krijgt, verdwijnt de kracht van het verstand. Ontwikkel de grote macht van de zelfbeheersing.

Nu ga ik een ander ondermijnd element behandelen waar al teveel huwelijken mee

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per oktober 1991

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadsgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadsgever

De Raad der Twaalf

Howard W. Hunter

Boyd K. Pakker

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Hagitt

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Het Presidium der Zeventig

Dean L. Larsen

Marion D. Watts

Robert L. Backlund

James M. Parramore

J. Richard Coker

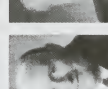
Rex D. Pinger

Carlos E. Asay

Het Eerste Quorum der Zeventig

(In alfabetische volgorde)

Het Tweede Quorum der Zeventig

(In alfabetische volgorde)

De Presiderende Bisschop

Eerste raadsgever

Presiderende bisschop

Tweede raadsgever

te kampen hebben. Ik vind het interessant dat twee van de tien geboden te maken hebben met 'Gij zult niet echtbreken' en 'Gij zult niet begeren' (Exodus 20:14, 17). Ted Koppel, presentator van ABC's tv-programma 'Nightline', zou het volgende gezegd hebben tegen studenten van de Duke University over slagzinnen die bedoeld waren om druggebruik en onzedelijk gedrag terug te dringen: 'We hebben ons er zwaar van overtuigd dat slagzinnen ons zullen redden. (...) Maar het antwoord is NEE! Niet omdat het niet tof is of omdat je erdoor in de gevangenis kunt terecht komen of kunt sterven op een AIDS-afdeling van een ziekenhuis, maar NEE omdat het verkeerd is, omdat we al vijfduizend jaar lang een ras zijn van rationeel denkende mensen die zich uit de oermodder proberen op te trekken door te zoeken naar waarheid en morele normen. Waarheid is, in zijn zuiverste vorm, niet een beleefd tikje op de schouder, maar een schreeuwende uitbrander. Wat Mozes van de berg Sinai naar beneden nam, waren tenslotte niet *De tien suggesties*.'

Denk daar eens over na. Mozes bracht de tien geboden mee naar beneden, die door de vinger van Jehova op stenen tafelen geschreven waren voor de behoudenis, de veiligheid en het geluk van de kinderen Israëls, en voor alle nakomende generaties.

Maar al teveel mannen laten hun vrouw 's morgens thuis achter en gaan naar hun werk, waar ze aantrekkelijk geklede en opgemaakte jonge vrouwen vinden. Ze beschouwen zichzelf als jong, knap en een goede vangst. Ze beklagen zich erover dat hun vrouw er niet net zo uitziet als twintig jaar geleden bij hun huwelijk. Waarop ik zeg: En wie zou er nog wel zo uitzien, na twintig jaar met u samengewoond te hebben?

Het tragische ervan is dat sommige mannen in de val van hun eigen dwaasheid en zwakheid lopen. Ze gooien de heiligste van hun verbonden weg, die zij in het huis des Heren, verzegeld door het gezag van het heilige priesterschap, zijn aangegaan. Zij zetten hun vrouw aan de kant – een vrouw die trouw is geweest, die van hen gehouden en voor hen gezorgd heeft, die zich samen met hen door tijden van armoede geworsteld heeft, om vervolgens in overvloedige tijden te worden afgedankt. Ze hebben hun kinderen vaderloos achtergelaten. Ze hebben elke vorm van betaling in de vorm van alimentatie of kinderbijslag vermeden.

Klink ik hard en negatief? Ja, en zo voel ik me ook wanneer ik me over de ene na de andere zaak buig, wat ik een tijd lang gedaan heb. Volgens verschillende bijbelvertalingen heeft Paulus geschreven dat als iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, hij het geloof heeft verlochend en ergers is dan een ongelovige (zie 1

Timoteüs 5:8). In diezelfde brief aan Timoteüs heeft hij gezegd: 'Houd u rein' (vers 22).

Ik zie echter wel degelijk in dat er enkele gevallen kunnen zijn waarin de huwelijksituatie onhoudbaar is. Maar die gevallen zijn in de minderheid. En zelfs in die gevallen, waar er een huwelijks is aangegaan en er kinderen in de wereld zijn gebracht, is er de taak, die bindend is en waarvoor rechtschap tegenover God moet worden afgelegd, om te zorgen voor wie de vader verantwoordelijk is.

De klacht van een echtgenoot dat hij, na achttien jaar huwelijk en het krijgen van vijf kinderen, niet meer van zijn vrouw houdt, is – naar mijn mening – een zwak excuus voor een overtreding van de verbonden die voor God zijn aangegaan en het vermijden van de taken die juist de kracht zijn van de samenleving waarvan wij deel uitmaken. Kritiek leveren met een echtscheiding als uiteindelijk gevolg wordt meestal voorafgegaan door een lange periode waarin kleine vergissingen in harde, boze woorden besproken worden, waarin kleine molshoopjes van meningsverschillen uitgroeien tot grote bergen van conflicten. Ik ben er zeker van dat hoe onvriendelijker een vrouw wordt behandeld, hoe minder aantrekkelijk ze wordt. Ze verliest haar eigenwaarde. Ze krijgt een gevoel van waardeloosheid. Natuurlijk is dat te zien.

Een man die zijn vrouw domineert, die haar vernedert en verlaagt, die bemoeiziek is en onredelijke eisen aan haar stelt, kwetst haar niet alleen, maar kleineert bovendien zichzelf. En in veel gevallen plant hij in zijn zonen een zaadje waaruit in de toekomst soortgelijk gedrag kan voortspruiten.

Broeders, u die het priesterschap van God op u bevestigd hebt gekregen, u weet en ik weet dat er geen blijvend geluk is, geen blijvende gemoedsrust, geen rust thuis zonder het gezelschap van een goede vrouw. Onze vrouw is niet minderwaardig vergeleken bij ons.

Sommige mannen die blijkbaar niet in staat zijn om respect te verdienen door een goed leven te leiden, gebruiken als rechtvaardiging voor hun gedrag de uitspraak dat Eva gezegd was dat Adam over haar zou heersen. Hoeveel verdriet, hoeveel tragisch lijden en hartezeer hebben zwakke mannen door de eeuwen heen veroorzaakt door dit als een schriftuurlijke rechtvaardiging voor hun afschuwelijke gedrag te gebruiken! Zij zien niet in dat uit dezelfde passage blijkt dat Eva aan Adam als hulpe was gegeven. Het is een feit dat ze zij aan zij stonden in de hof. Zij werden samen uit de hof verdreven, zij werkten zij aan zij om hun brood te winnen in het zweet huns aanschijns.

Welnu, broeders, ik weet dat ik over een minderheid heb gesproken. Maar de ernst

van de tragedies die die minderheid kwelden, en vooral de slachtoffers van die minderheid, heeft mij ertoe gebracht om dit te zeggen. Een oud gezegde luidt: 'Wie de schoen past, trekke hem aan.'

Ik heb dit alles gezegd met een verlangen om te helpen en, in sommige gevallen, in de geest van een vermaning – gevolgd door een toename van liefde ten opzichte van hen die ik heb vermaand.

Hoe mooi is het huwelijk van een jonge man en een jonge vrouw die hun leven samen beginnen, en neergelield aan het altaar in het huis van de Heer, elkaar voor tijd en alle eeuwigheid liefde en trouw beloven. Wanneer er in dat gezin kinderen komen, worden ze goed verzorgd, wordt er van ze gehouden en worden ze gezegend met het gevoel dat hun vader van hun moeder houdt. In dat milieu vinden ze gemoedsrust, kracht en geborgenheid. Als ze naar hun vader kijken, ontwikkelen ze respect voor vrouwen. Ze leren zelfbeheersing en zelfdiscipline, die hun de kracht geven om later tragedies te vermijden.

De jaren gaan voorbij. Uiteindelijk verlaten de kinderen een voor een het huis. En de vader en de moeder zijn weer alleen. Maar ze hebben elkaar nog om mee te praten, op te leunen, te verzorgen, aan te moedigen en tot zegen te zijn. Dan komt de levensavond en kijken zij tevreden en blij op het verleden terug. Door de jaren heen zijn zij trouw geweest aan elkaar. Zij hebben respect voor elkaar getoond en zijn hoffelijk geweest. Nu is er een zekere mildheid, een verzachting, een effect dat deel heeft aan een heilige relatie. Zij beseffen dat de dood ieder moment kan komen, meestal eerst voor de een, waardoor er voor korte of lange tijd een scheiding ontstaat. Maar zij weten ook dat er heerlijke, zekere hereniging zal komen omdat hun huwelijk verzegeld was door het gezag van het eeuwige priesterschap en omdat ze zo geleefd hebben dat ze die zegeningen waardig zijn.

Broeders, dit is de manier waarop onze Vader in de hemel het wil. Dit is de wijze van de Heer. Dat heeft Hij duidelijk aangegeven. Zijn profeten hebben het gezegd.

Er is inzet voor nodig. Er is zelfbeheersing voor nodig. Er is onzelfzuchtigheid voor nodig. Het vereist ware liefde, wat een uiterste bezorgdheid is om het welzijn en het geluk van de partner. Iets beters kan ik voor u allen niet wensen, en ik bid dat dit uw zegening mag zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze zending om te redden

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

"Tot alle mensen die een zware last door de hevige stormen van het leven moeten torsen, heeft Jezus gezegd: 'Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.'"

Mijn geliefde broeders en zusters, wat zijn we gezegend dat we in vrede bij elkaar kunnen komen onder deze gelukkige en prettige omstandigheden. Toen ik nadacht over deze oktoberconferentie en over de geïnspireerde toespraken die we al gehoord hebben en die we nog zullen horen, gingen mijn gedachten terug naar de gebeurtenissen op die eerste zondag in oktober, 135 jaar geleden, net zo'n zondag als deze, toen er op het tempelplein net zo'n vergadering als deze werd gehouden.

Toen bestond deze grote Tabernakel nog niet. De leden kwamen bij elkaar in de oude Tabernakel die net ten zuiden van ons stond. Het was zondag 5 oktober 1856. Op de zaterdag daarvoor was een kleine groep zendingelingen uit Engeland in de vallei teruggekeerd. Ze hadden relatief snel kunnen reizen, omdat hun ossenspannen sterk waren en hun wagens licht geladen. Hun leider was Franklin D. Richards. Ze gingen direct president Brigham Young opzoeken. Ze vertelden hem dat honderden mannen, vrouwen en kinderen verspreid waren langs de route die van de Missouri naar de Salt Lake

Valley liep. De meesten van hen liepen met een handkar en waren verdeeld in twee groepen. Twee kleinere groepen kwamen na hen met ossenspannen en wagens. De eerste groep bevond zich op dat moment waarschijnlijk ter hoogte van Scottsbluff, meer dan 600 kilometer verwijderd van hun reisdoel, en de anderen waren nog verder weg. Het was nu oktober en ze zouden vast komen te zitten in de winterse sneeuw en omkomen, tenzij ze hulp kregen.

Brigham Young wist hier niets van. In die tijd waren er nog geen snelle communicatiemiddelen – er was nog geen radio, geen telegrafie, geen postdienst. Hij was toen 55 jaar. De volgende ochtend stond hij op zondag voor de leden in de Tabernakel en zei:

'Ik zal dit volk nu het onderwerp geven en de tekst waarover de ouderlingen kunnen spreken in hun toespraken (...) die luidt als volgt. Op 5 oktober 1856 bevinden veel van onze broeders en zusters zich op de vlakten met handkarren. Waarschijnlijk zijn velen van hen nu meer dan duizend kilometer verwijderd van deze plek en ze moeten hier naartoe gebracht worden. We moeten hen helpen. De tekst waarover men moet spreken luidt: "om hen hier te brengen (...)"

'Dat is mijn godsdienst, dat geeft de Heilige Geest, die ik bezit, mij in om te zeggen. Om de mensen te redden (...)

'Ik zal vandaag de bisschoppen oproepen. Daar zal ik niet mee wachten tot morgen of tot overmorgen. Ik zal hen vragen om te zorgen voor zestig goede spannen muil dieren en twaalf of vijftien wagens. Ik wil geen ossen sturen. Ik wil goede paarden en muil dieren hebben. Ze zijn hier in dit gebied aanwezig en we moeten ze hebben. Ook wil ik twaalf ton meel en veertig goede wagenmensen, buiten diegenen die de spannen menen (...)'

Ik zeg u dat al uw geloof, godsdienst en belijdenis nooit de ziel van een van u in het celtiestale koninkrijk van onze God zullen redden, tenzij u niet zulke beginselen toepast, als die ik u nu leer.

'Ga nu en breng de mensen die nu nog op de vlakten zijn hier naartoe.' (Handcarts to Zion, Glendale (Californië): Arthur H. Clark Co., 1960, blz. 120-121.)

De volgende morgen werd er druk gehamerd op de aambeelden van de smederijen, terwijl de paarden beslagen werden en de wagens werden gerepareerd en geladen. De ochtend daarna, op dinsdag 7 oktober, gingen er 16 goede spannen, van elk vier muil dieren, op weg. Zeventientwintig sterke jongemannen begeleiden hen en men trok naar het oosten met de eerste zending voorraden. Er werd hard gewerkt om te zorgen dat er spoedig meer zouden volgen (blz. 124). Eind oktober waren er 250 spannen op weg om hulp te bieden (blz. 125).

Er zijn al heel wat goede, welsprekende toespraken gehouden vanaf de katheders op Temple Square, maar niet één was welsprekender dan die gehouden werden tijdens die oktoberconferentie, 135 jaar geleden.

Laat me daar nu even vanaf stappen en de geschiedenis eens van een andere kant belichten.

Een paar weken geleden had ik het voorrecht een standbeeld te onthullen ter nagedachtenis van Ellen Purcell Unthank. Het staat op het universiteitsterrein van de Southern Utah University in Cedar City (Utah). Het is van brons, een prachtig standbeeld. Het stelt een meisje van negen jaar voor, die op één voet op haar tenen staat. De wind waait haar haar naar achteren. Ze glimlacht en ze kijkt vol verwachting vooruit.

Ze heette Ellen Purcell en werd in een prachtig gebied van Engeland geboren, waar de heuvels zacht en glooiend zijn en het gras altijd groen is. Haar ouders, Margaret en William Purcell waren bekeerlingen. Vanaf de tijd van hun doop in 1837 tot aan de lente van 1856 hadden ze elke stuiver opzij gelegd om naar het Zion van hun volk te gaan, in de valleien van de Rocky Mountains van Amerika. Nu werd dat mogelijk als zij bereid waren dit met een handkar te doen, zestienhonderd kilometer door een wildernis. Zij namen die uitdaging aan, zoals ook honderden andere bekeerlingen.

Margaret en William namen hun twee dochters, Maggie van veertien en Ellen van negen, mee. Ze zeiden vaarwel tegen geliefden die ze nooit meer in dit leven zouden terugzien. Tegen eind mei voeren ze weg uit Liverpool met nog 852 medebekeerlingen. De grootmoeder van mijn vrouw, Mary Goble, die dertien jaar oud was, zat ook in die groep. Ik denk dat ze vast wel met die meisjes op dat schip gespeeld heeft.

Na een reis van zes weken kwamen ze in Boston aan land en namen de stoomtrein naar Iowa City. Ze hadden verwacht dat hun handkarren en wagens daar klaar zouden staan, maar dat was niet zo. Dat was een ernstig en noodlottig oponthoud. Pas laat in

juli begonnen ze aan hun lange tocht, eerst naar Winter Quarters aan de Missouri en vandaar naar de Rocky Mountains.

De familie Purcell behoorde tot de handkargroep van broeder Martin. De familie Goble, de voorouders van mijn vrouw, werd toegewezen aan de huifkargroep van broeder Cluff. Die volgde de handkarren, zodat ze, indien noodzakelijk, hulp kon bieden.

Ze begonnen hun reis met goede hoop. Ze liepen langs de Platte River, door zon en regen, door stormen, stof en modder. Dit deden ze gedurende de hele maand september en het grootste deel van oktober. Op 19 oktober kwamen ze bij de laatste oversteek van de Platte River aan, iets ten westen van de stad Casper in Wyoming. De rivier was breed, er stond een sterke stroming en er dreven ijsschotsen in het water. Ze hadden nu niet genoeg eten meer. Ze waadden moe- dig door het ijzige water. Er stak een verschrikkelijke storm op, met hevige winden, die stuifzand, hagel en sneeuw meebracht- ten. Toen ze aan de andere kant van de rivier de oever opklommen, vrozen hun kleren vast aan hun natte lichaam. Sommigen gin- gen stiltejes zitten, volkomen uitgeput, be- voren en zonder enige kracht om door te kunnen gaan. Ze stierven waar ze zaten.

Margaret, de moeder van Ellen, werd ziek. Haar echtgenoot legde haar in de handkar. Ze moesten nu omhoog klimmen naar de Continental Divide (continentale waterscheiding) en men moest steeds om- hoog blijven klimmen. Kunt u zich dit gezin voorstellen? De moeder zo ziek en zwak dat ze niet kon lopen, de vader mager en uit- gemergeld, terwijl hij zwoegend de kar probeert voort te trekken. De twee kleine meisjes duwend van achter. Om hen heen worstelen nog honderden anderen net als hen in een koude wind.

Ze kwamen bij een ijskoude rivier. De va- der gleed uit toen hij de rivier overstak en viel op een rots. Hij kwam weer met moeite overeind, haalde de oever, nat en steen- koud. Even later ging hij zitten om uit te

rusten. Hij ging stiltejes dood, zijn zintui- gen verdoofd door de kou. Zijn vrouw stierf vijf dagen later. Ik weet niet hoe en waar hun bevroren lichamen begraven zijn in die woeste, witte wildernis. Ik weet wel dat de grond bevroren was, dat er overal sneeuw- hopen lagen en dat de twee kleine meisjes nu wezen waren.

Alleen al in de groep van Martin kwamen tussen de 135 en 150 mensen om langs die route van lijden en dood. Onder deze wan- hopige en verschrikkelijke omstandigheden – ze hadden honger, ze waren uitgeput, hun kleren waren gescheurd en versleten – vond de reddingsploeg hen. Toen de redders aan de horizon in het westen naderden, zichen een pad banende door de sneeuw, leken ze wel reddende engelen. En dat waren ze ook echt. De belagde emigranten schreeuwden het uit van vreugde, tenminste sommigen van hen. Anderen die gewoon te zwak wa- ren om te schreeuwen, huilden gewoon en huilden en huilden.

Nu hadden ze iets om te eten en wat war- mere kleren. Maar het lijden was nog niet voorbij. Het zou in dit aardse leven nooit op- houden. Er waren ledematen bevroren, en vlees dat aangetast was door koudvuur be- gon van de botten los te laten.

Men liet de karren staan en de overleven- den werden dicht opeengepakt in de wa- gens van de redders gezet. De lange, moeilij- ke reis van vijfhonderd, zeshonderd en zelfs achthonderd kilometer van de plaats waar ze waren naar deze vallei ging zeer lang- zaam omdat er zoveel stormen waren. Op 30 november kwamen er 104 wagens vol met menselijke ellende aan in de Salt Lake Val-

ley. Men wist vooruit dat ze zouden komen. Het was zondag en de heiligen waren weer vergaderd in de Tabernakel. Brigham Young stond voor de vergadering en zei:

'Zodra deze dienst voorbij is, wil ik dat de broeders en zusters naar huis gaan . . .

'De dienst van vanmiddag wordt afgelast, want ik wil dat de zusters iets te eten klaarmaken voor diegenen die net aangekomen zijn, en dat ze hen wassen en verplegen . . .

'Bij sommigen zijn hun voeten tot aan hun enkels bevroren, bij anderen tot aan hun knieën en van sommigen zijn de handen be- voren . . . we willen dat u hen ontvangt als uw eigen kinderen en net zo veel van hen houdt als uw eigen kinderen' (*Handcarts to Zion*, blz. 139).

De twee weesmeisjes, Maggie en Ellen, waren bij diegenen die bevroren ledematen hadden. Bij Ellen was dat het ergste. De dok- ter in de vallei deed z'n uiterste best met de beperkte mogelijkheden die hij had. Hij amputeerde haar benen net onder de knieën. De chirurgische instrumenten wa- ren grof. Er waren geen pijnstillers. De stompen heelden nooit meer. Ze werd een volwassen vrouw en trouwde met William Unthank. Ze bracht zes kinderen ter wereld en voedde hen in alle eerbaarheid op. Ze be- woog zich voort op die stompen, ze zorgde voor haar gezin, haar medemens, werkte vol geloof en opgewektheid in de kerk, zon- der te klagen, hoewel ze nooit zonder pijn was. Ze heeft een talrijk nageslacht en onder hen zijn onderlede en bekwame mannen en vrouwen die de Heer liefhebben die zij liefhad en die het doel liefhebben waarvoor zij leed.

Leden van de Zeventig: Ouderling Adney Y. Komatsu (links) met de onlangs als lid van de Zeventig gesteunde ouderlingen Sam K. Shimabukuro en Han In Sang. Ouderling Shimabukuro en ouderling Han zijn raadgever in het presidium van het Gebied Azië Noord. Ouderling Komatsu is assistent-bestuurder van de afdeling priesterschapszaken.

Jaren later was er een groep mensen in Cedar City over haar en anderen uit die ramppalige groepen aan het praten. Die mensen hadden kritiek op de kerk en op de leiders van de kerk omdat die toestemming hadden gegeven aan die groep bekeerlingen om zo laat in het seizoen met de tocht te beginnen. Ik haal nu iets aan uit een manuscript dat ik in mijn bezit heb.

"In de hoop zat een oude man stil te luisteren, tot hij niet langer meer uithield. Toen stond hij op en zei dingen die niemand dat ooit hoorde, ooit zat vergeten. Zijn gezicht was helemaal vertrokken van emotie, maar toch sprak hij kalm en weloverwogen, oprecht en indringend.

"Kort samengevat zei hij: 'Ik moet u vragen te stoppen met deze kritiek. U spreekt over iets waar u helemaal niets vanaf weet. De koude historische feiten doen hier niets terzake, want zij geven geen goede uitleg over de gestelde vragen. Was het fout om de groepen handkarren zo laat in het seizoen op pad te laten gaan? Ja. Maar ik was bij die groep en mijn vrouw ook en ook zuster Nellie Unthank, over wie u net sprak. We hebben meer geleden dan u zich ook maar kunt voorstellen en velen zijn gestorven aan honger en uitputting. Maar hebt u ooit één overlevende van die groep een woord van kritiek horen uiten? Niet een van die groep is ooit van de kerk afgevalen of heeft de kerk verlaten. Dat komt omdat wij het allemaal, zonder uitzondering, doorstonden in de absolute zekerheid dat God leeft, omdat we Hem leerden kennen in onze uiterste moeilijkheden'" (manuscript in mijn bezit).

Degene die dat zei, was Francis Webster, die zesentwintig jaar was toen hij samen met zijn vrouw en kindje dit doormaakte. Hij werd een leider in de kerk en een leider in de nederzettingen in het zuiden van Utah.

Welnu mijn broeders en zusters, ik heb nogal wat tijd ingenomen om u deze geschiedenis te vertellen, misschien wel teveel tijd. Nu is het oktober 1991 en die episode ligt 135 jaar achter ons. Maar ik heb het u verteld omdat het waar is en omdat de geest van dat legendarische verhaal net zo hedendaags is als deze ochtend hier en nu.

Ik wil graag iedereen binnen mijn gehoor eraan herinneren dat al het comfort dat we bezitten, de vrede die we hebben en het meest belangrijke, het geloof en de kennis van de dingen Gods, die we hebben, met een verschrikkelijke prijs zijn gekocht door hen die ons zijn voorgedaan. Opoffering is altijd een onderdeel van het evangelie van Jezus Christus geweest. Het allesoverheersende element van ons geloof is onze overtuiging van het bestaan van onze levende God, de Vader van ons allen, en van zijn geliefde Zoon, de Verlosser van de wereld. We zijn hier vanwege en door het leven en de offerande van onze Verlosser. Het komt door

zijn offer van verzoening dat wij en alle zonen en dochters van God deel kunnen hebben aan de zaligheid van de Heer. 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22). Door het offer van verlossing dat de Heiland van de wereld heeft gebracht, is het mogelijk geworden dat het grootse plan van het eeuwige evangelie aan ons is gegeven. In dit plan is het aan hen die in de Heer sterven, gegeven de dood niet te hoeven smaken, maar de gelegenheid te krijgen om naar de eeuwige en celestiale heerlijkheid te gaan.

Als onze Redder komt Hij ons in onze hulpeloosheid te hulp. Hij redt ons van de verdorpenis en brengt ons naar het eeuwige leven.

In tijden van wanhoop, eenzaamheid en angst, verschijnt Hij aan de horizon om ons redding, zekerheid, troost en geloof te brengen. Hij is onze Koning, onze Heiland, onze Verlosser, onze Heer en God.

Die mensen daar op de hoge, koude vlakten van Wyoming leerden Hem kennen in hun uiterste moeilijkheden, zoals misschien maar weinigen Hem ooit zullen leren kennen. Maar tot elk mens met problemen, elke man of vrouw in nood, aan iedereen, die waar dan ook een zware last trekt door de hevige levensstormen, heeft Hij gezegd:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matteüs 11:28-30).

Vandaag ben ik dankbaar dat niet een van onze leden vast zit op de hoogvlakten van Wyoming. Maar ik weet wel dat er overal om ons heen velen zijn die hulp en redding hard nodig hebben. Als volgelingen van de Here Jezus Christus moet onze zending in dit leven een zending om te redden zijn. Er zijn er die geen thuis meer hebben, die honger hebben, die geen bestaansmiddelen hebben. Hun omstandigheden zijn duidelijk.

We hebben al veel gedaan. Maar we kunnen meer doen om hen te helpen die nog maar net overleven.

We kunnen onze hand uitstrekken om hen te sterken die omkomen in de smerigheid van de pornografie, grove onzedelijkheid en drugs. Velen zijn zo verslaafd geraakt dat ze al hun kracht hebben verloren om hun eigen bestemming te bepalen. Ze zijn er beroerd aan toe. We kunnen hen helpen en redden.

Er zijn vrouwen wier man het gezin verlaten heeft en kinderen die huilen omdat ze thuis mishandeld worden. Er zijn vaders die van het kwade gered kunnen worden en van verwoestende gewoonten die alleen maar hartzeer teweeg kunnen brengen.

Vandaag hoeven we ons geen zorgen te maken over die mensen op de hoogvlakten van Wyoming. We moeten ons zorgen maken om de mensen in onze onmiddellijke nabijheid, in ons gezin, onze familie, onze wijk en ring, in onze buurt en in de gemeenschap waarin we wonen.

'En de Heer noemde Zijn volk SION, want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen' (Mozes 7:18).

Als wij werkelijk dat Zion willen opbouwen waar de profeten over gesproken hebben en waaraan de Heer grote beloften heeft gegeven, dan moeten we onze allesoverheersende zelfzucht opzij zetten. Dan moeten we afstand kunnen doen van ons gemak en comfort. En tijdens dat proces van inspanning en worsteling, zelfs in onze uiterste moeilijkheden, zullen we onze God beter leren kennen.

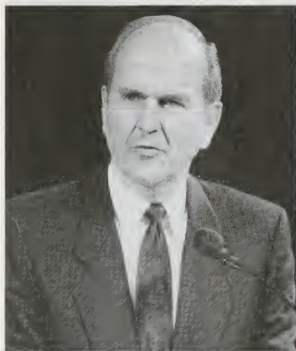
Laten we nooit vergeten dat we een buitengewoon erfdeel hebben gekregen van hoogstaande en moedige mensen. Mensen die onvoorstelbaar lijden hebben ondergaan en ongelofelijke moed hebben betoond voor de zaak die zij liefhadden. U en ik weten wat ons te doen staat. Dat God ons zal helpen het ook werkelijk te doen als het gedaan moet worden, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Dezen . . . zijn ons ten voorbeeld'

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Een bijzondere roeping geeft de gewone ziel kracht.'

Zuster Nelson en ik hadden in juni dit jaar het grote voorrecht om het Mormoons Tabernakelkoor te vergezellen op zijn historische concerttournee door Europa. We danken het Eerste Presidium voor die taak. Er is al veel geschreven over het succes dat het koor had en de goede invloed die nog steeds voortduurt. De leden en de vrienden van de kerk over de hele wereld betuigen samen met mij hun waardering voor het prachtige werk dat de leiders, dirigenten, begeleiders en leden van het koor hebben verricht. Ik zal niemand met name noemen. Ik zal hen gewoon allemaal koorleden noemen.

Ik zal niet spreken als muziekcriticus. De muziekdeskundigen van de wereld kunnen zich concentreren op datgene wat de koorleden kunnen doen, terwijl ik het meer zou willen hebben over wat de koorleden kunnen betekenen. Dat doe ik omdat ik het bijzondere voorbeeld van de koorleden van nabij heb meegemaakt. Een groot voorbeeld dat het leven van u allen, die een eerlijk verlangen hebt de Heer na te volgen, op een hoger plan kan brengen. Dezelfde Heer die zei: 'Ik ben het Licht; Ik heb u een voorbeeld gegeven' (3 Nephi 18:16; zie ook Johannes 13:15). We dienen er dus naar te streven van

zijn voorbeeld te leren, en het goede voorbeeld te volgen van diegenen die van Hem houden en Hem volgen.

De leden van het Mormoons Tabernakelkoor zijn geen supermensen. Het zijn doodgewone mensen met gewone menselijke tekortkomingen. Maar daarin ligt nu juist de kracht van hun voorbeeld. Zij geloven in deze belofte van de Heer: 'En omdat gij uw zwakheid hebt gezien, zult gij sterk worden gemaakt' (Leer en Verbonden 135:5).

Voordat de koorleden naar hun eerste repetitie kwamen, hadden ze niet alleen hun muzikale training en talent, maar waren ze ook rechtshandige mensen. Voordat ze zongen voor hun eerste publiek, werden ze gezegend met nog een belofte van onze Heiland:

'Opdat gij hun een goed voorbeeld in Mij moogt geven; en Ik zal u middelen in Mijn hand geven maken tot de zaligheid van vele zielen' (Alma 17:11).

Weet u wel dat een bijzondere roeping de gewone ziel kracht geeft? Met het koor is dat zeker gebeurd! Het leek wel of elk koorlid werkelijk bezielde was met een echt zedingsgevoel en ernaar streefde om die tien eigenschappen te verkrijgen die de zendingen verondersteld worden te bezitten en toe te passen:

'Geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke genegenheid, godsvrucht, mensenmin, ootmoed en ijver' (Leer en Verbonden 4:6).

Dat zijn eigenschappen waar de Heer staat op moet kunnen maken wat zijn volgelingen betreft. Omdat wij allemaal 'een voorbeeld voor de gelovigen' (1 Timoteüs 4:12) moeten zijn, zou ik deze tien onderwerpen graag willen behandelen, zoals de leden van het Mormoons Tabernakelkoor op vele gedenkwaardige manieren 'ons ten voorbeeld' (1 Korintiërs 10:6) waren.

Geloof

Hun grote geloof werd nog versterkt door het geloof van onze leiders. Ik breng hulde

aan het Eerste Presidium en de leiders van het koor die de vooruitziende blik hadden om te plannen toen dat nodig was. Wat een moed en inspiratie moeten zij niet gehad hebben om deze tournee vele maanden – zelfs vele jaren – vooruit, te plannen, lang voordat de gesloten muren van Europa begonnen te wankelen. De algemene autoriteiten geloofden vast en zeker dat het koor zou gaan zingen in steden als Warschau, Boedapest, Praag, Leningrad en Moskou, lang zelfs voordat zulke dromen mogelijk leken. Toen werden in januari 1991 de hoopvolle plannen bijna getorpedeerd door de Golfoorlog. Zelfs toen besloten onze leiders om de tournee toch te laten doorgaan. Zij wisten dat het heel veel goeds teweeg zou brengen en geloofden dat een oneindig aantal hindernissen overwonnen kon worden. Ze hebben vaak gebeden dat de tournee van het koor op succesvolle wijze volbracht zou kunnen worden.

Hun geboden zijn beantwoord!

Denkt u eens aan de timing. Voor het eerst in duizend jaar Russische geschiedenis zou er een democratische verkiezing worden gehouden in juni 1991. Zes dagen later trad het Mormoons Tabernakelkoor op in Moskou! Diezelfde avond, nadat de tonen van *Komt Heiligen komt* (Zie Heilige lofzangen, 51) in het Bolshoi theater hadden geklonken, kondigde de vice-president van de republiek aan dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen officieel erkend werd in de republiek Rusland. Aan de vooravond van een grote crisis die nog moest komen, hoorden de mensen uit Rusland liederen over geloof, moed, hoop en liefde.

Dat geloof van onze kerkleiders vervulde ook het hart van de leden, gezinnen en de vrienden van de koorleden. Er kon echt wel wat mis gaan omdat echtelieden van elkaar gescheiden waren en kinderen gescheiden waren van hun ouders. Er waren honderden kinderen die gedurende een maand gescheiden waren van hun vader en of moeder. Onze dank gaat uit naar al diegenen die zo goed voor die gezinnen gezorgd hebben – in geloof. Als wij allemaal datzelfde soort geloof zouden kunnen opbrengen in de taak die we geroepen zijn te vervullen, dan zouden we ook zo worden gezegend.

Deugd

Het koor straalde deugd uit. Elk koorlid leek wel een voorbeeld van de raad van President Brigham Young:

'Zorg dat u de wil van God leert kennen, onderhoud zijn geboden en doe zijn wil en u zult een deugdzame mens zijn' (*Discourses of Brigham Young*, verzameld door John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954, blz. 194).

Zij pasten het woord van God toe (zie Alma 31:5), niet alleen in gezang, maar ook door te spreken. Na een concert kwam iemand op me af die zijn dankbaarheid op een ongewone wijze uitte. Hij zei: 'Ik ben dankbaar voor de boodschap van het koor.'

Zij vroeg toen: 'Wat voor boodschap heeft u dan ontvangen?'

Zijn antwoord luidde: 'Het koor probeerde me te leren hoe ik een beter leven kan leiden.'

Dat kwam mij voor als een diepzinnig antwoord. Wat had hem dan zo'n goed gevoel gegeven? Kwam het door de ingewikkelde klassieke muziek, of door de voortreffelijke wijze waarop het werd gebracht? Daar twijfel ik aan. Ik denk dat het meer kwam door de influistering van de Geest, die ervoor zorgde dat zowel de gever als de ontvanger opgebouwd werden. (Zie Leer en Verbonden 50:21-22.) En het is heel goed mogelijk dat de geest van de luisteraar nog het meest werd geroerd door eenvoudige melodiën, die zacht en oprecht werden gezongen. Als het koor bijvoorbeeld het *Onze Vader* zong, dan was het publiek heel erg stil en luisterde het zeer aandachtig. Het leek wel of ze begrepen wat er werd gezongen, zonder dat ze het helemaal verstonden of de achtergrond van het lied kenden. De deugd van de koorleden bracht ook in hun eigen leven zegeningen. Toen de tournee voorbij was en ze allemaal weer veilig thuis waren gekomen, dacht ik aan deze belofte van de Heer: 'Indien gij getrouw zijt en in de paden der deugd voor Mij wandelt, zal ik uw leven bewaren' (Leer en Verbonden 25:2). Diezelfde belofte geldt ook voor u en mij.

Kennis

Om goed te kunnen dienen, is kennis voor elke zendeling van levensbelang. Dat gold ook voor de koorleden tijdens deze tournee naar acht verschillende landen. Om beter te kunnen communiceren, zong het koor in tien verschillende talen! In deze tijden waarin de politieke standpunten snel veranderen, moest ook goed worden nagegaan welke liederen wel en welke niet gezongen konden worden.

Maar hun streven naar kennis begon of eindigde niet met de muziek. Ze bestudeerden ook enthousiast de cultuur, geschiedenis en gewoonten van de mensen die ze wilden gaan dienen. Ze moesten soms heel snel en adequaat antwoord kunnen geven op vragen van de media of andere geïnteresseerde personen over het evangelie.

In deze landen waar zoveel ontbering en strijd is geweest, gaven de koorleden uiting aan de volgende hoop uit de Schriften: 'Opdat zij hen (anderen) misschien tot de kennis van de Here, hun God mochten brengen, ... opdat ook zij mochten worden bewogen

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, omarmt ouderling Richard P. Lindsay van de Zeventig, president van het Gebied Afrika.

zich in de Here, hun God te verheugen, en dat zij vriendelijk jegens elkander mochten worden, en er geen twisten meer zouden zijn in het gehele land' (Mosiah 28:2).

De leden van het koor wisten 'dat nadat een volk eens verlicht is geweest door de Geest Gods, en terdege bekend was met de dingen der gerechtigheid' (Alma 24:30) het leven van die mensen nooit meer hetzelfde zou zijn.

Denk u eens in wat voor goeds u tweeë kunt brengen als u een moeilijke taak aanvaardt en kennis vergaart – en het dan gebruikt om anderen tot zegen te zijn, zoals het koor dat deed!

Matigheid

Matigheid duidt op ingetogenheid en zelfdiscipline. Het doet ons denken aan verbonden die we hebben gesloten.

De koorleden waren altijd matig en gedisciplineerd, niet van buitenaf opgelegd, maar van binnenuit. Ze gehoorzaamden het woord van wijsheid helemaal en werden daardoor gezegend met gezondheid en kracht. Ze hielden zich aan een schema dat hun weinig vrije tijd liet. Hun enorme inspanning zorgde er daardoor voor dat ze nu konden zingen op plaatsen, waar ze anders niet naartoe hadden kunnen gaan.

De Schriften leren ons herhaaldelijk 'beheerst te zijn in alles' (1 Korintiërs 9:25; Alma 7:23; 3N:10; Leer en Verbonden 12:8). Matigheid kan ons allemaal beschermen tegen de gevolgen van overmaat.

Geduld

Geduld konden de koorleden het meest oefenen tijdens hun tournee. Bij een hotel inchecken met bijna vijfhonderd reizigers en meer dan duizend stuks bagage, en dat bijna elke dag, leert je wel geduldig te zijn. Er was één lieve zuster bij die haar bagage nooit heeft gekregen. Haar geduld ging over in inventiviteit toen ze probeerde zich prettig te voelen en toch vaak dezelfde kleren achter elkaar moest dragen.

Geduld is een goddelijke eigenschap. Het Boek van Mormon nodigt ons uit tot 'kennis (...) van Gods goedheid en Zijn weergalozende kracht, en van Zijn wijsheid en Zijn geduld en Zijn lankmoedigheid jegens de mensen-kinderen' (Mosiah 4:6).

Hoewel de koorleden verre van volmaakt zijn, leek een ieder van hen wel de belichaming van de raad uit de Schriften die luidt: 'Gaaf daarom voort met geduld, totdat gij zijt vervolmaakt' (Leer en Verbonden 67:13).

Broederlijke genegenheid

De broederlijke en zusterlijke genegenheid onderling was werkelijk opvallend tijdens deze tournee. Ik heb niet één keer een negatieve opmerking gehoord. Ik heb in het bijzonder gelet op die leden van het koor die ernstig lichamelijke gehandicapt waren. Sommigen kunnen heel moeilijk zien en alleen maar muziek lezen met de hulp van hun vingers. Weer anderen kunnen zich alleen voorbewegen met behulp van krukken of andere hulpmiddelen. Deze grote moed werd op fantastische wijze aangevuld door de voorkomendheid en hulp van hun reisgezellen, die veel gaven, zodat ze allemaal te zamen zouden kunnen triomferen. Ze waren inderdaad een voorbeeld overeenkomstig de Schriften: 'Het gehele lichaam als een welsluitend geheel (...) en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen (...) deze groei des levens, om zichzelf op te bouwen in de liefde' (Efeziërs 4:16).

Broederlijke genegenheid komt de grofheid van zelfzucht te boven. Vijf allemaal kunnen broederlijke genegenheid ontwikkelen thuis, op school, op het werk of bij het spel.

Mensenmin

Het Boek van Mormon leert ons dat mensenmin de reine liefde van Christus is. (zie Moroni 7:47). Het leert ons verder dat de 'Here God heeft geboden, dat alle mensen

barmhartig moeten zijn, welke barmhartigheid naastenliefde is' (2 Nephi 26:30; zie ook Ether 12:34).

Ik heb gezien hoe de koorleden die naastenliefde naar talrijke zielen hebben uitgestraald. Voor hen die in nood waren, gaven de leden, zonder daar rechtbaarheid aan te geven, geld, eten en goederen. Zij lieten anderen vrijelijk delen in hun kostbare tijd en talenten en dachten daarbij helemaal niet aan persoonlijke eer. Het is waar dat het volgende voor ons allemaal geldt: 'De liefde vergaaf nimmermeer' (1 Korintiërs 13:8; Moroni 7:46).

Ootmoed

Het leek wel of de koorleden gedurende hun tournee een steeds nederiger instelling kregen. Hoewel ze steeds meer succes kregen en daar best trots op konden zijn, volgden de leden het volgende patroon:

'Nochtans vastten en baden zij dikwijls, en werden sterker en sterker in hun ootmoed, en steeds standvastiger in het geloof van Christus, zodat hun ziel met blijdschap en vertroosting werd vervuld, ja zodat hun hart werd gereinigd en gehelligd' (Helaman 3:35).

De koorleden werden 'onderworpen' aan elkaar (1 Petrus 5:5) en 'deelden elkanter het woord van God mede' (Alma 1:20), zoals ware discipelen dat doen. Ze waren nederig en ontvankelijk voor instructies, zoals volgzame heiligen dienen te zijn (zie Mosiah 3:19; Leer en Verbonden 105:12). Hun voorbeeld in ootmoed moet onze ziel verrijken.

Ijver

Alle leden van het koor toonden grote ijver. Er was een lieve moeder die dit op buitengewone wijze deed, een wijze die ik nooit zal vergeten. We waren nog maar net vijf dagen uit Amerika weg, toen mij gevraagd werd om die moeder te vertellen dat haar 37-jarige dochter was overleden na een lang ziekbed. De leiders van die rouwende moeder boden haar de mogelijkheid om vanuit Europa weer naar huis te gaan. Ze nam het aanbod echter niet aan. Zij en haar man en haar andere kinderen hadden hier al op gerekend. Ze hadden hun besluit al genomen. Het zou niet een voorbeeld moeten worden voor anderen om in zulke gevallen net zo te handelen. Het was iets wat zij voor zichzelf besliste. Haar kinderen en kleinkinderen hadden haar dringend gevraagd om haar taak tot het einde te vervullen. Dus bleef ze ijverig doorgaan en miste niet één concert! Zij volgde op eervolle wijze deze raad uit de Schriften op: 'Wees daarom vrijdij (...) in welke moeilijke omstandigheden [u] ook moge zijn' (Leer en Verbonden 6:18).

Haar voorbeeld kan al helemaal tot zegen

zijn, net als het haar gezin, haar familie en mijzelf tot zegen was.

Godsvrucht

Godsvrucht schijnt een eigenschap te zijn die moeilijk te omschrijven valt en ook moeilijk te bereiken is. De Schriften hebben het over 'het geheimenis der godsvrucht' (1 Timoteüs 3:16; Leer en Verbonden 19:10). Omdat het zo bijzonder is, besloot ik er het laatst over te spreken.

Simon Petrus heeft ons het volgende aangeraden: (...) 'hoedanig behoort gij dan te zijn in heilige wandel en godsvrucht, vol verwachting u spoedende naar de komst van de dag Gods' (2 Petrus 3:11-12).

De macht der godsvrucht of rechtshapenheid is in de verordeningen van het priester-schap kenbaar (Zie Leer en Verbonden 84:20).

Godsvrucht karakteriseert een ieder van u die werkelijk van de Heer houdt. U houdt steeds de verzoening van de Heiland in gedachten en u bent blij met zijn onvoorwaardelijke liefde. Intussen zet u trots en ijdele ambitie overboord. De dingen die u tot stand brengt, zijn alleen belangrijk als ze ertoe bijdragen zijn koninkrijk op aarde te vestigen.

De lofzangen van het Moormoons Tabernakeloor hebben geholpen om hun ongewone geest van godsvrucht over te brengen. Met hun hele hart zongen de koorleden een lied dat getuigde van wonderbaarlijke, goddelijke liefde. Er vloeiden heel wat tranen toen zij uiting gaven aan hun gevoelens over bekering en toewijding aan godsvrucht. Het lied dat het koor straks zal zingen, bevat de volgende verzen, geschreven door Isaac Watts: (er volgt hier een proza-vertaling)

*Als ik kijk naar het bijzonder kruis,
waar de prins der glorie stierf,
dan zijn al mijn rijkdommen niets waard
En dan verschuif ik al mijn trots.
Verhoed Heer dat ik roem,
behalve in de dood van Christus, mijn God!
Al die ijdele dingen die mij zoveel bekoren
offer ik op aan zijn bloed.
Als 't hele aardrijk mij bekoorde,
zou dat nog een te klein geschenk zijn;
want die liefde, zo wonderbaarlijk
en zo goddelijk,
verheft mijn ziel, mijn leven, mijn alles!*

Dit zijn de lessen die onderwezen zijn door hen die 'dienst verrichten bij een afbeelding en schaduw van het hemelse' (Hebreeënen 8:5). De leden van het Moormoons Tabernakeloor getuigen samen van de levende Heer en van zijn kerke, die deze laatste dagen is hersteld, net zoals ik dat doe. Moge de Heer ons zegenen door ons leven op een hoger niveau te brengen door hun voorbeeld, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Getuigenis

Ouderling Charles Didier
van de Zeventig

'Een getuigenis hebben en het aan anderen geven, is een goed fundament om op te staan en een manier om controle over ons leven te kunnen blijven uitoefenen, temidden van deze wereld die voortdurend aan het veranderen is'.

In de afgelopen twee jaren zijn we getuige geweest van veel bijzondere internationale politieke gebeurtenissen. Die hadden dramatische veranderingen tot gevolg voor de wereld en ook voor de kerk. We zijn ook getuige van andere gebeurtenissen, die misschien niet zo duidelijk zichtbaar zijn, maar zeker wel voelbaar. Die gebeurtenissen hebben grote invloed op de kwaliteit van het eigen leven en het gezin en zijn de oorzaak van nog verdergaande consequenties en veranderingen wat God, kerken en godsdienstig gedrag betreft. Deze veranderingen hebben zeer nadrukkelijk het gezichtspunt van de wereld veranderd ten opzichte van traditionele of godsdienstige waarden. Dit wordt heel duidelijk omschreven in een vers uit een hedendaagse openbaring: 'Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis van de wereld is' (Leer en Verbonden 1:16). Het is heel erg belangrijk dat we inzien dat de politieke en economische veranderingen en de voortdurende nieuwe bedreiging van

de moraal en de geestelijke stabiliteit van gezinnen en personen, een persoonlijke geestelijke uitdaging zijn. Als we dat niet inzien, dan zullen we ook niet inzien dat het noodzakelijk is om ons aan deze nieuwe omstandigheden aan te passen en wel door in ons innerlijk een stevige en ware basis te hebben, die bepalend zal zijn voor consequent en goed gedrag.

Wat is die ware basis die ons dient aan te sporen om zo te handelen? Ouderling Heber C. Kimball heeft eens gezegd: 'Laat mij u dit vertellen: Velen van u zullen de tijd meemaken dat u al de problemen, beproevingen en vervolgingen zult ervaren die u maar kunt hebben, en u zult meer dan genoeg de gelegenheid krijgen om te laten zien dat u trouw bent aan God en zijn werk. De kerk moet nog over vele moeilijke wegen gaan voordat het werk van God met de overwinning wordt bekroond' (...

'De tijd zal komen dat geen enkel mens door kan gaan met geleend licht. Dan zullen we het alleen nog maar kunnen doen met ons eigen licht. Als u dat niet bezit, hoe zult u het dan overleven?' (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 3e uitgave, Salt Lake City: Bookcraft, 1945, blz. 449-450.)

Wat wordt er bedoeld met 'ons eigen licht'? Dat is een getuigenis, de ware basis, die bepalend moet zijn voor goed gedrag.

President Harold B. Lee heeft gezegd, 'De werkelijke kracht van de kerk moet gemeten worden aan het individuele getuigenis dat alle leden van de kerk bezitten' (*Verslag van de gebiedsconferentie in Mexico-Stad*, augustus 25-27, 1972, blz. 117). Als we deze aanhaling als basis nemen, zouden we ook kunnen zeggen dat de echte kracht van een persoon ligt in zijn getuigenis en de wijze waarop hij dat getuigenis naleeft.

De kracht en de stabiliteit of ware basis van een persoon en zijn overeenkomstig gedrag, liggen in een getuigenis. Als dat zo is en we erkennen niet helemaal het belang daarvan, of begrijpen niet helemaal wat dat echt in-

houdt, of we willen of kunnen dat getuigenis niet aan anderen geven, en we kunnen het niet uitleggen aan anderen, dan is het zeker wel noodzakelijk dat we inzicht krijgen in de diepe geestelijke betekenis van een getuigenis en de zegening die volgt uit zelf een getuigenis te verkrijgen, in stand te houden en aan anderen te geven.

Al vroeg in de Schriften is de heilige aard van het woord *getuigenis* aangegeven toen Adam te horen kreeg: 'Alle dingen zijn geschapen en gemaakt om van Mij te getuigen' (Mozaes 6:63). Het was voor Adam van vitaal belang onze Vader en zijn Zoon te kennen en dat geldt nog steeds en zal altijd blijven gelden. Dit slaat ook op het beginsel van het verwerven van een getuigenis en weten wat het is. Het betekent door de macht van de Heilige Geest weten dat God leeft en dat Hij gisteren, vandaag en altijd dezelfde is (zie Leer en Verbonden 20:12) en ook dat het volgende geldt: 'dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Johannes 17:3). Een getuigenis betekent niet alleen getuigen dat Jezus de Christus is; het is ook een verklaring of een bevestiging van het feit dat Joseph Smith de Vader en de Zoon heeft gezien. Een overtuiging dat het Boek van Mormon van goddelijke oorsprong is en nog een extra getuige van Jezus Christus. En de wetenschap dat de kerk van Jezus Christus, met het evangelie en het heilige priesterschap, werkelijk is hersteld.

Joseph Fielding Smith heeft het als volgt omschreven: 'Een getuigenis van het evangelie is kennis die overtuigt, die aan iemand wordt gegeven die nederig de waarheid zoekt' (*Answers to Gospel Questions*), samengesteld door Joseph Fielding Smith jr., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957-66, deel 3, blz. 31).

Welke essentiële stappen moeten we nemen om een getuigenis te krijgen? Ten eerste moeten we nederig de waarheid zoeken, we moeten het willen weten, door ons reeds aanwezige geloof te oefenen. Welke zegen we ook van God ontvangen, zoals antwoord op een gebed, of kennis die overtuigend is, hij komt door gehoorzaamheid aan de wet waarop hij is gegrond. (Zie Leer en Verbonden 130:21). Hier volgen dan de vereisten van die wet: Vraag het in de naam van Christus en oefen geloof in Hem, zet vroegere godsdienstige opvattingen van u af en reinig u van de zonden van de wereld. U moet u aan de regels houden, u moet uzelf goed afstemmen, zodat u het juiste signaal kunt ontvangen. En als u in harmonie bent met de Heilige Geest, kunt u de waarheid van alle dingen te weten komen. Dat is een geestelijke gave van God, niet om ons te worden onthouden, maar om ons op te bouwen. Die gave staat ons steeds ter beschikking en hoeft nooit weggenomen te worden, behalve door

ons ongeloof of omdat we niet meer nederig de waarheid willen zoeken.

De tweede stap is door openbaring te weten wanneer de Geest tot de geest spreekt. Te kunnen zeggen: 'Ik geloof wel, geloof ik, hoop ik, dat het evangelie waar is'. Er is echter persoonlijke openbaring en persoonlijke erkenning voor nodig om te kunnen verklaren: 'Ik weet dat de kerk waar is.'

Alma geeft ons een volmaakt voorbeeld van deze kennis die overtuigt, die hij via openbaring ontving. In vier verzen leren we over dit innerlijke licht. Eerst de zekerheid van zijn getuigenis: 'Ziet ik getuig u, dat ik weet, dat deze dingen, waarvan ik heb gesproken, wáár zijn' (Alma 5:45). Ten tweede de bron van zijn getuigenis: 'Dat ze door de Heilige Geest Gods aan mij zijn bekendgemaakt' (vers 46). Ten derde het proces waardoor hij zijn getuigenis verkregen heeft: 'Ik heb gevast en gebeden' (vers 46). Ten vierde het bewijs van zijn getuigenis: 'Want de Here God heeft ze door Zijn Heilige Geest aan mij geopenbaard, en dit is de geest der openbaring, die in mij is' (vers 46). Ten vijfde de oorsprong van zijn getuigenis, dat 'de woorden, die door onze vaders zijn gesproken, zijn waar' (vers 47). Ten zesde de macht van zijn getuigenis: 'Ik zeg u, dat ik weet (...) dat Jezus Christus zal komen' (vers 48). Deze kennis die overtuigt, ofwel getuigenis, zou niet compleet zijn zonder dat we ook de verantwoording op ons nemen om zo'n getuigenis uit te dragen. En Alma zei verder: 'Ik ben geroepen (...) om te prediken (...) om hun toe te roepen, dat zij zich moeten bekeren en worden wedergeboren' (vers 49).

Laten we nu de sleutels onderzoeken van de geest van openbaring.

Sleutel nummer een is, dat u het voor uzelf moet weten. Wees niet afhankelijk van iemand anders.

Sleutel nummer twee is het te weten door de macht van de Heilige Geest. Houd u niet bezig met redeneringen, logica of de filosofieën van de mensen en de theorieën van de wereld.

Sleutel nummer drie is het te weten door studie van de Schriften en de openbaringen die ons in deze dagen zijn gegeven en gepubliceerd zijn door de profeten - het Eerste Presidium en de Raad der Twaalven. Luister niet naar afvalligen, onbevoegden of naar gissingen.

Sleutel nummer vier is het te weten door het te vragen aan uw Hemelse Vader, in de naam van zijn Zoon Jezus Christus. Verlaat u niet op openbare discussies of forums. Het doel van het bezit en gebruik van bepaalde sleutels is altijd heel eenvoudig: om de juiste deur te openen met behulp van een bepaalde sleutel. De bedoeling van die geestelijke sleutels is om geestelijke deuren te openen, een voor een, en tot een duidelijk getuigenis

te komen, zoals omschreven is door de profeten. Als kinderen beginnen te lezen, dan kijken ze naar de letters en vragen wat die betekenen. Na een tijdje herkennen ze de letters aan hun naam en ze plaatsen ze bij elkaar om een woord te vormen. En dan gebeurt er een wonder. Ze kunnen een woord lezen, daarna een zin en vervolgens een heel boek. De stappen tot het verkrijgen van een getuigenis volgen hetzelfde patroon. We willen het weten; we beginnen met wat we op dit moment weten en als we iets weten, dan vergroten we onze kennis door die aan anderen te geven en zelf in praktijk te brengen. Als we eenmaal een getuigenis hebben, heeft het net als een vuur, brandstof en zuurstof nodig om te kunnen blijven branden. Een getuigenis moet ook gevoed en onderhouden worden, anders zal het uitbranden en verwateren. Een getuigenis dat verwatert, blijkt altijd samen te gaan met een ontkenning van Christus, onze Heiland en Verlosser. Nephi heeft geleerd: 'Want de juiste weg is in Christus te geloven en Hem niet te verloochenen, want door Hem te verloochenen, verloochent gij ook de wet en de profeten' (2 Nephi 25:28).

Helaas zijn er mensen die een getuigenis verkrijgen en het vervolgens verloochenen en verliezen. Hoe kan dat? Als u de stappen onderneemt om een getuigenis te verkrij-

gen, hoeft u alleen maar precies het tegenovergestelde te doen en dan verliest u uw getuigenis weer. Stop met bidden en de deur tot openbaring zal gesloten worden. Wees niet nederig, maar luister naar uw eigen hoogmoedige stem. Neem geen deel aan de verordeningen van het evangelie, maar volg de gebruiken van de wereld. Luister niet naar de leiders in de kerk, maar bekritiseer hen. Luister niet naar de profeten en hun raad, maar interpreteer hun uitspraken zoals het in uw straatje te pas komt. Wees niet gehoorzaam aan de geboden, maar leef volgens uw eigen wensen en verlangens.

Dit zijn nog maar een paar van de meest voor de hand liggende problemen die tot een verlies van een getuigenis zullen leiden. Zoals als een teken is dat een vuur uitgaat, zo ook is de neergang van een getuigenis te zien aan de geestelijke as, zoals geen interesse meer voor het evangelie, geen naastenliefde, geen doel. Ook gevoelens van apathie, bitterheid en leegheid. Geestelijke as kan dan alles zijn wat er nog overblijft van wat eens een brandend, liefdevol en opbouwend getuigenis was.

De profeten hebben ons er altijd op gewezen, dat om een getuigenis te onderhouden en te versterken, je dat getuigenis moet geven. Onderling Spencer W. Kimball heeft

gezegd: 'Om uw getuigenis vast te kunnen houden, moet u het vaak geven en er waardig naar leven' (Algemene conferentie, oktober 1944). Vertel erover wanneer u het eenmaal weet, toon de kracht van uw getuigenis aan anderen wanneer u het eenmaal weet en leef volgens uw getuigenis, wanneer u het eenmaal weet.

'Een getuigenis hebben en het aan anderen geven, is een goed fundament om op te staan en een manier om controle over ons leven te kunnen blijven uitoefenen, temidden van deze wereld die voortdurend aan het veranderen is'.

Toen Mozes de tafelen ontving, waar de woorden van het verbond op stonden geschreven, werden ze de tafelen der getuigenis genoemd en moesten ze in de ark blijven als een herinnering aan het verbond tussen de Heer en zijn kinderen. Je kunt wel zeggen dat Mozes en zijn volk kennis hadden die overtuigt.

Toen Joseph zijn visioen ontving, wist hij het ook zeker. Het was een onuitwisbaar getuigenis. In zijn eigen woorden luidt dit als volgt: 'Want ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet' (Joseph Smith-Geschiedenis, vers 25). Deze getuigenissen waren echte goede fundamenten om op te bouwen en daarna door te gaan met gehoorzaamheid en goede werken. Hoe staat het met ons? Maakt het enig verschil voor onszelf als we een getuigenis van het verbond hebben ontvangen? Misschien beginnen we nu beter in te zien hoe belangrijk een getuigenis is en de kracht die we daaraan kunnen onttelen, met z'n gevolgen hier op aarde en in het hiernamaals. Het is absoluut het kostbaarste bezit, iets waar we nu en altijd naar moeten verlangen, omdat het bepalend is voor ons leven hier op deze aarde en voor ons eeuwig leven hierna.

President Benson, onze huidige profeet, heeft gezegd: 'Een getuigenis is een van de weinige dingen die we met ons mee kunnen nemen, als we dit leven verlaten (...) Een getuigenis van Jezus houdt in dat u de goddelijke zending van Jezus Christus aanvaardt, zijn evangelie aanvaardt en zijn werken doet, het houdt in dat u de profetische zending van Joseph Smith en zijn opvolgers aanvaardt' (aprilconferentie 1982).

Een hedendaags profeet heeft gesproken. Nu is de tijd aan ons om pal te staan voor ons getuigenis. Ik wil graag mijn getuigenis voegen bij dat van u en plechtig tot u getuigen dat ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser. Dat getuigenis heb ik in alle nederigheid gezocht en ik heb het verkregen door de macht van de Heilige Geest. Ik weet dat deze kerk waar is en geleid wordt door een hedendaags profeet, President Ezra Taft Benson. Dat getuigenis ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zelfredzaam worden

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het beginsel zelfredzaamheid (. . .) is geen programma dat alleen voor tijden van nood is bestemd; wij moeten het iedere dag van ons leven in praktijk brengen.'

'En ik maakte gereedschap uit het erts, dat ik uit de rots smolt.'

Dit is een van de interessantere verhalen uit de Schriften, omdat het ons voorbeeld is van de Heer die hulp geeft en vervolgens op zijn stap om een van zijn zoons de kans te geven zijn eigen initiatief te ontplooiën. Ik heb me weleens afgevraagd hoe het zou zijn gegaan als Nephi de Heer om gereedschap had gevraagd, in plaats van een aanwijzing om erts te kunnen vinden waarmee hij het gereedschap kon maken. Ik twijfel eraan of de Heer aan zijn verzoek gehoor zou hebben gegeven. De Heer wist immers dat Nephi in staat was het gereedschap te maken en Hij zal zelden iets voor ons doen wat wij zelf kunnen doen.

Maar de Heer helpt inderdaad wanneer wij ons in tijd van nood tot Hem wenden, vooral wanneer wij zijn werk toegewijd zijn en gehoor geven aan zijn wil. Maar de Heer helpt alleen hen die bereid zijn zichzelf te helpen. Hij verwacht van zijn kinderen dat zij zoveel mogelijk zelfredzaam zijn.

Brigham Young had de volgende instructie voor de heiligen: 'Laten wij in plaats van na te gaan wat de Heer voor ons gaat doen, nagaan wat wij voor onszelf kunnen doen' (Discourses of Brigham Young, verzameld door John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978, blz. 293).

Onafhankelijkheid en zelfredzaamheid zijn van vitaal belang voor onze geestelijke en materiële groei. Wanneer wij in omstandigheden belanden die onze zelfredzaamheid bedreigen, wordt ook onze vrijheid bedreigd. Als wij onze afhankelijkheid vergroten van wat of wie dan ook behalve van de Heer, zullen wij een onmiddellijke beperking van onze vrijheid ervaren. Zoals president Heber J. Grant eens heeft gezegd: 'Niets is zo vernietigend voor de individualiteit van een man, vrouw of kind als niet zelfredzaam zijn' (Relief Society Magazine, oktober 1937, blz. 627).

Tijdens mijn leven is het nog nooit zo urgent geweest als nu om de leer van de zelfredzaamheid te prediken en aan te moedigen voor het welzijn van de heiligen. Wij

Na acht jaar in de wildernis te hebben rondgezworven, bereikten Lehi en zijn gezin een land dat zij Overvloed noemden wegens zijn vele vruchten en wilde honing. Zij kwamen bij een grote zee en zij loofden de Heer omdat Hij hen had bewaard. Toen zij vele dagen in het land Overvloed waren geweest, sprak de Heer tot Nephi en zei: 'Sta op en beklim de berg' (1 Nephi 17:7).

Nephi was gehoorzaam; hij beklom de berg en bad. En de Heer gebod Nephi: 'Gij zult een schip bouwen op de wijze, die Ik u zal tonen, opdat Ik uw volk over deze wateren moge voeren' (1 Nephi 17:8).

Toen vroeg Nephi de Heer: 'Here, waarheen zal ik gaan, opdat ik erts vinde om te smelten, zodat ik gereedschap moge vervaardigen om het schip te bouwen op de wijze, die Gij mij hebt getoond?' (1 Nephi 17:9).

De Heer zei Nephi waar hij erts kon vinden, maar verder moest Nephi het zelf doen. In 1 Nephi hoofdstuk 17 lezen wij:

'En ik, Nephi, maakte een blaasbalg van dierenhuiden om het vuur aan te blazen; en nadat ik een blaasbalg had gemaakt om daarmee het vuur aan te blazen, sloeg ik twee stenen tegen elkander om vuur te maken. (. . .)

leven in een tijd van snelle verandering. Regeringen komen op en vallen. Bedrijfstakken komen tot bloei en zijn in minder dan geen tijd verouderd. Wetenschappelijke ontdekkingen worden vlug overschaduwd door nieuwe vindingen. Tenzij wij continu bezig zijn met de uitbreiding van ons begrip en visie, zullen ook wij achterhaald worden. Het is gebleken dat mensen die vandaag de dag beginnen te werken, in de loop van hun productieve jaren drie à vijf keer van beroep zullen moeten veranderen.

Wat moeten wij doen om zelfredzamer te worden?

Mijn ouders hebben destijds een traditie ingesteld die ik in mijn jonge jaren leuk vond, maar die met het verstrijken van de jaren steeds meer betekenis voor mij heeft gekregen. Op de eerste verjaardag van ieder kind verzamelde het hele gezin zich in de woonkamer. Midden op de vloer legden onze ouders een aantal voorwerpen waar het jarige kind uit kon kiezen. Wat het koos, kon welens aangeven welke richting het kind in zijn verdere leven zou kiezen. De voorwerpen waren een Bijbel, een zuigfles met melk, een speelgoedje en een spaarpot vol munten. Het kind werd aan de ene kant van de kamer neergezet, terwijl de rest van het gezin vanaf de andere kant van de kamer toekeek en het aanmoedigde om naar de voorwerpen toe te kruipen en iets te pakken. Het was natuurlijk maar een spelletje.

Er is mij gezegd dat ik de spaarpot koos, en ik ben dan ook bij een bank gaan werken. Ik heb gezien hoe mijn broer Ted de Schriften koos, en hij heeft rechten gekozen. Door de jaren heen heeft hij op de Schriften vertrouwd om tot een juist oordeel te komen. Mijn jongste broer, Bob, was de veelzijdige telg van het gezin. Hij kroop op de voorwerpen af, ging op de Bijbel zitten, stopte de zuigfles aan zijn mond en nam vervolgens het speelgoedje in de ene hand en de spaarpot in de andere.

Toch vinden we in deze gemakkelijke gezinsactiviteit de grondbeginselen van de zelfredzaamheid. Ten eerste vertegenwoordigen de Schriften onze behoefte aan geestelijke voeding. De Heer openbaart zijn wil aan zijn kinderen in de Schriften. Vanaf het allereerste begin heeft Hij zijn profeten opgedragen alles wat Hij hun vertelde op te schrijven ten nutte van zijn kinderen. De Schriften wijzen ons op eeuwige waarden; zij zijn het vaste fundament waarop wij een succesrijk leven hier op aarde kunnen bouwen. Wij kunnen zelfredzamer worden naarmate wij de Schriften bestuderen, want zij leren ons de beginselen die een goddelijk middelpunt verschaffen voor ons leven in de sterfelijkheid.

Het moet een troost voor ons zijn dat wij als gids het beste leerboek hebben dat ooit is geschreven of zal worden geschreven. Wij

kunnen 2 Koningen hoofdstuk 5 opslaan om te leren over gehoorzaamheid. Wij kunnen het leven van Job bestuderen om te leren over onkreukbaarheid. De toespraak van koning Benjamin in het boek Mosiah leert ons vlijt. Het leven van Jozef, in Genesis 39, leert ons hoe wij moeten reageren wanneer het niveau van onze deugzaamheid wordt beproefd.

Dat zijn slechts enkele voorbeelden van de lessen die wij uit de Schriften zouden kunnen leren. Het zijn lessen die de toets van de tijd hebben doorstaan. Wij hebben de opdracht ze tot leven te brengen in het hart en verstand van de gezinsleden wanneer wij de verantwoordelijkheid op ons nemen om hen te onderwijzen.

Ten tweede symboliseert de zuigfles met melk de behoefte van het aardse lichaam aan voeding. Ons welzijnsprogramma heeft ons geleerd, door middel van een schijf, de onmisbare elementen van aardse zelfredzaamheid te bepalen. Het zijn: opleiding; gezondheid; werk; voorraad; middelenbeheer; en sociale, emotionele en geestelijke kracht.

De afgelopen zomer waren mijn vrouw en ik in de gelegenheid een bezoek te brengen aan een tachtigjarige man die elk van die elementen duidelijk in zijn leven aan de dag

eeft gelegd. Hij is geboren in een klein plaatsje in Idaho en heeft lange dagen gemaakt op de boerderij om zijn opleiding te kunnen bekostigen. Daarna is hij leraar Engels en Spaans geweest aan een kleine 'high school'. Om zijn vele kinderen op zending te kunnen onderhouden en hun opleiding te te kunnen bekostigen, kweekte hij aardbeien en frambozen om plaatselijk te verkopen. Iedere zomer wijdde hij zich aan die arbeid.

Wegens de arbeidsintensiteit van de behandeling van dat zachte fruit, hadden weinig mensen zin ze zelf te kweken. Zijn fruit was zeer in trek. Alles wat hij produceerde was hij zo kwijt. Omdat hij nooit tevreden was met de opbrengst, maakte hij een studie van nieuwe rassen om de produktiefste te vinden. Zijn achtertuin was letterlijk een proefstation om de verschillende planten en struiken uit te proberen die de zoetste en meeste vruchten zouden opbrengen in zijn klimatologische omstandigheden. Zijn onderzoek leverde resultaten op. De arbeid hield zijn lichaam gezond. De aardbeinvelden en frambozenstruiken verschaften zijn kinderen ieder jaar een zomerbaan. Het fruit dat naar de markt ging, leverde niet alleen geld op, maar werd ook vervuld tegen producten die ze voor hun voorraad konden gebruiken. Hij beheerde zijn middelen om een fijn huis te kunnen bouwen en te voorzien in de behoeften van zijn gezin.

Deze man genoot ervan te zien hoe de Heer alles talrijk liet worden om de aarde te vervullen, waardoor hij sociale, emotionele en geestelijke kracht ontving. Hoewel hij niet meer voor de klas staat, is hij nog wel volop bezig met zijn aardbeien en frambozen, niet voor de winst, maar voor de voldoening. Zes ochtenden in de week rijdt hij aan de kop van een stoet auto's de stad uit naar zijn aardbeien en frambozen. Hele gezinnen komen zelf plukken om hun voedselvoorraad aan te vullen. Ik vroeg hem wat een kistje mij zou kosten als we zelf plukten. Hij antwoordde: 'Ik zou het niet weten. Mijn beloning is de uitdrukking op het gezicht van de mensen wanneer zij naar huis gaan met de vruchten van hun arbeid.'

Ik ben ervan overtuigd dat er duizenden manieren zijn voor gezinnen om hun zelfredzaamheid te ontwikkelen door samen aan productieve projecten te werken. Misschien zou u een gezinsavond kunnen wijden aan ideeën ter verhoging van de materiële zelfredzaamheid van het gezin.

Ten derde symboliseert het speelgoedje, dat ik in het begin heb genoemd, het verwerven van aardse goederen. Wij worden in deze tijd met allerlei krachtige verkoopmiddelen bestookt om 'nu aan te schaffen en straks te betalen', door middel van zogenaamd pijnloze maandelijkse afbetalingstermijnen. Wij leven in een ongeduldige wereld waarin iedereen alles gelijk wil hebben. De verwer-

Ouderling Horacio A. Tenorio van de Zeventig, raadgever in het presidium van het Gebied Mexico.

ving van aardse goederen schijnt het verlangen te kweken naar steeds meer in plaats van enige blijvende voldoening te geven.

Een verstandig gebruik van onze aardse goederen en de verlenging van hun leven zullen onze zelfredzaamheid vergroten. Ik keek de afgelopen zomer toe bij de verhuizing van een jong gezin en was geïntrigeerd door de etiketten op de dozen die uit de voorraadkamer kwamen. Er stond op: 'Meisjeskleding: 2 jaar', 'Meisjeskleding: 3 jaar' enzovoort. Het was duidelijk dat dit gezin een goed plan had om een maximum gebruik te verzekeren van hetgeen zij aan kleding hadden gekocht.

Wij leven in een wereld die met zoveel overvloed is gezegend. Laten wij er voor zorgen dat de middelen waarmee wij gezegend zijn nooit worden verspild.

En ten slotte, het vierde voorwerp: de spaarpot, het symbool van ons financiële welzijn. Ik heb al vroeg in mijn zakelijke loopbaan een belangrijke les geleerd. Toen ik werd binnengeroepen bij mijn chef, kon ik merken dat hij iets in de zin had. Hij zei: 'Geef mij eens een omschrijving van rente.' Natuurlijk dacht ik terug aan mijn studie en gaf ik hem een definitie die ik destijds had geleerd. 'Nee, nee', zei hij, 'dat is niet de definitie die ik wil horen. Luister goed, want deze moet je nooit vergeten: Wie 't begrijpt, krijgt 't; wie 't niet begrijpt, betaalt 't.'

Welnu, we hoeven geen genie te zijn om te begrijpen dat er eerst wat spaargeld moet zijn om rente te kunnen ontvangen. Om spaargeld te hebben terwijl we toch gestaag onze levensstandaard verbeteren, moeten we één eenvoudige gewoonte begrijpen en vervolgens nauwgezet in ere houden: nadat u de Heer uw tiende hebt betaald, moet u een vast bedrag op uw spaarrekening storten. Met de rest van uw inkomen moet u uw belasting, vaste lasten, eten, kleding, vervoer enzovoort betalen. Het verbaast me altijd dat zoveel mensen hun leven lang werken voor de kruidenier, de huisbaas, het energiebedrijf, de autoverkoper en de bank, maar hun eigen inspanningen zo weinig waard achten dat zij zichzelf niets betalen.

Wees voorzichtig, verstandig en matig bij uw beleggingen. Door consequent en regelmatig aan uw beleggingen toe te voegen, zult u de middelen kunnen vergaren voor noodgevallen en voor later wanneer u gepensioneerd bent. Op die manier werkt u aan het proces van uw toenemende zelfredzaamheid.

Het beginsel zelfredzaamheid is zowel geestelijk als stoffelijk. Het is geen programma dat alleen voor tijden van nood is bestemd; wij moeten het iedere dag van ons leven in praktijk brengen. Dat wij ons steeds zullen vasthouden aan de eeuwige waarheid van de zelfredzaamheid, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Dierbare kinderen – een gave van God

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Hadden alle kinderen maar ouders die van ze hielden, een veilig thuis en vrienden die om ze gaven, wat zouden ze dan in een fijne wereld leven. Helaas zijn niet alle kinderen zo rijk gezegend.'

In het bijbelboek Matteüs lezen we dat Jezus en zijn discipelen na de verheerlijking op de berg even in Galilea bleven en toen naar Kapernaüm gingen. De discipelen zeiden tegen Jezus: 'Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen?'

'En Hij riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden, en zeide:

'Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

'Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.

'En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij.

'Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in die diepte der zee' (Matteüs 18:1-6).

Ik vind het opmerkelijk dat Jezus zo hield van die kleintjes die nog maar zo kort daarvoor het voorsterfelijk bestaan hadden ver-

laten om naar de aarde te komen. Zowel de kinderen uit die tijd als uit onze tijd zijn ons tot zegen, wakkeren onze liefde aan en gaven ons aanleiding tot goed doen.

Is het dan een wonder dat de dichter Wordsworth het volgende zegt over onze geboorte:

'In wolken van heerlijkheid, komen wij van God – ons thuis' (William Wordsworth, 'Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood' uit *The Complete Poetical Works of William Wordsworth*, London: MacMillan and Co., 1924, blz. 359).

De meesten van die kleintjes komen bij ouders die enthousiast op hun komst wachten, een moeder en vader die zich erover verheugen deel uit te maken van het wonder dat we de geboorte noemen. Hun is geen offer te groot, geen pijn te hevig, geen wachten te lang.

Het is dan ook geen wonder dat we geschokt zijn wanneer we op de telex een verslag lezen uit een stad in Amerika waarin te lezen is dat 'een pasgeboren meisje, dat in een papieren zak gewikkeld en in een vuilnisbak gegooid was, nu ter observatie in het ziekenhuis ligt. Het gaat goed met het kind.' 'Het is een mooie, gezonde baby', zei een woordvoerder van het ziekenhuis woensdag. Volgens de politie werd het kind ontdekt toen vuilnisophalers de vuilnisbak achterin hun vuilnisauto leegden en tussen het afval iets zagen bewegen. Men is op zoek naar de moeder.'

Het is onze ernstige plicht, ons dierbare voorrecht – ja, zelfs onze heilige kans – om de kinderen die ons leven opluisteren in ons gezin en ons hart te verwelkomen.

Onze kinderen hebben drie klaslokalen om in te leren die sterk van elkaar verschillen. Ik bedoel de klas op school, de klas in de kerk en de klas die we thuis noemen.

De kerk heeft altijd grote aandacht gegeven aan het openbaar onderwijs en moedigt haar leden aan om mee te doen aan ouder-

leerkrachtactiviteiten en andere evenementen die bedoeld zijn om het onderwijs voor de jeugd te verbeteren.

Niets is belangrijker in het openbaar onderwijs dan een leerkracht die van de enthousiaste jongens en meisjes, jongemannen en jonge vrouwen houdt en ze onderwijst en inspireert. President David O. McKay heeft eens gezegd: 'Het onderwijs is het edelste vak ter wereld. De permanente aard en de reinheid van het gezin hangen ervan af, alsmede de veiligheid en het voortbestaan van het volk. De ouder geeft het kind de kans om te leven; de leerkracht stelt het kind in staat om goed te leven' (David O. McKay, *Gospel Ideals*, Salt Lake City: Improvement Era, 1953, blz. 436). Ik vertrouw erop dat we het belang hiervan zullen inzien en de nodige faciliteiten zullen verschaffen, alsmede de beste boeken, en salarissen waaruit onze dank en ons vertrouwen blijkt.

Wij hebben allen dierbare herinneringen aan de leerkrachten uit onze jeugd. Ik denk graag terug aan mijn lerares muziek, juffrouw Sharp. Zij bezat het talent om haar leerlingen een liefde voor de muziek bij te brengen en leerde ons de verschillende muziekinstrumenten en hun geluid te onderscheiden. Ik herinner me ook heel goed de invloed die juffrouw Ruth Crow had. Zij leerde ons over gezondheid. Dat was tijdens de crisisjaren, maar toch zorgde ze ervoor dat iedere leerling uit de zesde klas een saneringskaart had. Ze controleerde persoonlijk de tandheelkundige gezondheid van elke

leerling en zorgde ervoor dat geen enkel kind het zonder de juiste tandheelkundige verzorging moest stellen, of het geld daarvoor nu uit openbare of particuliere middelen moest komen. En ik had nauwelijks kunnen verwachten of dromen wanneer juffrouw Burkhaus, onze aardrijkskundelerares, de wereldkaarten ontrolde en met haar stok de hoofdsteden van de landen aanwees en vertelde over de kenmerken, taal en cultuur van die landen, dat ik op een dag die landen en volken zou bezoeken.

Hoe belangrijk zijn de leerkrachten voor onze kinderen, leerkrachten die hun geest verheffen, hun verstand oefenen en hun motivatie geven!

De klas in de kerk voegt nog een belangrijke dimensie toe aan de opleiding van ieder kind. Hier kan de leerkracht degenen die naar de lessen luisteren iets bieden om zich aan op te trekken en de invloed van zijn getuigenis te voelen. In het jeugdwerk, de zondagsschool, en de vergaderingen van de jonge-vrouwen en de Aäronische priesterschap, kunnen goed voorbereide leerkrachten, die onder inspiratie van de Heer geroepen zijn, ieder kind en iedere tiener raken en allen ertoe aanzetten om 'ijverig woorden van wijsheid [te] zoeken (...) uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof' (Leer en Verbonden 88:118). Een woord van aanmoediging hier en een opbouwende gedachte daar kan een dierbaar leven beïnvloeden en een onuitwisbare indruk achterlaten op een eeuwige ziel.

Jaren geleden zaten president en zuster Harold B. Lee aan tijdens een banket dat werd gehouden ter gelegenheid van de uitreiking van tijdschriftenonderscheidingen. President Lee zei toen tegen onze tienerdochter Ann: 'De Heer heeft je met een mooi gezicht en lichaam gezegend. Houd de binnenkant net zo mooi als de buitenkant, dan zul je worden gezegend met waar geluk.' Deze meesterleraar gaf Ann een geïnspireerd wegwijs naar het celestiale koninkrijk van onze Hemelse Vader.

De nederige en geïnspireerde leerkracht in de les in de kerk kan in haar leerlingen een liefde voor de Schriften aankweken. De lerares kan zelfs de apostelen vanouds en de Heiland van de wereld in de klas brengen, en ook in het hart, de gedachten en de ziel van onze kinderen.

Maar waarschijnlijk is ons gezin de belangrijkste klas. Zoals vormen we een houding en onze diepgewortelde overtuigingen. Thuis wordt hoop gevoeld of vernietigd. Ons gezin is het laboratorium van ons leven. Wat we daar doen, bepaalt de loop van ons leven wanneer we het ouderlijk huis verlaten. Dr. Stuart Rosenberg heeft in zijn boek *The Road to Confidence* het volgende geschreven: 'Ondanks alle nieuwe uitvindingen en moderne ontwerpen, rages en trends, heeft nog niemand een bevredigende vervanging ontworpen voor het eigen gezin – en dat zal ook nooit gebeuren.'

Een gelukkig gezin is in feite een vroege hemel. President George Albert Smith heeft eens gevraagd: 'Willen wij een gelukkig gezin hebben? Als we dat willen, laat het dan een plaats zijn van gebed, dankzegging en dankbaarheid' (aprilconferentie 1944).

Er zijn situaties waarin kinderen met een lichamelijke of geestelijke handicap op de wereld komen. Hoezeer we ook proberen erachter te komen, het is onmogelijk uit te zoeken hoe en waarom die dingen gebeuren. Ik betuig mijn respect voor die ouders die zonder klagen zo'n kind in de armen nemen en in hun leven verwelkomen en zich zoveel extra offerend getroosten en zoveel liefde geven aan een van de kinderen van onze Hemelse Vader.

De afgelopen zomer heb ik in Aspen Grove Family Camp een moeder geduldig een tienerdochter zien voeden die tijdens de geboorte een beschadiging had opgelopen en totaal van haar moeder afhankelijk was. Moeder diende iedere lepel vol eten, iedere slok water, toe en hield tegelijk het hoofd en de nek van haar dochter recht. Ik dacht bij mijzelf: Zeventien jaar lang heeft deze moeder haar dochter zo, en op veel andere wijzen, gediend, zonder ooit aan haar eigen gemak of plezier te denken of zelfs maar aan haar eigen eten. Moge God zulke moeders zegenen, en zulke vaders, en zulke kinderen. En dat zal Hij ook doen.

Alle ouders beseffen dat de krachtigste combinatie van emoties in de wereld niet opgeroepen wordt door een grootse kosmische gebeurtenis, noch te vinden is in romans of geschiedenisboeken, maar gewoon ontstaat doordat een ouder neer kijkt op een slapend kind.

Wanneer we dat beseffen, doet het denken aan de woorden van Charles M. Dickenson: Ze zijn de lievelingen van hart en gezin. Ze zijn engelen Gods in vermomming. Hun lokken, daar zit het zonlicht nog in. En zijn heerlijkheid is nog in hun ogen. Die spijbelaars van thuis en van de hemel, Hebben me mannelijker gemaakt en milder gezind.

En nu weet ik hoe Jezus het koninkrijk Gods, Kon vergelijken met een kind.

In onze dagelijkse ervaringen met kinderen ontdekken we dat ze bijzonder oplettend zijn en vaak diepzinnige waarheden uitspreken. Charles Dickens, schrijver van het klassieke werk *A Christmas Carol*, heeft dit feit geïllustreerd in een beschrijving van het eenvoudige gezin van Bob Cratchit, dat bijeenkomt voor een nogal armzalig kerstdiner, waar echter al lang naar uitgekomen was. Bob, de vader, komt weer thuis met zijn broze zoonje Tiny Tim op de schouders. Tiny Tim had kleine krukken bij zich, en zijn beentjes werden gesteund door een ijzeren beugel. Moeder vroeg aan Bob: 'En, hoe heeft kleine Tim zich gedragen?'

'Hij is heel lief geweest', zei Bob, 'en eigenlijk nog beter. Soms wordt hij heel bedachtzaam als hij zoveel op zichzelf zit, en bedenkt hij dingen, vreemder dan je ooit gehoord hebt. Op weg naar huis zei hij dat hij hoopte dat de mensen in de kerk hem gezien hadden omdat hij kreupel is, omdat het fijn voor ze zou kunnen zijn om op kerstdag te denken aan Hem die de verlamde bedelaars weer liet lopen en de blinden liet zien' (Charles Dickens, *Christmas Carol and Cricket on the Hearth*, New York: Grosset and Dunlop, zonder datum, blz. 50-51).

Charles Dickens heeft zelf gezegd: 'Ik houd van die kleine mensen, en het is heel wat als zij, die tot kort geleden van God gekomen zijn, van ons houden.'

Kinderen uit hun liefde op originele en inventieve manieren. Enkele weken gele-

den kreeg ik op mijn verjaardag van een lief klein meisje een met de hand geschreven felicitatiekaart in envelop, met daarbij een klein speelgoed hangslotje dat ze leuk vond en waarvan ze dacht dat ik het fijn zou vinden om voor mijn verjaardag te krijgen.

'Van alles wat er in de wereld te zien is, is niets zo mooi als een kind dat iets geeft. Het geeft ieder klein dingetje. Een kind geeft je de wereld. Het opent de wereld voor je alsof het een boek was dat je nooit eerder had kunnen lezen. Maar wanneer er een cadeautje gezocht moet worden, is het altijd een vreemd klein dingetje, ergens scheef opgeplakt, (...) een engel die dat op een clownetje lijkt. Een kind heeft zo weinig om je te geven, want het weet nooit dat het je alles gegeven heeft' (Margaret Lee Runbeck, *Bits & Pieces*, 20 september 1990).

En zo was Jenny's cadeautje voor mij ook.

Kinderen lijken de gave te hebben van een vast geloof in hun Hemelse Vader en zijn vermogen en verlangen om hun lieve gebedjes te beantwoorden. Uit mijn eigen ervaring luistert God als een kind bidt.

Ik wil u graag vertellen over de ervaring van Barry Bonnell en Dale Murphy, bekende honkbalpelers die vroeger voor de Atlanta Braves gespeeld hebben. Ze zijn allebei lid van de kerk geworden - Dale Murphy werd gedoopt door Barry Bonnell.

Tijdens het honkbalseizoen van 1978 gebeurde er iets dat Barry beschreven heeft als 'iets dat mijn leven veranderd heeft'. Hij had een bijzonder moeilijk seizoen - hij sloeg niet meer dan 200 punten. Vanwege die slechte score was hij erg teleurgesteld in zichzelf en voelde hij zich beroerd. Toen Dale Murphy hem vroeg om 'mee te gaan naar het ziekenhuis' wilde hij eigenlijk niet mee, maar ging toch maar. Daar maakte hij kennis met Ricky Little, een groot supporter van de Atlanta Braves, die echter aan leukemie leed. Het was maar al te duidelijk dat Ricky de dood nabij was. Barry wilde erg graag wat troostends zeggen, maar alles wat hij bedenken kon leek tekort te schieten. Uiteindelijk vroeg hij of ze nog iets voor Ricky konden doen. De jongen aarzde en vroeg toen of ze tijdens de volgende wedstrijd allebei een homerun voor hem wilden slaan. Barry zei daar later over: 'Dat was niet zo'n moeilijk verzoek voor Dale, die diezelfde avond in feite zelfs twee homeruns sloeg, maar ik had het moeilijk met slaan en had het hele jaar al geen homerun geslagen. Toen voelde ik een warm gevoel over me komen en zei tegen Ricky dat hij op me kon rekenen.' Die avond sloeg Barry zijn enige homerun van het hele seizoen. (Zie *Mormons in the Major Leagues*, Jim Ison.)

Het gebod van een kind was beantwoord, een kinderwens was vervuld.

Hadden alle kinderen maar ouders die van ze hielden, een veilig thuis en vrienden die

om ze gaven, wat zouden ze dan in een fijne wereld leven. Helaas zijn niet alle kinderen zo rijk gezegend. Sommige kinderen zijn er getuige van hoe hun vader hun moeder slaat, terwijl anderen zelf het slachtoffer zijn van dergelijke mishandeling. Wat laf, wat ontaard, wat een schande!

Overal worden die kleintjes in plaatselijke ziekenhuizen behandeld. Ze komen er vol kneuzingen en blauwe plekken binnen, en dan wordt er brutaalweg gelogen dat het kind 'tegen de deur aangelopen' is of 'van de trap gevallen'. Leugenaars, kwelgeesten die kinderen mishandelen - eens zullen ze de straf voor hun laffe daden krijgen. Het stille, gekwetste kind wat kwaad gedaan is, dat het slachtoffer is van mishandeling, en soms zelfs incest, moet hulp krijgen.

Een rechter heeft in een brief aan mij geschreven: 'Seksueel misbruik van kinderen is een van de meest ontaarde, destructieve en demoraliserende misdaden in een beschaaft samenleving. Er is een alarmerende stijging in het aantal gevallen van lichamelijke of geestelijke mishandeling en van seksueel misbruik waar melding van gemaakt wordt.'

De kerk vergoelikt dergelijk afschuwelijk en verachtelijk gedrag niet. Integendeel, wij veroordelen een dergelijke behandeling van Gods dierbare kinderen ten strengste. Laat het kind gerust, verzorgd, en genezen worden en laat het liefde krijgen. Laat de overtreder zijn gerechte straf ondergaan, laat hem zich verantwoorden voor zijn gedrag en laat hem een behandeling ondergaan om zijn verdorven en duivels gedrag een halt toe te roepen. Wanneer u er ik op de hoogte zijn van dergelijk gedrag en er niets aan doen, gaan wij deel uitmaken van het probleem. Wij delen dan in de schuld. Wij ervaren een deel van de straf.

Ik denk niet dat ik te streng ben geweest in mijn uitspraken. Ik houd van die kleintjes en weet dat de Heer ook van ze houdt. Er is geen roerender verslag van die liefde te vinden dan dat van de gelegenheid waarbij Jezus de kinderen zegende, wat te vinden is in 3 Nephi. Er staat in hoe Jezus de zieken geneasde, de mensen onderwees, en voor hen tot Hemelse Vader bad. Ik wil het volgende graag citeren:

'(Jezus) nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

'En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom;

'En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

'En toen zij opblikten, richtten zij hun ogen ten hemel en zagen de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; (...) en de engelen dienden hen' (3 Nephi 17:21-24).

U kunt zich afvragen: Gebeuren dergelijke

dingen tegenwoordig ook nog wel? Ik wil u een prachtig verhaal vertellen over een opa en een oma die nu op zending zijn en hoe hun kleinzontje gezegend werd. De opa, die een zending vervult, heeft het volgende geschreven:

'Mijn vrouw, Deanna, en ik zijn op zending in Jackson (Ohio). Een van de dingen waar we ons het meeste zorgen over maakten toen we de oproep kregen, was onze familie. We zouden niet bij hen zijn als er problemen kwamen.

'Vlak voordat we op zending gingen moest onze kleinzoon, R.J., van twee en een half wegens scheelheid geopereerd worden aan zijn oog. Zijn moeder vroeg of ik met hem mee wilde gaan, want R.J. en ik zijn goede maatjes. De operatie verliep voorspoedig, maar voor en na de operatie huilde R.J. wel, want hij was bang en er mocht geen familie mee in de operatiekamer.

'Ongeveer een half jaar later, toen we nog op zending waren, moest R.J. aan zijn andere oog geopereerd worden. Zijn moeder belde en zei dat ze het fijn zou vinden als ik ook voor de tweede operatie mee kon gaan. Maar natuurlijk verhinderden onze zending en de afstand dat. Deanna en ik vastten en baden en vroegen de Heer om onze kleinzoon tijdens zijn operatie te troosten.

'Kort na de operatie belden we en kregen te horen dat R.J. zijn vorige ervaring had onthouden en dat hij niet bij zijn ouders weg had gewild. Maar zodra hij de operatiekamer was binnengekomen, was hij rustig geworden. Hij was op de operatietafel gaan liggen, had zijn bril voor hun afgedaan en had de operatie rustig doorstaan. We waren erg dankbaar; onze gebeden waren verhoord.

'Enkele dagen later belden we onze dochter en vroegen haar hoe het met R.J. ging. Het ging goed met hem, en ze vertelde ons het volgende: 's middags na de operatie was R.J. wakker geworden en had zijn moeder verteld dat opa bij de operatie was geweest. Hij zei: "Opa was er en zorgde ervoor dat alles goed was." Ziet u, de Heer had de anesthesist voor dat kleine jongetje op zijn opa laten lijken, hoewel zijn opa en oma drieduizend kilometer ver weg op zending waren.'

Opa mag dan niet bij je bed hebben gezeten, R.J., maar je was wel in zijn gebeden en gedachten. Je bent beschermd en gezegend door de Heer, de Vader van ons allen.

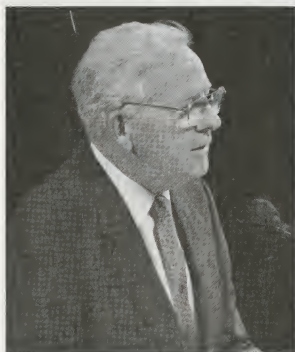
Mijn geliefde broeders en zusters, moge het gelach van kinderen ons hart verblijden. Moge het geloof van kinderen ons ziel geruststellen. Moge de liefde van kinderen de motivatie zijn voor ons gedrag. Kinderen 'zijn een erfdeel des Heren' (Psalm 127:3). Moge onze Hemelse Vader deze lieve kinderen blijven zegenen, deze bijzondere vrienden van de Meester, dat is mijn nederig en oprecht gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

6 oktober 1991
Zondagmiddagbijeenkomst

'Sterk de zwakke knieën'

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'We sterken en bouwen op door nadruk te leggen op iemands goede eigenschappen en we zorgen voor angst en zwakte door overmatig kritisch te zijn.'

Leer en Verbonden 81:5 kan gezien worden als de aansporing van de Heer aan Frederick G. Williams om de zwakken bij te staan ('ondersteun de zwakken'), de ontmoedigen en vermoeden moed in te spreken ('hef de handen op, die slap hangen') en degenen die zwakke knieën en een angstig hart hebben te bemoedigen en te sterken.

Toen deze afdeling in maart 1832 werd geopend, hadden de kerkleden reden om angst te hebben. In Hiram (Ohio), waar de profeet Joseph Smith toentertijd woonde, staken de vijandigheden de kop op. Joseph en Sidney Rigdon werden aangevallen door een bende van zeker vijftig man.

Tegenwoordig gebruikt men geen pek en veren meer als men uit is op vernietiging; men hekelst en kritiseert.

Nu, ongeveer 160 jaar later, twijfel ik er niet aan dat de aansporing om zwakke knieën te sterken meer dan ooit actueel is.

Wie weet niet wat knikkende knieën zijn of heeft niet de angst en onzekerheid ervaren waarmee de verantwoordelijkheid van dit sterfelijke bestaan gepaard gaat?

Neem, bijvoorbeeld, de vader die hard en lang werkt om zijn gezin te kunnen onderhouden, maar die er elke maand tot zijn schrik achterkomt dat de eindjes maar net aan elkaar geknoopt kunnen worden. Zal hij geen angst hebben voor een onvoorziene uitgave die een nieuwe aanslag betekent op de toch al zo smalle beurs van het gezin? Zal hij zich niet eens angstig afvragen of hij zijn gezin wel zal kunnen blijven onderhouden?

En neem de ouders van een opstandig kind. Zullen zij nooit twijfelen en bang zijn dat zij niet de juiste raad, discipline en regels verschaffen? Zullen zij nooit bang zijn dat zij niet genoeg onvoorwaardelijke liefde aan het kind kunnen geven? Of bang zijn dat het kind voor eeuwig verloren zal gaan door hun wijze van opvoeden?

Neem de ouder die alleen voor de opvoeding van de kinderen staat. Zal die ouder

In de standaardwerken komt een zinsneede voor die mij altijd geïntrigeerd heeft. Het is de uitdrukking 'zwakke knieën'. Zwak betekent niet sterk, gering van kracht, niet tegen veel bestand, fragiel.

Toen Frederick G. Williams als raadgever van Joseph Smith werd geroepen, kreeg hij de opdracht: 'Wees daarom getrouw; wees standvastig in het ambt, wantoe Ik u heb geroepen; ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën' (Leer en Verbonden 81:5).

De koppeling van deze uitdrukking aan het woord *sterken*, heeft ertoe geleid dat ik over de betekenis van deze woorden ben gaan nadenken.

Aanvankelijk nam ik aan dat 'zwakke knieën' te maken had met uitputting. De context in Jesaja (zie Jesaja 35:3-4) geeft echter aan dat er een ruimere betekenis aan gegeven kan worden in de zin van angst. Die interpretatie heeft ook mijn voorkeur. Vandaar dat we het vaak hebben over knikkende of trillende knieën als er sprake is van angst of schrik.

nooit vrezen dat hij of zij overweldigd wordt door de ontelbare plichten, vooral omdat deze plichten alleen moeten worden gedragen?

Het lijkt erop dat iedereen te maken krijgt met onzekerheid, risico's, twijfel en angst. Dit leven is stevast uitdagend en onvoorspelbaar. Iemand die eerlijk is en wat van het leven weet, zal toegeven dat we niet alles in eigen hand hebben.

Hoe moeten we omgaan met die onvermijdelijke angstige momenten, die onze knieën doen knikken? Van vitaal belang is dat we daar niet alleen in staan. Het is altijd een troost een liefhebbende vriend of familielid in vertrouwen te kunnen nemen die de tijd neemt om te luisteren naar onze onzekerheden. We zien dan dat onze vertrouwenspersoon soortgelijke angsten heeft ervaren, en dat zijn wijze raad ons van pas kan komen.

Het leven is nooit gemakkelijk, van tijd tot tijd zullen we niet kunnen ontkomen aan ons deel aan knikkende knieën. Daarom is het van wezenlijk belang dat we elkaar liefhebben en steunen.

Wanneer wij proberen vrienden en geliefden met zwakke knieën te sterken, doen we er goed aan onszelf onder de loep te nemen. Hebben wijzelf zwakke knieën, waarmee wij in woord en daad onszelf en anderen kunnen verzwakken?

Laat ik een paar trends en verleidingen noemen, waardoor onze knieën zwak kunnen worden. Niet een zal op zich tot afval leiden, maar als het gedrag aanhoudt, kunnen onze knieën de kracht verliezen die wij nodig hebben om de realiteit en angsten van het leven aan te kunnen.

In Leer en Verbonden 11:22 lezen we:

‘(. .) bestudeer Mijn woord, dat onder de mensenkinderen is uitgegaan’. Nergens krijgen wij het advies de leringen van het evangelie aan te vullen met persoonlijke clausules. Ons zicht is beperkt en onze kracht afhankelijk van ons begrip en de naleving van zijn woord.

Sommigen hebben de neiging het woord te bestuderen met het idee dat we veel moeten toevoegen daar waar de Heer weinig heeft gezegd! Wie wil ‘toevoegen’ moet zich laten leiden door de vraag: Leiden mijn geschriften, uitleg of commentaren tot groter geloof en sterkere getuigenissen? Vaak veroorzaken we verwarring en misleiding in ons eigen leven en in dat van anderen als we opzienbarende en onorthodoxe zaken voorstaan. Zwakke knieën worden gesterkt door hen die doelbewust leiden in plaats van een persoonlijke interpretatie voor te staan.

Sommigen missen de kracht die voortvloeit uit het naleven van de sabbat. Zij zeggen: ‘De zondag is mijn vrije dag. Ik doe wat ik wil. Ik kan God aanbidden zonder naar de kerk te gaan of de banden met mijn gezin te verstevigen.’

Soms gaan de vrijheden en zegeningen van de sabbat verloren door een houding waarin wel plaats is voor zelfzucht, maar niet voor de naleving van beproefde patronen. De sabbat kan met een uur tegelijk verloren gaan. De sabbat kan met een uitstapje tegelijk verloren gaan.

Onenigheid en twist zijn andere zwakke gewoonten. Als Satan erin slaagt dat wij van bekechten, ruzie en conflicten ons tijdverdwijf maken, is het gemakkelijker voor hem ons te binden met zwaardere zonden die ons eeuwige leven kunnen vernietigen. Toorn is

een slechte vervanging voor zelfbeheersing en liefdediensten.

Tegenwoordig zien we velen die zichzelf ondernemen, zelfs in die mate dat zij gevaarlijk zijn, omdat zij de beginselen van eerlijkheid en integriteit opofferen om de kunstmatige ladder van succes te kunnen beklimmen. Men zal nooit op grote hoogte blijven als men zich bij de klim afzet op anderen.

Wij zijn niet verrast dat mensen die leugenties om bestwil vertellen al spoedig de draad kwijtraken.

De ontelbare voorbeelden van schandalen in de zakenwereld, in religie en in regeringen ten spijt, zijn eerlijkheid en integriteit nog steeds de elementen om knieën te sterken.

Een coach van een middelbare school in St. Louis (Illinois) wist van een groep jongemannen een kampioenschap te maken. Een sportverslaggever van de *St. Louis Post Dispatch* schreef daarover:

‘Dit is een verhaal dat ze in Hollywood niet zouden geloven: jongens, opgegroeid in Amerika's grootste misser op het gebied van de verstedelijking, die jaar na jaar de prijs binnenhaken. Geen geld, geen mooie faciliteiten, alleen een coach die ervan overtuigd is dat trots en inzet verschil kunnen maken.’

De coach had tegen zijn spelers gezegd: ‘t Leven is niet altijd eerlijk, desondanks kunnen we onszelf toeleggen op kwaliteit.’

Hij stond erop dat al zijn spelers hard werkten, met inbegrip van de sterren. Zijn team won meer dan de vele kampioenschappen.

Tijdens onze laatste reis naar Groot-Brittannië raakte ik in gesprek met een achttien-

jarige jongeman die nauw had samengewerkt met de zendelingen. Omdat ik de daaropvolgende dagen een groot aantal zendelingen zou toespreken, vroeg ik hem welke eigenschap volgens hem het belangrijkste was om als zending succesrijk te kunnen zijn. Zijn antwoord was eenvoudig. 'Hard werken is het belangrijkste. Veel zendelingen hebben niet geleerd wat het is om hard te werken.' Ik heb in de loop der jaren geleerd dat zwakke knieën geen bijverschijnselen zijn van werken en toewijding aan doelen.

Deze achttienjarige zag het juist: wij kunnen de zwakke knieën van anderen en onszelf sterken door aan het werk te gaan.

Velen hebben tegenwoordig de neiging uit te zijn op instant-kracht, instant-plezier, instant-aanvaarding, instant-verlichting, instant-antwoorden, instant-verandering, instant-succes, instant-kennis, instant-rijkdom, zonder daar iets voor te willen doen. We raken ontmoedigd en krijgen nog zwakere knieën als we onze doelen niet onmiddellijk bereiken. Arbeid is een noodzakelijk patroon in een solide leven.

Vaak horen we: 'Wees een voorbeeld, veroordeel niet.' Toch denken we dat we het recht hebben anderen op hun zwakheden te wijzen of stil te blijven staan bij die van onszelf. Constante kritiek kan iemand afmatten en knieën verzwakken. Als we goed naar onze huisgenoten, vrienden en leiders kijken, zullen we allicht hun menselijke beperkingen zien.

Ik wil u een van mijn lievelingslabels vertellen:

Een Japans geleerde praatte elke avond met een aantal fabrieksarbeiders. Op zekere avond zei hij tegen de mannen dat hij de volgende dag iets moois voor ze zou meebrengen. Eén man vroeg hem een roos mee te brengen; een ander vroeg om een tak; en de derde wilde een lelie. De volgende avond deelde hij de roos, de tak en de lelie uit.

'Er zit een doorn aan de steel van mijn roos', zei de eerste man. De tweede klaagde: 'Aan mijn tak zit een verdord blad.' En de derde man riep: 'Er zit een klont aarde aan mijn lelie.'

De geleerde nam alle geschenken terug en zei: 'U had een prachtige roos maar zag alleen de doorn; u had een mooie meidoorn-tak maar zag alleen het verdorde blad; en u zag alleen maar de klont aarde aan deze schitterende lelie.'

Bij ieder van ons kan er een doorn in ons karakter zitten, of een verdord blad aan onze reputatie, of wat vuil aan ons verleden. Als we stil blijven staan bij de fouten die we in het verleden hebben gemaakt, zullen we zeker verzwakken en bang zijn.

Als we anderen op fouten wijzen, zullen we geenszins hun zwakke knieën sterken of hun slap hangende handen opheffen.

William James heeft geschreven: 'De

De dirigent van het Tabernakelkoor, Jerold D. Ottley.

kunst van het wijs-zijn is de kunst van het weten wat door de vingers te zien' (in: *Familiar Quotations*, bezorgd door John Barlett. Little, Brown and Co. Boston 1980, blz. 649).

Joseph Smith heeft gezegd: 'Ik zei hun dat ik een mens was en dat zij niet moesten verwachten dat ik volmaakt was; als zij van mij volmaaktheid verwachtten, zou ik het van hen verwachten; maar als zij mijn gebreken duldden en de gebreken van de broeders, zou ik evenzo hun gebreken dulden' (in: *History of the Church*, deel 5, blz. 181).

Wat hebben we bereikt sinds het gezegd: 'Wie zijn roede spaart, haat zijn kind' in zwang kwam? Nu worden we aangemoedigd zowel op de werkplek als thuis iemand te prijzen als die iets goed doet.

We sterken en bouwen op door nadruk te leggen op iemands goede eigenschappen en zorgen voor angst en zwakte door overmatig kritisch te zijn.

Ik ben er zeker van dat tact iemands fouten wegpoest in plaats van ze in te wijven.

In de Schriften wordt het zo onder woorden gebracht: 'Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek worde uit uw midden gebannen, evenals alle kwaadaardigheid. Maar weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft' (Efeziërs 4:31-32).

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Geen onheilige hand kan de vooruitgang

van het werk stuiten; al woeden vervolgingen, spannen benden samen, verzamelen er zich legers en viert laster hoogtij, toch zal Gods waarheid moedig, nobel en onafhankelijk voorwaarts gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke streek heeft bezocht, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht' (in: *History of the Church*, deel 4, blz. 540).

Komt dit u voor als een verklaring van een profeet van God van wie de knieën zwak waren?

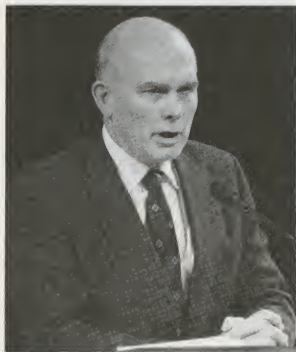
Moge God ons bijstaan in het sterken van de zwakke knieën van onszelf en van anderen door ons dagelijks te verbeteren in onze houding en voorbeeld. Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vreugde en barmhartigheid

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Vreugde is de ultieme gewaarwording van welzijn. Ze valt ons ten deel als wij volledig mens zijn en in harmonie met onze Schepper en zijn eeuwige wetten.'

Een van de grootste openbaringen die God heeft gegeven, is vader Lehi's lering dat 'de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben' (2 Nephi 2:25). Vreugde is meer dan geluk. Vreugde is de ultieme gewaarwording van welzijn. Ze valt ons ten deel als wij volledig mens zijn en in harmonie met onze Schepper en zijn eeuwige wetten.

Het tegenovergestelde van vreugde is ellende. Ellende is meer dan ongelukkig-zijn, verdriet of lijden. Ellende is de ultieme staat van disharmonie met God en zijn wetten.

Vreugde en ellende zijn eeuwige emoties die we wel niet ten volle zullen ervaren in dit leven. Daar hebben we enkele surrogaten voor die we geluk of plezier, en verdriet of pijn noemen.

We hebben ook de emotie die we lijden noemen. We lijden soms door onze eigen zonden of die van anderen, maar veel van ons lijden is eenvoudigweg een onvermijdelijk onderdeel van het sterfelijk bestaan, zoals een onvoorziene verwonding.

Een voorbeeld van onze twee emotionele extremen vond twee jaar geleden plaats. Als onderdeel van een uitje, bezocht een groep

HLB-scouts een verlaten mijn in de nabijgelegen bergen. Op de een of andere manier verloor de jonge Joshua Dennis het contact met de groep en verdwaalde in de mijn. Ieder die ooit iets waardevols is kwijtgeraakt, weet hoe verschrikkelijk dat voelt. De pijn is het extreemst als we een geliefde verloren hebben. Joshua's ouders en vrienden waren bang dat hun verlies permanent was.

Er werden zoekacties op touw gezet. Dagen achtereen lieten vele goede mensen hun bezigheden voor wat zij waren om te zoeken naar iemand die verdwaald was. Velen voelden de pijn van dit verlies. Toen werd hij op wonderbaarlijke wijze gevonden. Gebeden waren verhoord en de barmhartigheid van een liefdevolle Hemelse Vader kwam tot uiting in het geluk van het gezin en de vrienden toen die de verloren gewaande tegen zich aan konden drukken. De pijn van het verlies veranderde in de overstelpende vreugde van het weerzien. (Zie 'Joshua Dennis, een schat aan geloof', in: *De Kinderster*, augustus 1991, blz. 15-16.)

Er zijn maar weinig ervaringen die de menselijke gevoelens van blijdschap beter weergeven dan het terugvinden van iets waardevols dat we dachten kwijt te zijn. De ervaring komt ook in de Schriften tot uiting. In de gelijkenissen van het verloren schaap, vraagt de herder zijn vrienden zich met hem te verheugen, omdat hij zijn 'schaap gevonden [had], dat verloren was' (Lucas 15:6). ('...') alzo, 'legde Jezus uit, '[zal er] blijdschap [...] zijn in de hemel over één zondaar, die zich bekeert' (Lucas 15:7). In een andere gelijkenis, verblijdde een vader zich over de terugkeer van zijn verloren zoon. Hij zei daarover: '(...) want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden' (Lucas 15:32).

Die ervaringen zijn symbolisch voor onze eeuwige reis. De val heeft ons gescheiden van ons hemelse thuis. Wij moeten kiezen welke kant wij willen opgaan. Satan, die zich van God afscheidde en voorgoed verloor, zou graag zien dat ook onze schei-

ding permanent werd. Vader Lehi leerde dat Satans doel is de mens ellendig te maken. '(...) omdat hij uit de hemel was gevallen en voor altijd ellendig was geworden, zocht [Satan] ook de ellende van het gehele mensdom' (2 Nephi 2:18; zie ook vers 27). Wie toegeeft aan zijn verleidingen is op weg naar hetzelfde ellendige lot dat hij heeft ondergaan. Verbannen uit de tegenwoordigheid van God, zal hij in 'een staat van ellende en eindeloze foltering' (Moshia 3:25; zie ook 2 Nephi 2:5). Over de goddelozen zei de Heer: '(...) ellende zal hun lot zijn' (Mozes 7:37).

Veel van de ellende die Satan veroorzaakt, vloeit voort uit verliezen. Satan ervoor die soort ellende toen hij zijn eerste staat verloor. Nu probeert hij soortgelijke verliezen toe te brengen aan hen die zijn doorgegaan naar de sterfelijkheid, de tweede staat. Satan moedigt verlies van deugd aan, verlies van integriteit, verlies van goede reputatie, verlies van idealen, verlies van deugdzaam relaties, en zelfs verlies van het leven.

In tegenstelling daarvan heeft onze Hemelse Vader ons geschapen om zulke verliezen te voorkomen en te boven te komen, om volmaakt te zijn en vreugde te bezitten. Hij wil dat wij bij Hem terugkeren en heeft ervoor gezorgd dat wij dat kunnen bereiken. Daarom verwondert het ons niet dat dit evangelie 'een stem van genade van de hemel, (...) een stem van vreugde voor de levenden en de doden; blijde tijdingen van grote vreugde' (Leer en Verbonden 128:19) wordt genoemd.

Onze Schepper wil dat wij in dit leven gelukkig zijn. De profeet Joseph Smith onderwees: 'Vreugde (is) het doel en oogmerk van ons bestaan' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 230). De aarde en alles wat daar op is, is geschapen voor ons geluk. In een hedendaagse openbaring staat dat 'alles, wat (...) uit de aarde voortkomt, (...) voor het welzijn en gebruik van de mens (is) geschapen, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden' (Leer en Verbonden 59:18). Zelfs op de sabbat, een dag van aanbidding, verwacht de Heer van ons 'een vreugdevol hart en een blijmoedig gezicht' (Leer en Verbonden 59:15). Een profeet heeft het evangelieplan 'het grote plan van gelukzaligheid' (Alma 42:8) genoemd.

Hoe worden we gelukkig of ervaren we vreugde? Koning Benjamin nodigde zijn volk uit 'de gezegende en gelukkige toestand (te) overdenken van hen, die de geboden Gods bevolgen. Want ziet, 'zei hij, 'zij worden in alles gezegend, zowel in het stofelijke als in het geestelijke; en indien zij getrouw volharden tot het einde, worden zij in de hemel ontvangen [om] met God in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid [te] wonen' (Moshia 2:41).

Vader Lehi legde uit dat als Adam en Eva

niet door het proces dat wij de val noemen, waren gegaan, zij voor altijd in een staat van onschuld waren gebleven, en 'geen vreugde (zouden) hebben gehad, want zij kende geen ellende, en geen goed hebben gedaan, want zij kende geen zonde' (2 Nephi 2:23).

Onze eerste ouders begrepen dat begin-sel. Toen de Heilige Geest op hen viel en getuigde van de Vader en de Zoon, prees Adam de naam van de Heer en verklaarde: 'Wegens mijn overtreding zijn mijn ogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben' (Mozes 5:10). Met geïnspireerd inzicht gaf Eva het doel van het leven en de bron van vreugde aan:

'Ware het niet, dat wij overtreden hadden, dan zouden wij nimmer zaad hebben gehad, en nimmer het goed en het kwaad, en de vreugde onzer verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God allen gehoorzaamen geeft' (Mozes 5:11).

Als ik nadenk over geluk en vreugde in dit leven, begin ik met bepaalde ervaringen die eenvoudig zijn. Ik zie de uitdrukking op het gezichtje van een eenjarige die zijn eerste pasjes doet. Ik herinner mij een tweejarige die opgaat in een ijsje. Ik denk aan een kind dat een jong hondje of katje liefkoost.

Als de volwassenen hun lichamelijke of geestelijke gevoeligheid niet hebben afgestompt door overmatigheid of misbruik, kunnen ook zij vreugde ervaren in het eenvoudige - in bloemen en planten, in een zonsopgang of -ondergang, of ander natuurschoon, in een gezonde relatie.

Een andere bron van geluk en aardse vreugde is het bereiken van goede doelen, zoals lichamelijke oefening of de voltooiing van een moeilijke taak.

Andere doelen zijn van eeuwige betekenis. Het bereiken van dergelijke doelen heeft vreugde in dit leven tot gevolg en de belofte van eeuwige vreugde in de toekomstige wereld. Een paar weken geleden zagen ouderling Rex D. Pinegar en ik hiervan een voorbeeld toen wij in de schitterend gerenoveerde Alberta-tempel waren. In de bruidskamer stond een lieflijke jonge vrouw in haar bruidsjurk. Zij was daar omdat zij goede keuzen had gedaan. De blik in haar ogen en de uitdrukking op haar gezicht waren een volmaakte belichaming van vreugde.

Maar in weerwil van alles wat we doen, zullen onze inspanningen ons in dit leven geen volledige mate van vreugde brengen (zie Leer en Verbonden 101:36). Alleen in Christus kan onze vreugde volkomen zijn. Daarom verkondigde de engel: 'Ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here' (Lucas 2:10-11).

We kunnen alleen een volledige mate van vreugde hebben als de geest en het lichaam

onafscheidbaar verbonden zijn in de heerlijke opstanding in celestiale heerlijkheid (zie Leer en Verbonden 93:33; 76:50-70). Die vreugde komt natuurlijk alleen door de barmhartigheid van de Heilige Messias, wiens opstanding de banden van de dood brak en wiens verzoening het reservoir van barmhartigheid ontsloot, waardoor wij van onze zonden gereinigd kunnen worden en de tegenwoordigheid van God ingaan om de volheid van de Vader te ontvangen.

Wij verkondigen met vreugde dat 'niemand in de tegenwoordigheid Gods kan wonen dan alleen door de verdiensten, de barmhartigheid en de genade van de Heilige Messias' (2 Nephi 2:8). Gods barmhartigheid is de enige bron van de ultieme en eeuwige vreugde, die elk verlies herstelt, elke traan droogt en elke pijn verdrijft. Eeuwige vreugde gaat alle lijden te boven. Die vreugde komt tot stand, in dit leven en in het toekomstige leven, door de opstanding en de vergeving van zonden.

Terugdenkend aan zijn vroegere leven, vertelde Alma hoe hij voor zijn zonden 'met de pijnen der hel werd gefolterd' (Alma 36:13). Hij zei dat hij 'door de smarten van een verdoemde ziel gefolterd' werd (Alma 36:16). Hij herinnerde zich evenwel de leringen van zijn vader over de Heiland, die verzoening zou doen voor de zonden der wereld. Hij riep uit: 'O, Jezus Gij Zone Gods, wees mij, (...) genadig' (Alma 36:18).

Het wonder der vergeving miste zijn uitwerking niet in zijn leven, en de bittere pijnen van zonde werden vervangen door de zoete vreugde van de verlossing. Hij zei

daarover: 'O, hoe groot was mijn vreugde en welk een wondervol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest!' (Alma 36:20.)

Alma leerde de eeuwige waarheid dat de pijnen en ellende die voortvloeien uit zonde alleen verdwijnen door bekering. Lichamelijke pijn eindigt met de dood. Geestelijke pijn, of ellende, is eeuwigdurend, tenzij wij ons bekeren.

In het Boek van Mormon kunnen we lezen over een heel volk dat vergeving ontving voor zijn zonden en de mensen 'waren vervuld van vreugde' en hadden een 'gerust geweten' (Mosiah 4:3). Koning Benjamin herinnerde hen eraan dat 'zij vergeving van [hun] zonden [hadden] ontvangen, hetgeen zulk een grote vreugde in [hun] ziel veroorzaakt[el]' (Mosiah 4:11).

De vreugde die volgt op de vergeving van zonden komt van de Geest van de Heer (zie Mosiah 4:3, 20). Het is een vervulling van de belofte van de Heer dat 'Ik (...) u van Mijn Geest (zal) mededelen, Die (...) uw ziel met vreugde (zal) vervullen' (Leer en Verbonden 11:13). De apostel Paulus onderwees terecht: 'De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede' (Galaten 5:22). Iedereen kan deelgenoot zijn van deze vruchten - de rijken en de berooiden, de prominenten en de paupers. God is bij de uitstorting van zijn grootste gave van barmhartigheid door middel van de verzoening geen aannemer des persoons.

In contrast: wie toegeeft aan de verleidingen van Satan zal volgens de Schrift 'tijdelijk

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen (vlnr): de ouderlingen L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell en Russell M. Nelson.

van de zonde (...) genieten' (Hebreeën 11:25), maar dat kan nooit tot duurzaam geluk of eeuwige vreugde leiden. De geest en invloed van Satan zorgen voor gevoelens van verwarring, onenigheid, duisternis, oproer, toorn, haat en ellende.

Mensen die Satans zijde kiezen, kunnen ervan op aan dat zij ook Satans ellende krijgen. Tenzij zij zich bekeren, zullen zij 'bij de vader der leugens (...) vertoeven in de ellende, waarin hij zelf ook is' (2 Nephi 9:9). Alma zei niet voor niets tegen zijn afgedwaalde zoon dat goddeloosheid nooit geluk zal betekenen. (Zie Alma 41:10.)

Onze persoonlijke ervaringen en bijna elk nieuwsbericht en elke krant herinneren ons aan de ellende en de pijn die op deze aarde aanwezig zijn. Die ellende en pijn kunnen soms toegeschreven worden aan zonde. In veel brieven die bij het hoofdkantoor van de kerk binnenkomen, wordt de pijn beschreven die mensen elkaar aandoen; dit komt vaak voor in het gezin, dat juist de bron van de grootste levensvreugde behoort te zijn.

Wij zien de pijn van ouders van wie de kinderen afdwalen van het pad der waarheid. Wij zien de pijn die gevoeld wordt als een vrouw haar man en kinderen in de steek laat, aangetrokken door het plezier op verboden paden als een mot bij een vlam. Vaker zijn we getuigen van de pijn die gevoeld wordt als een echtgenoot zijn vrouw en kinderen verlaat in zijn zelfvernietigende zoektocht naar plezier.

Ander onheil komt voort uit de zucht naar macht en rijkdom. Een paar weken geleden bezochten een paar algemene autoriteiten en ik een land dat tientallen jaren gebukt ging onder een dictatoriaal bewind, dat ontangen ten val is gebracht. Wij zagen daar de

omstandigheden waaronder de heersers hun lusten bevredigden ten koste van het volk. Hun paleizen stonden in schril contrast met de arbeiderswoningen zonder sanitaire voorzieningen. Overal zagen we de navrante gevolgen van de verwaarlozing van de openbare werken. Waarlijk, de spreuk 'het volk zucht, als een goddeloze heerst' (Spreuken 29:2) doet hier opgeld.

De gevolgen van de zonde zijn verstrekkend. Zij gaan over op de volgende geslachten. De beklagenswaardige slachtoffers van lichamelijke, seksuele of emotionele mishandeling zijn ontvankelijker voor Satans manipulaties. Naar alle waarschijnlijkheid zullen zij deze lelijke zonden ook voortzetten in hun eigen gezin. Als uiterst besmettelijke kwalen, verspreiden de geestelijke ziekten van lust, hebzucht en corruptie hun slechte invloeden, en Satan verheugt zich in

het verdriet en de pijn die in elk volgende geslacht zijn werk doet.

Broeders en zusters, oud en jong, ik smeek u te bedenken dat goddeloosheid nooit geluk heeft betekend en dat zonde tot ellende leidt. Jonge mensen, zoek geen geluk in het aanlokkelijke maar oppervlakkige van de wereld. We kunnen geen duurzaam geluk bereiken door de verkeerde zaken na te streven. Iemand heeft eens gezegd: 'Je krijgt nooit genoeg van wat je niet nodig hebt, omdat dat je geen voldoening geeft.'

Jong en oud, wend uw ogen en hart af van de misleidende boodschappen van de media. Alcohol of drugs brengt geen geluk, alleen verslaving. Geweld brengt geen geluk, alleen pijn en verdriet. Seksuele relaties en lichamelijke vrijheden buiten het huwelijk brengen geen geluk, alleen verworping en een versnelde geestelijke dood.

Onze bezittingen brengen ons geen blijvend geluk. Geluk en vreugde komen voort uit wat u *bent*, niet uit wat u *bezit* of *voorgeeft te zijn*. Jongeren, blij trouw aan je normen. Lees en houd je vast aan het boekje *Voor de kracht van de jeugd*.

Rechtschapenheid kweekt rechtschapenheid. De invloed van rechtschapen voorbeelden strekt zich uit tot komende geslachten. Goede ouders produceren jongeren die goede ouders zullen zijn. Zoals zovelen onder ons gesterkt zijn door het edele voorbeeld van onze pionierende voorouders in vele landen, zo kunnen onze goede keuzen en de offers die we brengen onze gezinnen, vrienden en naties tot zegen zijn in de jaren die voor ons liggen.

Wij waarderen het werk van *Church News* en de kerkelijke tijdschriften, waarin wij goede en opbouwende voorbeelden kunnen lezen die ons allen sterken. De negatieve voorbeelden die uitgebreid in de media aan de orde komen, bedroeven ons. Een voorbeeld heeft grote kracht. We moeten ze gebruiken om op te bouwen, niet om neer te halen.

Ik getuig tot u van het duurzame geluk en de ultieme vreugde van hen die geloof in God oefenen en zijn geboden onderhouden. Ik dring er bij u op aan te streven naar de vreugde die voortvloeit uit het onderhouden van de geboden van God en het laten gelden van een rechtvaardige invloed die onze geliefden ten goede komt.

Ik getuig van de waarheid van Gods belofte dat de getrouwen 'in de vreugde [van de Heer zullen] ingaan en het eeuwige leven beërven (Leer en Verbonden 51:19). Ik getuig van God de Eeuwige Vader en zijn Zoon Jezus Christus, de ontwerpers van het grote plan van geluk en barmhartigheid. Ik bid dat wij datgene zullen doen wat vereist is voor geluk en vrede in dit leven, en voor vreugde en eeuwig leven in het toekomende leven, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'De liefde is lankmoedig'

Aileen H. Clyde

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Dat is de uitdaging aan ons: toelaten dat Christus' leringen, geaccentueerd door de Heilige Geest, ons leiden tot zijn manier van zien en zijn.'

'Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij.

'De liefde vergaat nimmermeer' (1 Korintiërs 13:4, 7-8; zie ook Moroni 7:45-46).

Howard onderbrak mijn moeder, zoals gewoonlijk, met een vraag: 'Wat is liefde?' Hij wilde de betekenis weten van wat we net hadden gehoord; ik werd nog geheel in beslag genomen door de schoonheid van de woorden. Ik wilde dat ze verder las, maar ik zag wel dat moeder ingenomen was met zijn vraag. Zij leerde ons toen, en vele keren daarna, dat goede vragen van belang zijn als we echt iets willen leren en dat er soms een leven lang gezocht moet worden naar echt goede antwoorden. Daarna legde ze het Nieuwe Testament opzij en las voor uit het Boek van Mormon:

'Maar naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn' (Moroni 7:47).

Daar stond het in één vers, de essentie van een veel groter geheel, een definitie van een diepzinnige maar beschikbare waarheid. Wat ik die dag hoorde was duidelijk te veel voor mijn kinderlijke bevattingsvermogen, maar de geest van liefde was aanwezig en was net zo reëel als alle andere details van mijn jonge leven.

In de Schriften vinden wij voorbeelden van andere vragenstellers wier vragen hun leerden anders over de liefde te denken. In het twee en twintigste hoofdstuk van Matteüs kreeg Christus de vraag van een Farizeër, die Hem wilde strikken, wat het *grootste* gebod was. Christus antwoordde: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. (...)

'Hettweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matteüs 22:37, 39).

In het evangelie van Lucas wilde de wetgeleerde die de vraag had gesteld meer weten. Misschien was hij bang om zijn liefde te ver-

spillen. Daarom vroeg hij: 'En wie is mijn naaste?' (Lucas 10:29). Als antwoord gaf Christus de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan. De Samaritaan zag wat anderen die voorbij waren gekomen niet zagen. Hij deed wat hij *kon* doen wat niemand anders *wilde* doen, en hij onderscheidde zich op een wijze die ons met diep ontzag vervult, omdat we niet verwachten dat de Samaritaan onze naaste was (zie Lucas 10:30-37). Wij zouden Christus niet willen verzoeken door Hem te vragen wie we moeten liefhebben of dienen, maar ik denk dat we ons dat zo nu en dan wel afvragen.

Ik vind het interessant dat Jezus voor de Farizeeën een Samaritaan koos als voorbeeld van ongeveinsde liefde. Het is alom bekend dat zij de wet tot op de letter naleefden, zodat deze nieuwe leer ervoor gezorgd moet hebben dat sommigen van hen de vrijheid om lief te hebben anders gingen bekijken. Dat is de uitdaging aan ons: toelaten dat Christus' leringen, geaccentueerd door de Heilige Geest, ons leiden tot zijn manier van zien en zijn.

Welnu, naastenliefde begrijpen en uitdragen, is niet gemakkelijk. En in onze Schriften staat nergens dat het gemakkelijk zou zijn. Zelfs de lankmoedigheid, de lijdzaamheid, van onze liefde vergt zorgvuldig nadenken. Het 'lijden' dat gepaard gaat met onze liefde is het gevolg van onze grote zorg, omdat iemand anders ons na aan het hart ligt.

Om dat soort lijden te vermijden, zouden we datgene moeten opgeven wat ons leven, hoop en vreugde geeft – ons vermogen om lief te hebben. Het serum tegen het lijden dat zeker ons deel zal zijn als iemand van wie we houden, sterft, met iets worstelt of misleid wordt, ons niet begrijpt of ons zelfs verdraagt, kunnen we vinden in liefdadigheid jegens anderen. Wij aanvaardden het dragen van elkaars lasten, en het treuren met de treurende, toen wij met onze doop Christus aanvaardden (zie Mosiah 18:8-9). Zijn geest en macht zullen ons troosten als

Een van de grootste zegeningen van mijn kinderjaren was dat mijn moeder mij en mijn jongere broer Howard veel heeft voorgelezen. Zij zag het belang van goede boeken in en zij gebruikte die om ons te onderwijzen en te vermaken. Daardoor nam ons jonge leven een vlucht voorbij onze dagelijkse ervaring. Mijn moeder was begonnen met voorlezen in de tijd dat ik nog niet naar school hoefde en de hele dag kon buitenspelen, en Howard, die lichamelijke gehandicapt was en niet kon buitenspelen, heel veel aandacht nodig had. Het fijne daarvan was dat ook ik veel aandacht kreeg.

De boeken behandelden veel onderwerpen en werden ingewikkelder naarmate wij ouder werden. Ik herinner mij kinderversjes, gedichtjes, sagen uit Rusland, de avonturen in *Thunder Cave* – en de Schriften. Samen lezen we gelijkenissen, voorvallen, zoals de vrouw bij de bron, en zelfs de grote leerredes.

Op zekere dag las mijn moeder voor: 'De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig, de liefde praat niet, zij is niet opgeblazen (...).

wij liefde en hulp geven aan hen die dat nodig hebben.

Hoewel naastenliefde niet altijd helemaal begrepen wordt, kan zij af en toe wel verkeerd begrepen worden. Het is geen naastenliefde om wat voor mishandeling of onrechtvaardigheid dan ook van anderen toe te staan. Gods gebod Hem lief te hebben, houdt evenzo in dat we onszelf moeten respecteren, en geeft aan dat we niet moeten toelaten dat anderen ons niet respecteren. Het is geen naastenliefde een ander herhaaldelijk toe te staan dat hij ons onze goddelijke natuur en keuzevrijheid ontzegt. Het is geen naastenliefde in angst en hulpeloosheid neer te buigen. Dat soort lijden moet beëindigd worden en dat is alleen niet eenvoudig. Er zijn priesterschapsleiders en andere liefdevolle dienstknechten die hulp en kracht willen bieden als zij de behoefte kennen. Wij moeten anderen toestaan ons te helpen.

Een in het oog springend gevolg van een dieper begrip van Christus' liefde is hoe dat begrip het individu verheft en tot actie aanzet. Julia Mavimbela, een kerklid in Soweto (Zuid-Afrika) vertelde hoe haar bekering ertoe leidde dat zij de verbittering over haar levensomstandigheden achter zich liet en zich ging richten op het geloof en de kracht waarmee zij hulp kan bieden in haar omgeving. Zij gaf les in tuinieren om de honger te verlichten, en zij mobiliseerde vrouwen voor vrede in haar door strijd verscheurde land.

Aan het eind van de jaren zeventig werkte er in Thailand een vertaalster, zuster Srilaxana, vijf dagen per week aan de vertaling van de Schriften. In het weekend reisde zij op eigen kosten door het land om de zustershulpverenigingen, alle in de kinderschoenen, te bezoeken. Deze volgelingen van Christus deden wat hun ziel hun ingaf: Gods kinderen dienen. Zij deden waar zij toe in staat waren en hun voorbeeld nodigt ons uit hetzelfde te doen.

De belangrijkste opdracht van de zustershulpvereniging is het verlenen van liefdediensten. Er zijn nu bijna drie miljoen ZHV-zusters over de hele wereld en wij verheugen ons in ons grootse, afwisselende zusterschap. We weten dat onze vereniging, die volgend jaar 150 jaar bestaat, veel goeds tot stand heeft gebracht. We hebben geleerd dat wij samen veel kunnen doen, dat onmogelijk was geweest als we het alleen hadden moeten doen. Het belangrijkste doel van de vereniging is echter iedere vrouw toe te zegen te zijn, zodat zij kan groeien in haar kennis van Christus' evangelie en van die groei blijkt geeft door de keuzen die zij doet om anderen in gerechtigheid te dienen.

Tijdens de oktoberconferentie van 1990 moedigde bisschop Glenn L. Pace ons allemaal aan om te zien wat we kunnen doen om het lijden – pijn, eenzaamheid, ongerechtigheid – in onze omgeving te verlichten. Hij

Ouderling Ted E. Brewerton, president van het Gebied Midden-Amerika, samen met zijn vrouw op Temple Square.

beloofde ons dat we dan vervuld zouden worden van barmhartigheid en er een heiliging van onze ziel door de Heilige Geest zou plaatsvinden. We zouden meer als onze Heiland worden (zie *De Ster* van januari 1991, blz. 6-8).

In alle nederigheid bid ik dat ons geloof in God ons zal aanzetten tot dergelijke acties, opdat wij door de Heilige Geest de betekenis van naastenliefde zullen begrijpen, en het in ons leven kunnen aanwenden, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het tweeledige aspect van bidden

Ouderling Francis M. Gibbons
van de Zeventig

'God heeft tussen zijn kinderen op aarde en Zichzelf een communicatiekanaal ingesteld dat Satan, onze gemeenschappelijke vijand, niet kan binnendringen. Dat kanaal heet het persoonlijke gebed.'

Bij het dichtgaan van de ene deur en het opengaan van een andere in mijn leven ben ik dankbaar, broeders en zusters, dat ik vanmiddag bij u mag zijn in dit historische gebouw. Alle profeten van de herstelde kerk, met uitzondering van Joseph Smith, hebben vanaf deze kansel gesproken en getuigd. Ik zou voor mijn korte toespraak vanmiddag om niets beters kunnen vragen dan om dezelfde geest die de profeten inspireerde.

Het fundament van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het gebed. Het vurige gebed van Joseph Smith bijvoorbeeld leidde tot de herstelling van het evangelie. De bijbeltekst in het eerste hoofdstuk van Jakobus, die Joseph er toe bracht naar het bos te gaan om te bidden, definieert duidelijk de voorwaarden waaronder God zijn kinderen antwoord geeft. Daar staat geschreven dat we moeten 'bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt gelijk op een golf der zee, die door de wind aangedreven en

opgejaagd wordt' (Jakobus 1:6). Dan volgt er een naschrift: 'Want zulk een mens – dat wil zeggen de mens die twijfelt – moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen' (Jakobus 1:7).

Buiten deze fundamentele tekst, die de sleutel bevat waarmee het schathuis van Gods kennis en wijsheid opengemaakt kan worden, zijn er nog andere die het beginsel bidden en zijn toepassing in ons leven verder definiëren. Er staat bijvoorbeeld in Alma 34:37: 'En als gij de Here niet overluid aanroep, laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn.' Als we dus niet daadwerkelijk aan het bidden zijn, moeten we altijd een gebed in ons hart hebben, waar we ook zijn en wat we ook doen.

Nog een essentiële tekst over bidden, die meer een gebed dan een raad bevat, is Leer en Verbonden 19:28, waar we lezen: 'En verder gebied Ik u, dat gij zowel overluid als in uw hart zult bidden; ja, zowel voor de wereld als in het geheim, zowel in het openbaar als in het verborgene.'

Wij kunnen ons afvragen: 'Waarom gebiedt God ons om zowel overluid als in het verborgene te bidden?'

Vanzelfsprekend zijn er omstandigheden die het overluid bidden lastig of onmogelijk maken. Als we bezig zijn met een maatschappelijke of zakelijke aangelegenheid, is bidden in het verborgene vaak ons enige alternatief.

Een belangrijker reden om in het verborgene te bidden staat in Leer en Verbonden 6:16, waar we lezen: 'Ja, Ik zeg het u, opdat gij moogt weten dat er buiten God niemand is, die uw gedachten en de voornemens uws hart kent.'

Andere schriftuurplaatsen breiden dit concept uit van God tot degenen die God inspireert. Zo werd Zeëzrom, de sluwe wets-

geleerde, ervan overtuigd toen Alma en Amulek hem onderwezen, dat 'zij de gedachten en de voornemens van zijn hart kenden; want hun werd kracht gegeven, opdat zij van deze dingen mochten weten volgens de geest der profetie' (Alma 12:7).

Het is dus duidelijk dat Satan en zijn volgelingen, die uit Gods tegenwoordigheid zijn geworpen en naar zijn Geest dood zijn, niet kunnen behoren tot diegenen die met de geest van profetie en openbaring de gedachten en voornemens van ons hart kunnen weten. In zijn wijsheid heeft God tussen zijn kinderen op aarde en Zichzelf een communicatiekanaal ingesteld dat Satan, onze gemeenschappelijke vijand, niet kan binnendringen. Dat kanaal heet het persoonlijke gebed. Voor de heiligen der laatste dagen is dat van diepe betekenis, want hierdoor zijn we in staat in het verborgene met onze Hemelse Vader te communiceren, in de wetenschap dat de tegenstander er niet tussen kan komen.

Enkele jaren geleden kwam er een jongeman die verliefd was op een mooi meisje, naar mij toe om raad. Hij wist niet of hij met haar kon trouwen, omdat haar ouders afvalig waren geworden. Hij vertelde me dat haar moeder hem gezegd had dat ze wist dat de kerk niet waar was. Toen hij haar vroeg hoe ze dat wist, zei ze dat een stem haar op een keer had ingefluisterd dat ze naar de boekwinkel even verderop moest gaan. Dat deed ze en daar vond ze een bitter, anti-mormoons boek, en na het gelezen te hebben wist ze dat de kerk niet waar was. Als die zuster het evangelie begrepen had, dan zou ze, zoals in Leer en Verbonden negen staat, in het verborgene gebeden hebben en in haar gebed God gevraagd hebben of de conclusie die ze uit dat boek getrokken had, juist was. (Zie Leer en Verbonden 9:8, 9.)

Volgens David Whitmer heeft de profeet Joseph Smith geleerd: 'Er zijn openbaringen die van God komen; er zijn er die van de mens komen; er zijn er ook die van de duivel komen' (In B.H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 1:163-166). Satan mag dan wel ideeën overbrengen, maar hij weet niet of die ideeën wortel geschoten hebben, tenzij ze in woord en daad tot uiting komen.

Dit alles geeft aan dat we wijs moeten zijn bij wat we zeggen en doen. Wij moeten wijs-

heid betrachten bij het behandelen van de kostbaarheden die de Geest ons openbaart. Een voorbeeld. Toen president Heber J. Grant als jongeman president van de Ring Tooele was, gaf patriarch John Rowberry hem een bijzondere zegen. Na het uitspreken ervan zei de patriarch tegen president Grant: 'Ik heb iets gezien dat ik niet durfde te zeggen.' President Grant schreef later dat hij op dat moment ervoer dat hij op een dag president van de kerk zou worden. Hij sprak met niemand over deze openbaring, schreef ze nooit op, en sprak er pas over toen het voorspelde uitgekomen was. (Zie Francis M. Gibbons, *Heber J. Grant: Man of Steel, Prophet of God*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, blz. VIII.) Wat was hij wijs! Had hij het anderen gezegd, dan zou zijn vijand, Satan, het ook geweten hebben en hem met die kennis onvoorstelbare moeilijkheden in de weg gelegd kunnen hebben.

Vaak praten we teveel. We zeggen dingen die we niet hoeven te zeggen en die we niet mogen zeggen. Door erover te praten zetten we voor Satan de deur van ons leven op een kier waar hij zijn voet tussen kan zetten. We lezen in 2 Nephi: Satan 'tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is' (2 Nephi 2:27). Satan en zijn volgelingen geven hun doel om ons naar hun niveau te slepen niet gauw op. Ze zullen elke mogelijkheid, elke kunstgreep benutten om hun doel te bereiken. Als ze weet hebben van zulke openbaringen als president Grant kreeg, of als ze door onze woorden en daden vijandigheid, haat of onenigheid onder ons ontdekken, zullen ze daar gretig gebruik van maken om ons te schaden. Het is dus wijs dat we woorden en daden onderdrukken die Satan in staat stellen ons schade te berokkenen of die gemakkelijk leiden tot onenigheid en vijandigheid.

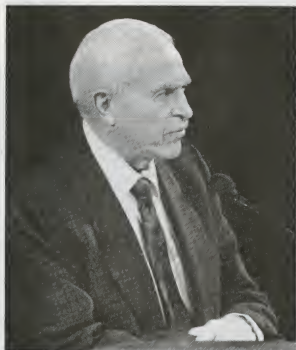
Jarenlang hebben we een echtpaar gekend en bewonderd dat naar buiten toe gelukkig en tevreden was. Het verbaasde ons toen we ervoeren dat ze bijna niets anders deden dan bekvechten en elkaar kritiseren. Dat betekent dat dit echtpaar de liefdesband die hen in het begin verbond, had laten knappen, en door dat te doen hadden ze elkaars gevoel van eigenwaarde vernietigd en Satan een open deur verschaft.

Het zou toch zoveel beter zijn de raad van de Heiland te volgen om medelevend en liefdevol te spreken en om van ons gezin een vesting tegen de herrie van de wereld te maken, die steeds weer door de intriges van onze gemeenschappelijke vijand aangewakkerd wordt. Het zou toch zoveel beter zijn u te richten op het positieve in plaats van op het negatieve, elkaar op te bouwen en te beschermen en Satan zo min mogelijk de gelegenheid geven in ons leven binnen te dringen. Dat wij dit allemaal zullen doen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Breng uw kinderen groot in licht en waarheid

Ouderling H. Verlan Andersen
van de Zeventig

'Juist evangelieonderwijs aan onze kinderen is een van de belangrijkste onderdelen van Gods plan voor ons geluk.'

Deze conferentie maakt een eind aan een van de lonendste en fijnste ervaringen die mijn lieve vrouw en ik samen hebben gehad en waarvoor ik mijn diepste dankbaarheid wil uitspreken. Het grootste deel van onze tijd hebben wij doorgebracht onder de geweldige mensen in Latijns-Amerika van wie wij zoveel zijn gaan houden en ik wil graag spreken over een wonder dat vele jaren geleden onder hun voorvaders heeft plaatsgevonden en dat een van de grootste gebeurtenissen in de geschiedenis van de wereld moet zijn geweest; het was het wonder dat Christus tot stand bracht met de omvorming van hun samenleving van zonde en ellende tot rechtschapenheid en geluk.

U zult zich herinneren dat het Nephitische en het Lamanitische volk in de 600 jaar die voorafgingen aan de komst van de Heiland bijna voortdurend met elkaar in oorlog waren. Er waren natuurlijk wel perioden van vrede en voorspoed, maar zodra de mensen rijp werden, vervielen zij tot hoogmoed en slechtheid, werden gestraft, en dan begon het proces opnieuw (zie Helaman 12:14).

Deze kringlopen van menselijke dwaasheid waren relatief kort en leken elke vijf tot tien jaar plaats te vinden.

Toen echter de Heer verscheen, vestigde Hij een hechte samenleving waarin geen zonde, misdaad en oorlogen voorkwamen. Deze omstandigheden bleven in bepaalde gebieden zo'n 300 jaar bestaan. In het verslag worden de aangelegenheden van het volk aldus omschreven:

'En er waren geen twisten in het land wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde.

'En men vond geen afgunst of strijd, of moeilijkheden, of hoererijen, of leugen of moord, of enigerlei ontucht; en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen' (4 Nephi 1:15, 16).

Wat zou iemand ervoor over hebben om deel uit te kunnen maken van zo'n samenleving? Zoals we weten, vervielen de mensen na verloop van tijd tot hun slechte levenswijze en de Nephieten werden zo hoogmoedig en slecht dat ze vernietigd moesten worden. Maar hoe waren deze volken in staat zo lang een celestiale samenleving in stand te houden? We kunnen ons ook afvragen hoe het voor de mensen in het millennium mogelijk zal zijn om bijna duizend jaar rechtschapen te leven? Het antwoord lijkt in beide gevallen hetzelfde te zijn, en ik geloof dat het hieruit bestaat: Ouders die hun kinderen in het evangelie onderwijzen, in het bijzonder gedurende die eerste jaren van hun leven waarin zij niet verleid kunnen worden.

Dat dit zo was onder de Nephieten en de Lamanieten wordt gestaafd door het wonder dat de Heer verrichtte met hun kleine kinderen. Hij scheide de kinderen van hun ouders en leerde hun grotere dingen dan Hij het volk had geleerd, waarna de kinderen dat aan hun vaders leerden (zie 3 Nephi 26:14-16). Laat deze gebeurtenis ons niet de wonderbaarlijke verandering in die samenleving begrijpen?

Laten wij ervan uitgaan dat de Heer, na de superieure spirituele capaciteiten van kinderen te hebben aangetoond, de ouders instrueerde zijn voorbeeld te volgen en dat zij daar gehoor aan gaven. Zullen de kinderen met die instructie niet een rechtschapen leven blijven leiden in hun volwassenheid; en zullen de ouders niet even nederig en rechtschapen geworden zijn in het hele leerproces? Hoe kunnen we die verbazingwekkende historische gebeurtenis anders verklaren?

Wat het millennium betreft, heeft de Heer de volgende informatie gegeven over ouders die deel uit zullen maken van die samenleving:

‘En de aarde zal hun tot een erfenis worden gegeven; en zij zullen zich vernemenigvuldigen en sterk worden, en hun kinderen zullen zonder zonde opgroeien tot zaligheid’ (Leer en Verbonden 45:58).

Duidelijk is dat de ouders die de aarde zullen bevruchten, diegenen zijn die hebben geleerd hun kinderen zonder zonde tot zaligheid groot te brengen.

Mormon, die het wonder onder de Nephitische en Lamanitische kinderen opschreef, wilde ons meer details geven over de gebeurtenis, maar de Heer verbood het hem; Hij zei: ‘Ik zal het geloof van Mijn volk beproeven’ (3 Nephi 26:11). Beproeft dat wonder ons gelooft? Het is niet moeilijk te geloven dat Christus zondeloze kinderen onderwees in grote evangeliewaarheden, van wie de geestelijke kracht, ontweek in het voorsterfelijik leven, gelijk of superieur was aan die van hun ouders. Onze geloofstoets lijkt te zijn te geloven dat onze kinderen net zo goed in staat zijn geestelijke waarheden te begrijpen als de Nephitische en Lamanitische kinderen vanouds, en dit geloof in praktijk te brengen. Jazeker, de Heer heeft de leden van de kerk in deze laatste dagen geboden juist dat te doen. Laten wij eens kijken naar drie openbaringen, in de beginperiode van de kerk gegeven, die dat lijken te bevestigen.

In Leer en Verbonden 29, verklaart de Heer dat kleine kinderen niet kunnen zondigen ‘want Satan is geen macht gegeven om kleine kinderen in verzoeking te brengen (...), voordat zij verantwoordelijk jegens Mij worden; (...) opdat grote dingen van hun vaders mogen worden worden verlangd’ (de verzen 46-48). Wat zijn die ‘grote dingen’ die van vaders verlangd worden in de tijd dat hun kinderen niet verleid kunnen worden?

In Leer en Verbonden 68, staat een antwoord. In die openbaring gebiedt de Heer de ouders in Zion specifiek hun kinderen bepaalde leer bij te brengen voordat zij de achtjarige leeftijd bereiken, en zegt dat als dat niet wordt gedaan ‘de zonde op het hoofd der ouders’ rust (vers 25).

Ouderling Joe J. Christensen (links) en ouderling Robert E. Sackley van de Zeventig. Ouderling Christensen is president van het Gebied Brazilië; ouderling Sackley is raadgever in het presidium van het Gebied Oecanië.

In een andere openbaring, gegeven in mei 1833, kastijdt de Heer enige leiders van de kerk, omdat zij hun kinderen niet in licht en waarheid grootbrachten en hun huis niet in orde hadden gebracht (zie LV 93:41-50). Hoewel er in de openbaring geen tijdsperiode wordt genoemd waarin dat gedaan moet worden, waren alle vier de berispte leiders jonge vaders met kleine kinderen.

In deze openbaring legt de Heer uit dat kinderen in hun kinderlijke staat onschuldig zijn voor God, maar dat Satan licht en waarheid wegneemt door ongehoorzaamheid en wegens de overleveringen van hun vaders. Om dit te voorkomen, gebiedt hij ouders hun kinderen in licht en waarheid groot te brengen (zie LV 93:38-40).

Hoewel de Heer deze broeders berispte, en in feite alle ouders in Zion, voor ouderlijke nalatigheid, gaf Hij aan dat bekering mogelijk is. Maar Hij zei ook dat als wij ons niet bekeren, wij uit onze plaats zullen worden verwijderd (zie LV 93:41-50).

Niet alleen kunnen wij in de Schriften vinden wanneer wij het beste kunnen onderwijzen (zie LV 68:25-32; Deuteronomium 8:5-9) maar ook wat wij wel en niet behoren te onderwijzen (zie Moroni 7:14-19; 2 Nephi 9:28-29) en wie wel en wie niet behoort te onderwijzen (zie 2 Nephi 28:14, 31; Mosiah 23:14).

Het in een vroeg stadium onderwijzen van kinderen door hun ouders biedt de oplossing voor vele problemen die anders ons leven ellendig zouden maken. Is dat niet het ons preventie dat de vele ponden genezing van onze jongeren overbodig maakt? Is er een betere manier om harmonie in het huwelijk te scheppen en bevorderen dan wanneer man en vrouw zich hieraan wijden, hun belangrijkste rentmeesterschap in tijd en eeuwigheid? Wat kan meer voldoende

schikken en betekenis hebben voor grootouders en anderen dan de familietraditie van het onderwijzen van kleine kinderen? En als laatste, hoe kunnen we gemakkelijker trots overwinnen dan door kinderen te onderwijzen? Hun nederigheid moeten we navolgen om het koninkrijk der hemelen te kunnen binnengaan. Juist evangelionderwijs aan onze kinderen is een van de belangrijkste onderdelen van Gods plan voor ons geluk.

Wanneer onze Hemelse Vader een van zijn geestkinderen naar een gezin stuurt, is het alsof hij tegen de ouders zegt: ‘Jan, Marie, hier is mijn kostbaarste bezit – de ziel van een klein kind. Zoals jullie zien is hij hulpeloos en volledig afhankelijk van jullie. Jullie hebben nu de wonderbare gelegenheid hem zo goed mogelijk te vormen. Leer hem alsjeblieft dat Ik zijn Vader ben en Jezus zijn Heiland, en dat Wij willen dat hij en jullie naar ons terugkeren wanneer jullie leven op aarde voorbij is. Denk eraan dat Ik er altijd ben om jullie te helpen bij de opvoeding van dit kind, als jullie Mij daar maar om vragen. Ik hoop dat jullie dat vaak zullen doen. Je Hemelse Vader.’

In een geweldige toespraak gericht tot de vaders in Israël, herinnert president Benson ons eraan dat onze belangrijkste roeping in tijd en eeuwigheid die van echtgenoot en vader is. Hierna ga ik mij voltdights wijden aan het gebied Andersen van de kerk, een roeping waarvan ik bid nooit ontheven te zullen worden.

Het is mijn gebed dat ieder van ons zich goed van onze heilige plicht, het in licht en waarheid grootbrengen van onze kinderen, zal kwijten, opdat wij het eeuwige leven zullen beërven, de grootste van alle gaven Gods, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De oproep – een eeuwig wonder

Ouderling Gardner H. Russell
van de Zeventig

‘Als wij als leiders en ouders eenmaal het eeuwige wonder van de oproep in al zijn kracht en verhevenheid hebben aanvaard, zullen vele duizenden jongemannen meer een voltijdzending vervullen.’

Bij het zien van de videofilm ‘Called to Serve’ onlangs, kreeg ik tranen in mijn ogen toen iedere nieuwe zending de brief met zijn officiële voltijdzendingsooproep, ondertekend door de president van de kerk, opende en voorlas aan zijn huisgenoten. Ik moest aan mijn eigen zendingsooproep naar Argentinië denken. Na met mijn ouders de opwinding van de oproep te hebben verwerkt, zocht ik mijn mentor, een voormalig senator, op om hem het goede nieuws te vertellen. Hij was geen lid van de kerk en totaal niet onder de indruk. Hij liet mij weten dat mijn zending mij alleen maar schade zou berokkenen: alle goede banen zouden bij mijn terugkeer gegeven zijn en er zou niet veel van mij terecht komen. Ik was teleurgesteld, maar besefte dat hij mijn toekomst door wereldse ogen zag.

Jaren later realiseerde ik me dat ik mijn prioriteiten dankzij mijn zending verlegd had naar het gezin, dienstbetoon en de beginselen van het evangelie. Bovendien was ik

mijn voormalige klasgenoten in maatschappelijk opzicht ver vooruit.

Hoe dan ook had ik toen al begrepen dat de oproep om voltijs in de kerk te dienen een onveranderlijk, eeuwig wonder is. Later leerde ik dat die uniek is en de kerk van de Heer voorstuw, en ze elke minuut van de dag bezielt en sterkt.

De oproep om een zending te vervullen komt zelden gelegen. Het getuigenis van president Ezra Taft Benson over zijn prompte aanvaarding van zijn zendingsooproep die hij jaren geleden ontving van de toenmalige profeet, word ik nooit moe. Op de achterkant van de envelop stond niet meer dan ‘Postbus B, Salt Lake City’.

Zelfs tot in deze eeuw werden gehuwde mannen geroepen een voltijdzending te verrichten. In de slaapkamer van mijn ouders hing een ingelijst kranteknipstel met een foto van mijn vader met stijf hoog boordje en bolhoed uit die tijd. ‘Twee en een half jaar getrouwd en nog geen woord gezegd tegen zijn vrouw,’ stond eronder. Hij vertrok kort na zijn huwelijk naar het zendingsgebied Australië en hij zou na zijn zending pas weer met mijn moeder spreken.

Onder de eerste bekeerlingen die als volwassene een zending vervulden en daarvoor hun gezin achterlieten, was mijn overgrootvader Snow, die naar Engeland op zending werd geroepen en daar goed werk deed.

Ja, de oproep is een eeuwig wonder, onveranderlijk.

Joseph Smith werd, evenals Mozes, Abraham, Jakob en andere profeten voor hem, persoonlijk door de Heer geroepen. Hij heeft daarover gezegd: ‘Een hunner sprak tot mij, *mij bij de naam noemende*, en zei, op de Ander wijzend: Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!’ (Joseph Smith – Geschiedenis 1:17; cursivering toegevoegd).

Kort nadat Joseph geroepen was de oor-

spronkelijke kerk te herstellen, ontving een handjevol priesterschapsdragers, van wie de meesten een gezin hadden, de oproep het zendingsveld in te gaan, in de Verenigde Staten en de wereld, om duizenden tot Christus te brengen. Uit deze inspanningen ontstond een solide en gevarieerd fundament voor de herstelde kerk.

De profeet vroeg niet een van hen of zij wel op zending wilde, en of het gelegen kwam. Ieder ontving een officiële oproep naar onze Hemelse Vader aan. Zij geloofden dat de oproep van de Heer kwam, ‘hetzelfde gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijnner dienstknechten, dat is hetzelfde’ (Leer en Verbonden 1:38).

Een zendingsooproep komt zelden gelegen. Toen mijn oproep als voltijdzendingpresident in Uruguay en Paraguay kwam, had ik civiele en zakelijke verplichtingen, die ik echter allemaal op wonderbaarlijke wijze heb kunnen afhandelen. Ik aanvaardde de oproep. Als lid van de Zeventig kan ik het, na meer dan vijf jaar, nog steeds niet goed bevatten. We voelen nog steeds hetzelfde ontzag voor de roeping nu als op de dag dat we werden geroepen. Ik zeg we, omdat met mij mijn vrouw hetzelfde ontzag voelt. Zij is heel kloekmoedig in haar liefde voor Jezus Christus.

Als kerk zijn we behoorlijk gehoorzaam waar het gaat om het aanvaarden van een oproep van onze Hemelse Vader, omdat we geloven dat een oproep van Hem voor al het andere gaat; daarvan getuigt het leger van 45.000 voltijdzendingelingen in meer dan tweehonderd zendingsgebieden over de hele wereld.

Veel jongemannen en jonge vrouwen besloten al op jonge leeftijd dat zij hun zendingsooproep zouden aanvaarden. Sommigen volgen daarmee de traditie in de familie. Anderen zijn pasgedoopt, zij zorgen voor de traditie die toekomstige generaties getrouwd kunnen zijn.

In vele wijken en ringen is de oproep zo heilig dat iedere jongeman en jonge vrouw de oproep om op zending te gaan, aanvaardt. In andere aanvaardt het overgrote deel van de jongemannen de oproep. Dat zijn de echte zendingswijken en -ringen. De enige vraag die hun toekomstige zendelin-

gen stellen is: 'Wanneer zal ik mijn zendingsoproep ontvangen?' en niet: 'Zal ik wel of niet op zending gaan?'.

In verschillende zaterdagavondbijeenkomsten van ringconferenties in de Verenigde Staten, Mexico en Midden-Amerika heb ik de vraag gesteld: 'Wilt u uw hand opsteken als u zou doen wat uw Hemelse Vader van u verlangt, wat dat ook mag zijn, in de wetenschap dat het de Heer is die het u vraagt.' Velen staken dan hun hand op.

Als het waar is, en het is waar, dat alle getrouwe leden van de kerk alles doen wat onze Hemelse Vader hun vraagt te doen, moet de oproep misschien nog directer en doortastender zijn. Het is mij opgevallen dat er bisschoppen zijn die dit soort vragen stellen aan toekomstige zendingelingen: 'Jan, heb jij over een zending nagedacht?' De jongeman zal dan waarschijnlijk denken: *Is het mogelijk dat een jongeman in deze kerk niet over een zending nadenkt?*

De volgende vraag die de bisschop dan vaak stelt aan de jongeman, of de jonge vrouw of een echtpaar, is: 'Wil je een zending vervullen?' Dat zou kunnen, maar denk eraan dat niemand de zendingelingen in de beginperiode van de kerk vroeg of zij op zending wilden en of het gelegen kwam.

Daarom vond ik het fijn om te zien dat een goede bisschop onlangs een afspraak met een toekomstige zendingeling, een getrouwe jongeman, maakte, in het daaropvolgende gesprek wat meer over hem te weten kwam en hem de Geest deed voelen. Daarna vroeg hij de jongeman of hij bereid was te doen wat de Heer hem vroeg, om daarna in ongeveer deze woorden tegen hem te zeggen: 'Mijn raadgevers en ik hebben over jou gebeden en onze Hemelse Vader ziet graag dat jij een zending vervult. Wat zeg je tegen je Hemelse Vader?' Het antwoord was positief. Daarna sprak de bisschop met de toekomstige zendingeling over wat hij met zijn nieuwe auto, zijn meisje en zijn opleiding moest doen – zaken die moeten zijn afgehandeld vóór men op de zending kan gaan.

Op dit moment vervult minder dan de helft van onze jongemannen uit de Verenigde Staten en Canada een zending; in de rest van de wereld gaat één of twee van de tien op zending. Als wij als leiders en ouders eenmaal het eeuwige wonder van de oproep in al zijn kracht en verhevenheid hebben aanvaard, zullen vele duizenden jongemannen meer een voltijdzending vervullen.

Onze Hemelse Vader zal ons wellicht niet persoonlijk roepen, maar zijn geroepen en geordende dienstknechten zullen ons voor een periode roepen – bij naam, en in zijn naam, en door zijn inspiratie en openbaring. Mogen wij allen een dieper inzicht krijgen in de goddelijke natuur van de oproep, dat grote eeuwige wonder, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hulp van de Heer krijgen

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het verkrijgen van onwrikbaar geloof in Jezus Christus betekent een zee van helder licht in uw leven brengen. U hoeft niet langer alleen te worstelen met problemen die u onmogelijk zelf kunt oplossen of beheersen.'

Het leven in de huidige wereld is soms zo ingewikkeld en de problemen zijn vaak zo overstelpend dat ze ons persoonlijk vermogen om ze op te lossen te boven gaan. Wij allen hebben de hulp van de Heer nodig. Maar toch weten de mensen vaak niet hoe zij die hulp kunnen ontvangen. Zij zijn van mening dat hun hulpgeroep dikwijls is genegeerd. Hoe kan dat wanneer de Heer zelf heeft gezegd: 'Bid, en gij zult ontvangen; klop, en u zal worden opgedaan?' (Leer en Verbonden 4:7.)

De moeilijkheden komen wanneer wij óf zijn geestelijke wet voor hulpverschaffing niet gehoorzamen, óf de aangeboden hulp niet herkennen. Zoals Jakobus terecht opmerkte: '(. . .) gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat gij verkeerd bidt.'

De Heer heeft weliswaar gezegd: 'Bid, en gij zult ontvangen' (LV 4:7), maar Hij heeft ook gezegd: 'Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden' (LV 9:7).

Het is duidelijk dat Hij ons ons deel wil la-

ten doen. Maar wat is dat dan precies? Niemand zou een gevolg verwachten van een stoffelijke wet zonder die te gehoorzamen. Hetzelfde geldt voor een geestelijke wet. Hoezeer wij die hulp ook willen hebben, gehoorzaamheid aan de geestelijke wet waarop die hulp is gegrond, is onvermijdelijk. Geestelijke wetten zijn niet geheimzinnig. Wij kunnen ze begrijpen. De Schriften beschrijven ze in alle bijzonderheden. Ik ga eerst een aantal sleutelteksten citeren die ons leren hoe wij hulp moeten inroepen, en vervolgens een samenvatting geven van de geestelijke wet die erdoor verduidelijkt wordt.

De Heiland heeft verklaard: 'Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte' (LV 82:10; cursivering toegevoegd).

Johannes leerde: '(. . .) als ons hart ons niet veroordeelt, hebben wij vrijmoedigheid tegenover God, en ontvangen wij van Hem al wat wij bidden, *daar wij zijn geboden bewaren*, en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht' (1 Johannes 3:22; cursivering toegevoegd).

Nephi gaf de volgende raad: 'Herinnert gij u niet wat de Here heeft gezegd? – Indien gij *uw hart niet zult verstokken en Mij in geloof vraagt*, gelovende, dat gij zult ontvangen, en *als gij Mijn geboden naastig onderhoudt*, zullen deze dingen zeker aan u worden bekendgemaakt' (1 Nephi 15:11; cursivering toegevoegd).

Hoewel de Heer het vermogen heeft ons te allen tijde te zegenen, zien wij dat wij zijn geboden consequent moeten gehoorzamen om te kunnen rekenen op zijn hulp.

Van Enos hebben wij de woorden: '(. . .) ik riep Hem voortdurend aan, want Hij had tot mij gezegd: Alles, wat gij *in geloof zult vragen in de naam van Christus*, gelovende, dat gij het zult ontvangen, dat zult gij ontvangen' (zie Enos 1:15; cursivering toegevoegd).

Mormon schreef: 'Ziet, ik zeg u, dat aan

een ieder, die zonder enige twijfel in Christus geloof, alles zal worden gegeven, waarom hij ook de Vader in de naam van Christus zal bidden; en deze belofte is aan allen, zelfs tot aan de einden der aarde' (Mormon 9:21; cursivering toegevoegd).

De Heiland heeft ons geleerd:

'Gedenk, dat hij zonder geloof niets kunt doen; *bid daarom in geloof. Handel niet lichtzinnig met deze dingen*; bid niet om iets, waarom gij niet behoort te bidden' (LV 8:10; cursivering toegevoegd).

'En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, *wat goed is*, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven' (3 Nephi 18:20; cursivering toegevoegd).

'Wat gij de Vader ook in Mijn naam zult vragen, *dat nuttig voor u is*, zal u worden gegeven' (LV 88:64; cursivering toegevoegd).

'En indien gij zijt gelouterd en van alle zonden gereinigd, moet gij om alles, wat gij ook wilt, bidden in de naam van Jezus, en het zal worden gedaan. Maar weet dit, *waarom gij zult bidden, u zal worden gegeven*' (LV 50:29-30; cursivering toegevoegd).

De leringen van Jezus Christus onderstrepen dat het er heel veel toe doet *wat* wij vragen en *hoe* wij erom vragen. Ik getuig dat wanneer wij ernaar streven zijn wil te kennen en die vervolgens doen, wij de grootste zegeningen van dit leven zullen verkrijgen.

Oprechte dankbaarheid is onmisbaar, want 'in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen; en tegen niemand anders is Zijn toorn ontstoken' (LV 59:21).

Welnu, samenvattende, de zegeningen komen wanneer wij:

De Vader bidden in de naam van Christus.

Naarstig zijn geboden onderhouden.

Bidden met geloof in Christus.

Bidden om wat goed is.

Ons hart niet verstokken.

Onze dankbaarheid uitspreken.

Eén manier waarop de Heer ons helpt, is door priesterschapszegens. Wanneer een man die het priesterschap waardig is, ertoe wordt gebracht bepaalde zegens uit te spreken, mogen we ons ten zeerste getroost voelen. Maar toch is er geen garantie dat die zegens zullen uitkomen zonder de nodige inspanningen onzerzijds. Een gepast toepassen van priesterschapsgezag opent een hulpkanaal met een resultaat dat overeenkomt met de wil van de Heer. De zegen zorgt voor de oplossing van die zaken die wij noch persoonlijk, noch met anderzins hulp kunnen sturen. Toch moeten wij ons deel doen, wil de zegen uitkomen. Wij moeten ernaar streven de zegen waardig te zijn en het vereiste geloof te oefenen om datgene te doen waartoe wij in staat zijn. Wanneer het de bedoeling is dat anderen helpen, moeten we ook die hulp gebruiken. De zegen wordt ver-

wezenlijkt door de combinatie van zelf doen wat binnen ons vermogen ligt, en de macht van de Heer.

Ik ben eens wakker gebeld door een ongeruste moeder. Haar te vroeg geboren kind zou, volgens de arts, de ochtend niet halen. Ze vroeg om een zegen. Toen ik naar het wiegje van het kind liep, hield de moeder mij tegen, keek mij indringend aan en vroeg: 'Bent u waardig mijn kind een zegen te geven?' Het was een gepaste vraag. Men voelt zich zoets nooit helemaal waardig, maar we moeten er wel streven het te zijn. Ik ontving de onmiskenbare influïstering het kind een zegen te geven dat het zou leven. De moeder, die een goed lid van de kerk was, bleef het advies van de arts opvolgen en oefende haar geloof. De Heer voegde er het zijne aan toe, en het kind kwam de crisis te boven.

Een familielid van ouderling Spencer W. Kimball vroeg hem eens om een zegen bij een ziekte die tot invaliditeit voerde. Ouderling Kimball, die zich eerst een poos geestelijk had voorbereid en vastte toen hij de zegen gaf, kreeg de ingeving een zegen te geven waarin genezing werd beloofd. Enige weken later kwam de persoon in kwestie terug om boos te klagen dat ze het wachten tot de Heer haar de beloofde genezing zou geven 'beu' was.

Hij antwoordde: 'Nu begrijp ik waarom je niet gezegd bent. Je moet geduld hebben, jouw deel doen en je dankbaarheid kenbaar maken voor zelfs de kleinste verbetering.'

Ze bekeerde zich, volgde zijn raad nauwgezet op en herstelde mettertijd.

Het is een tot ernstig nadenken stemmende plicht van hen die het priesterschap dragen om op te treden als vertegenwoordiger van de Heer bij het geven van hulp aan hen die daar behoefte aan hebben. Die heilige taak vergt geloof, naleving van de gedragsnormen en ontvankelijkheid voor de influïsteringen van de Geest om de wil van de Heer bekend te kunnen maken. Het is evenzeer een ernstige verantwoordelijkheid van hen die een zegen ontvangen om geloof te oefenen, dankbaarheid te betuigen voor iedere vermeende verbetering, en om alles te doen wat binnen hun vermogen ligt om in de behoefte te voorzien.

Drie jaar geleden heb ik eens kennis gemaakt met een jongeman die een ernstige verwonding had opgelopen bij een ongeval. De prognose van de artsen was zeer ongunstig. Als hij het al overleefde, zou hij de rest van zijn leven volledig verlamd zijn. Onlangs ben ik hem weer tegengekomen. Dankzij het priesterschap had hij de zegen ontvangen om die mate van mobiliteit te verkrijgen die nodig zou zijn om alles in zijn leven te doen wat de Heer van hem zou verlangen. Hij kwam aangereiden in zijn elektrische rolstoel, gaf mij een hand, ging goed

rechtop zitten en lachte mij stralend toe. Zijn onoverwinnelijke geest vulde de kamer. Zijn geloof – toegevoegd aan ongelooflijk grote en pijnlijke inspanning, ondersteund en vergroot door de zegen van de Heer – begint een wonder tot stand te brengen. Met periodieke hulp van liefdevolle vrienden is hij met succes bezig aan een academische opleiding en werkt hij eraan in aanmerking te komen voor een zending. Ik weet dat zijn aanhoudende inspanningen tot nog veel grotere verbeteringen zullen voeren.

Als markante tegenstelling geef ik u het voorbeeld van een andere man. Het eerste wat hij tegen mij zei, was: 'Waarom krijg ik geen vrouw van de Heer?', alsof een eeuwig getzegellin een teddybeer is die kan worden aangeschaft zonder rekening te houden met haar keuzevrijheid. Tijdens ons gesprek bleek wel dat hij zich totaal niet inspande om zelfs maar de meest fundamentele stappen te nemen om een vrouw te kunnen vinden. Hij gaf toe dat hij eens iets moest doen aan zijn overgewicht, maar dat was wel erg moeilijk. Zijn kleding was onverzorgd en zijn lichaam zo verwaarloosd dat het een straf was naast hem te staan. Het was maar al te duidelijk dat hij er niet aan werkte zijn eigen deel te doen.

Hulp van de Heer komt gewoonlijk stukje bij beetje. Hij is volkomen in staat ernstige ziekten of handicaps onmiddellijk te genezen, of zelfs de doden te laten opstaan. Maar over het algemeen komt verbetering geleidelijk. Dat patroon stelt ons in de gelegenheid te ontdekken wat de Heer ons wil laten leren. Het vergt geduld om zijn tijdschema te herkennen. Het biedt vooruitgang door onze inspanningen en ons vertrouwen op Hem, en de kans om dankbaarheid te uiten voor de gegeven hulp.

Wanneer het ons te goed gaat, hebben wij er vaak moeite mee om de lessen eigen te maken die de Heer ons wil laten leren. Wanneer wij te maken hebben met leed en pijn stellen we veel vragen. Daaronder horen te zijn: Wat wil de Heer dat ik hieruit leer? Wat moet ik doen? Wat moet ik veranderen? Wie moet ik dienen? Of welke karaktertrek moet ik verbeteren? Als wij erover nadenken en bidden, zullen we gaan inzien wat wij kunnen leren uit de problemen die wij moeten overwinnen.

Niet al onze gebeden zullen naar wens worden verhoord. Het is niet altijd eenvoudig de wil van de Heer te kennen, maar van een paar dingen kunnen wij zeker zijn. Hij zal ons nooit vragen iets te doen wat niet volledig in overeenstemming is met zijn leringen. Wij kunnen niet op zijn hulp rekenen wanneer wij de zedenwet overtreden of anderszins welbewust ongehoorzaam zijn, tenzij wij ons oprecht bekeren. Iemand die bidt om te mogen weten of een bepaald gebied om de juiste ewige partner is wanneer

hij of zij in welke mate dan ook de wet van kuisheid overtreedt, kan nauwelijks verwachten een bevestigend antwoord te ontvangen zonder voorafgaande bekering.

'Want ziet, de Heer heeft gezegd: Ik zal Mijn volk ten dage hunner overtreding niet bijstaan; maar Ik zal hun de weg versperren, opdat zij niet voorspoedig worden, en hun werken zullen als een struikelblok op hun pad zijn' (Mosiah 7:29).

'Maar indien gij u met het volle voor-nemen van uw hart tot de Here wilt keren, en uw vertrouwen in Hem stellen en Hem met alle naarstigheid des gemoeds dienen (...) zo zal Hij naar Zijn eigen wil en wel-behagen u uit de slavernij verlossen' (Mosiah 7:33).

Onze ernstige gebeden worden verhoord wanneer zij in overeenstemming zijn met de wil van de Heer. Omdat wij zijn wil niet volledig kunnen begrijpen, moeten wij in geloof wandelen. Hij is alwetend en zijn beslissingen zijn volmaakt. Het feit dat onze beperkte vermogens niet toestaan dat wij al zijn handelingen met de mens begrijpen, be-

tekent niet dat Hij beperkt is in de zegeningen die Hij ons schenkt. Zijn wil is het beste wat wij in ons leven kunnen kiezen, ongeacht of wij die volledig begrijpen of niet. Wanneer wij handelen met een wijs gebruik van onze keuzevrijheid, zal de Heer handelen naar zijn wil.

Wij zien zo'n klein deel van het eeuwige plan dat Hij voor ieder van ons heeft. Stel uw vertrouwen in Hem, zelfs wanneer het in dat eeuwige perspectief tijdelijk veel pijn doet. Heb geduld wanneer het van u wordt gevraagd te wachten terwijl u snakt naar onmiddellijke actie. Misschien zal Hij u vragen iets te doen wat lijnrecht tegen uw wil ingaat. Oefen geloof en zeg: 'Uw wil geschiede'. Als u zulke ervaringen eervol ondergaat, zult u nog grotere zegeningen kunnen ontvangen. Als uw Vader heeft hij uw eeuwig geluk, uw voortdurende ontwikkeling en uw toenemende bekwaamheid tot doel. Hij verlangt ernaar alles wat Hij bezit met u te delen. Het levenspad dat u moet bewandelen, kan heel anders zijn dan dat van anderen. U zult niet altijd weten waarom

Hij op een bepaalde manier met u handelt, maar u kunt wel weten dat Hij volmaakt rechtvaardig en volmaakt barmhartig is. Hij wil niet dat u lijdt onder gevolgen, moeilijkheden of lasten die niet voor uw welzijn zijn.

Het verkrijgen van onwrikbaar geloof in Jezus Christus betekent een zee van helder licht in uw leven brengen. U hoeft niet langer alleen te worstelen met problemen die u onmogelijk zelf kunt oplossen of beheersen, want Hij heeft gezegd: '*Indien gij geloof in Mij zult hebben*, zult gij macht hebben om alles te doen wat *nuttig is in Mij*' (Moroni 7:33; cursivering toegevoegd).

Als u moedeloos, gekweld door overtreding, ziek of eenzaam bent, of wanhopig behoefte hebt aan troost en steun, dan geef ik u mijn plechtige getuigenis dat de Heer u zal helpen als u de geestelijke wet waarop die hulp is gegrond, nauwgezet gehoorzaamt. Hij is uw Vader. U bent zijn kind. Hij heeft u lief. Hij zal u nooit teleurstellen. Ik weet dat Hij u zegenen zal. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'De Here zegene u'

President Thomas S. Monson
Tweede Raadgever in het Eerste Presidium

'De sprekers vandaag hebben nadruk gelegd op de problemen van deze tijd en de noodzaak om ons leven in overeenstemming met de beginselen van het evangelie te brengen.'

Gewoonlijk spreekt de president van de kerk de slotwoorden van de conferentie. Wat zouden we niet graag van president Benson horen! We zijn dankbaar dat hij nu, in zijn 93ste jaar, vrij van pijn is, in staat om zich te bewegen en af en toe met het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf te vergaderen. Hij is de ontvanger van uw geloof, uw gebeden en uw uitdrukkingen van liefde voor hem. We waren allemaal enorm dankbaar dat president Benson in staat was om een gedeelte van de zaterdag- en de zondagmorgenbijeenkomst bij te wonen.

Aangezien hij niet in staat is om nu tot u te spreken, heeft hij mij gevraagd zijn plaats in te nemen. Ik streef naar de Geest van de Heer nu ik de liefde en de raad van de profeet aan u ga overbrengen.

Het is een geweldig conferentie geweest. De broeders hebben geïnspireerd gesproken, de gebeden kwamen vanuit het hart, en de muziek was werkelijk 'het gezang der rechtvaardigen' en 'een gebed tot [de Heer]' (Leer en Verbonden 25:12). Onze dankbaarheid en waardering gaat uit naar iedereen die heeft meegeholpen aan het succes van deze conferentie.

We missen ouderling Derek A. Cuthbert, die op 7 april 1991 naar zijn hemelse woning is geroepen. We herinneren ons zijn getuigenis van de waarheid aangaande dit werk en zijn blij met alles wat hij heeft bereikt, ongeacht de beperkingen van zijn gezondheid. We gedenken in onze gebeden zijn lieve vrouw Muriel en ieder lid van zijn familie.

De sprekers vandaag hebben nadruk gelegd op de problemen van deze tijd en de noodzaak om ons leven in overeenstemming met de beginselen van het evangelie te brengen. Ze hebben de hoop uitgesproken dat wij tijdens deze aardse reis allen het gezelschap van de Heer mogen hebben, en dat wij door gehoorzaamheid de zegeningen zullen verdienen die Hij over ons wil uitstorten.

President Benson heeft herhaaldelijk het belang van het gezin benadrukt. Hij heeft gezegd: 'Denk eraan dat het gezin een van Gods grootste vestingen tegen het kwaad van deze tijd is. Werk eraan om uw gezin sterk en hecht te houden, zodat het alle zegeningen van onze Hemelse Vader mag ontvangen. Als u dat doet, zult u het geloof en de kracht ontvangen waardoor uw leven gezegend zal worden' (Ensign, mei 1986, blz. 46).

'Ons gezin heeft ook de zegeningen nodig die voortkomen uit dagelijkse communicatie met God (...) de meningsverschillen en irritaties van die dag zullen verdwijnen als het gezin gezamenlijk onze Hemelse Vader aanroep. De eenheid zal vergroot worden. De banden van liefde en vergevenheid zullen versterkt worden en de hemelse vrede zal nederdalen' (So Shall Ye Reap, Deseret Book Co., Salt Lake City, 1960, blz. 107).

President Benson heeft altijd de kracht van de jeugd en onze verantwoordelijkheid ten opzichte van de jeugd benadrukt. Hij heeft gezegd: 'Een belangrijk punt dat de Heer van een ieder van ons verlangt, is dat wij ervoor zorgen dat er een gelukkige, positieve invloed ten goede uitgaat van ons gezin. In de toekomst zal het nauwelijks van betekenis zijn of onze meubels erg duur geweest

zijn, of hoeveel badkamers wij hebben, maar wat wel veel uit zal maken is of onze kinderen liefde gevoeld hebben in ons gezin en of zij zich aanvaard hebben gevoeld. Het zal uitermate belangrijk zijn of er geluk en gelach was, of gekibbel en strijd' (De Ster, oktober 1981, blz. 64).

President Benson houdt ervan om met de jeugd en de kinderen samen te komen en hun de hand te schudden. Hij heeft de hele wereld rondgereisd en heeft altijd graag met de kinderen jeugdwerkliedjes gezongen.

President Benson krijgt altijd veel brieven van kinderen. Soms zijn ze leuk en soms ontroerend. Toen president Benson in het ziekenhuis lag, en de artsen hem van een pacemaker voorzagen, kreeg hij een brief van een meisje waarin stond: 'Ik weet dat u weer beter zult worden, want in de Bijbel staat: "Gezegend zijn de pacemakers..."' (bedoeld is 'peacemakers': vredestichters.) Hij moest erom glimlachen.

Ik las met hem een brief van een vader, die ons ontroerde. De brief luidde als volgt: 'Afgelopen april zaten mijn vrouw en ik naar de zondagmiddagbijeenkomst van de conferentie te kijken. Ons zoontje van drie stond in de keuken op een stoel aan het aanrecht te spelen. Ondertussen luisterde hij naar de conferentie op de radio. Toen we na de woorden van president Benson aan de kinderen, de keuken binnenkwamen, zei Christopher enthousiast: "De man op de radio zei dat als we iets verkeerd doen, onze Hemelse Vader toch nog van ons houdt." Die eenvoudige uitspraak heeft een blijvende indruk op onze jonge zoon gemaakt. Ik kan hem nog steeds vragen wat president Benson heeft gezegd en krijg altijd weer datzelfde enthousiaste antwoord. Het is voor hem een troost dat hij een liefdevolle Vader in de hemel heeft.'

Dit ontroerende verslag is typerend voor de goede invloed van president Benson. Hij is zachtzachtig, vriendelijk en liefdevol. Hij is uw vriend en mijn vriend, en hij kent de Heer, onze Verlosser. Ik weet zeker dat ik voor hem en voor alle algemene autoriteiten spreek als ik aan het eind van deze conferentie zeg: 'De Here zegene u en beoehde u; De Here doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig; De Here verhefte zijn aangezicht over u en geve u vrede' (Numeri 6:24-26).

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Verheug u over al het goede'

Chieko N. Okazaki

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'We hebben geen opdracht van de bisschop nodig om vriendelijk te zijn. We hoeven ons nergens voor in te schrijven om attent te zijn.'

Lieve zusters, u kunt zich niet voorstellen hoe gelukkig ik ben om hier te zijn – om al uw gezichten voor mij te zien, mij omringd te voelen door gezang, en te beseffen dat wij, dankzij allerlei electronica en satellieten, verbonden zijn met vele groepen vrouwen over de hele wereld. Maar dat zijn zichtbare banden. Onzichtbaar, maar even werkelijk, zijn de banden van de geest en de zusterschap die ons nu en in het komende jaar, bij de viering van het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging, verenigen. Waar u ook bent, wat u ook draagt, wat voor taal u ook hoort, u maakt deel uit van een grote macht van vreugde, vrede en goedheid. Wij zijn hier om ons samen te 'verheugen over al het goede' (Deuteronomium 26:11). De kracht en blijdschap die voortkomen uit een leven dat gericht is op Christus en in Hem is geworteld geeft ons 'reden om verheugd te zijn' (zie Alma 26:35). Sta mij toe drie zegeningen van ons geloof in Christus te noemen waardoor wij ons kunnen verheugen: (1) Laten we ons verheugen in onze zusterschap. (2) Laten we ons verheugen in onze verscheidenheid. En (3) la-

ten we ons verheugen in onze liefde voor allen!

Ten eerste: laten we ons verheugen in onze zusterschap. Kijk eens om u heen. Met hoevelen bent u? Misschien wel duizenden, zoals in deze Tabernakel. Als u een van velen bent, bedank onze Vader daar dan voor. Als u een van weinigen bent, loof Hem dan! Er waren slechts 20 zusters in Nauvoo in 1842. Wees de Nauvoo-generatie in uw wijk of gemeente. Bedenk dat u niet alleen staat. U maakt deel uit van een zusterschap bestaande uit drie miljoen vrouwen. Zoals één schrijfter over de geschiedenis van de vrouw heeft opgemerkt:

'Zusterschap is de verbondenheid onder de vrouwen op zowel het persoonlijke als het openbare vlak, variërend van een eenvoudige vriendschap tot immense organisaties. In deze zin bezitten de mormoonse vrouwen een wijd vertakt en dynamisch erfgoed van zusterschap.'

'In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn vrouwen een onmisbaar deel van elkaars leven geweest – geestelijk, emotioneel, intellectueel en sociaal' (Jill Mulvay Derr, 'Strength in Our Union: The Making of Mormon Sisterhood', in *Sisters in Spirit: Mormon Women in Historical and Cultural Perspective*, Urbana: University of Illinois Press, 1987, blz. 154-155).

Laten wij ons verheugen in de hechte zusterschap waarin wij delen.

Ten tweede, laten we ons verheugen in onze verscheidenheid. Ik ben opgegroeid als boedhistische en als dochter van een Japanse plantage-arbeider in Mahukona, een klein dorp dat nu niet meer bestaat, op het grote eiland van Hawaï. Ik kwam voor het eerst in aanraking met het christendom tijdens de jaarlijkse kerstopvoering die op touw werd gezet door kapitein Beck, de beheerder van de plantage. Ieder jaar weer was er een kerstspel, werden er kerstliederen gezongen en kregen we schitterende cadeaus van een geheimzinnige dikke

man met een witte baard in een rood pak.

Toen ik een jaar of zeven was, nodigde kapitein Beck mij uit om de engel in het kerstspel te zijn. Wat een engel was, wist ik niet, maar ik was wel apetrots dat ik uitgekozen was en werkte er hard aan om mijn tekst te leren. En het was hard werken. Mijn moederlief was een mengelmoes van Japans en pidgin en nu moest ik vreemd, zeventiende eeuws King-James-Engels uit het hoofd leren. Ik was maar een zevenjarig sprietje in een witte jurk van kaasdoek met schieve glitter-vleugels en een wiebelig glitter-aureooltje op mijn hoofd. Maar toen het grote moment aanbrak, was ik klaar.

'Weest niet bevreesd,' zei ik. 'Want zie, ik verkondig u grote blijdschap (...)' U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David' (Lucas 2:10-11). Ik wist niet wie David was, of Christus. Ik kende alleen Boeddha. Ik wist niet waarom dat kind in doeken gewikkeld in een kribbe lag. Ik wist niet wat herders waren of waarom ze bang waren of waarom er van grote blijdschap werd gesproken. Pas later, toen ik met 11 jaar kennis maakte met de kerk en later met 15 jaar lid werd, besepte ik dat die baby de Zoon van God was en dat de blijde boodschap op het evangelie sloeg. En toen begreep ik dat ik 'reden had om mij te verheugen' in Christus, de Heer.

Nogmaals, kijk eens om u heen. Ziet u vrouwen van alle leeftijden, rassen of met verschillende achtergronden in de kerk? Met verschillende ervaringen wat opleiding, huwelijk en beroep betreft? Vrouwen met kinderen? Vrouwen zonder kinderen? Gezonde vrouwen en vrouwen die door chronische ziekte of handicaps worden belemmerd? Verheug u in de verscheidenheid van onze zusterschap! Het zijn de vele verschillende kleuren in het spectrum die samen de regenboog vormen. Het is de verscheidenheid in onze omstandigheden die ons een medeleven hart geeft. Het is de verscheidenheid van onze geestelijke gaven die de kerk ten goede komt.

Toen ik destijds lid was van het algemeen bestuur jeugdwerk, schreef Patricia Kelsey Graham, een vriendin van mij en voormalig bestuurslid, een liedje voor het nieuwe kinderzangboek, dat ik zo mooi vind. Het heet 'We zijn anders'. Luister naar de boodschap over elkaar kennen, helpen en liefhebben terwijl Kerstin Larson en Maryanne Featherstone het voor ons zingen, begeleid door zuster Graham:

*Ik ken jou en jij kent mij.
We zijn zo verschillend als de zon
en de zee.
Ik ken jou en jij kent mij,
En zo hoort het te zijn.
Ik help jou en jij helpt mij.*

We leren van problemen en gaan
't begrijpen.
Ik help jou en jij helpt mij
En zo hoort het te zijn.
Ik hou van jou en jij van mij.
Samen willen we zo goed mogelijk zijn.
Ik hou van jou en jij van mij,
En zo hoort het te zijn.
(Children's Songbook, blz. 263.)

Hebt u de boodschap begrepen? Verschillen zijn – maar toch elkaar kennen, helpen en liefhebben – zo hoort het te zijn!

Als algemeen presidium zustershulpvereniging zijn ook wij verschillend. Elaine, Aileen en ik zijn: gehuwd en ongehuwd, huisvrouw en werkende vrouw, reiziger naar verre landen en huismus, bekeerling en lid in de vijfde generatie, niet en wel academisch gevormd. We hebben ons nuttig gemaakt in de maatschappij en in de kerk. Maar wij kennen elkaar, helpen elkaar en houden van elkaar. Zo hoort het te zijn. Wij verheugen ons in onze verscheidenheid en genieten van een verenigde zusterschap. Laat het ook zo zijn in uw wijk en ring.

Ten derde, laten we ons verheugen in de grote gave van de liefde die ons is gegeven. Ik doe dat! Dankzij onze diverse roepingen zijn wij vaak in de gelegenheid om te dienen. De viering van het 150-jarig bestaan volgend jaar zal vele gelegenheden met zich meebrengen voor liefdediensten en dienstbetoonprojecten in uw omgeving. Zorg dat ze persoonlijk worden! Doe eraan mee! Laat niet alle beslissingen over aan de wijk- en ringleidsters. Bedenk dat de zustershulpvereniging van de grond kwam omdat één vrouw – een zekere mejuffrouw Cook – we weten niet eens hoe ze verder heette – sprak met haar werkgeefster, Sarah. M. Kimball, waarna zij samen een manier verzonnen om de mannen die aan de Nauvoo-tempel werkten van overhemden te voorzien. Wees een juffrouw Cook! Wees attent op noden. Praat met uw zusters in de ZHV. Voeg uw sterke punten bij elkaar. Zoek manieren om samen te dienen waar alle zusters zich in thuis voelen. Dienstbetoon behoort even uiteenlopend te zijn als de behoeften in uw omgeving en de talenten van uw zusters.

Bedenk dat de oproep om een medeleven- de christin te zijn voor ons begon te gelden zodra wij uit de doopvont stapten. Door onze bevestiging hebben wij recht op de gave van de Heilige Geest. Wij hoeven die niet uit de bibliotheek te halen. We hebben geen opdracht van de bisschop nodig om vriendelijk te zijn. We hoeven ons nergens voor in te schrijven om attent te zijn. Wij hebben de steunverlening van onze wijk niet nodig om ontvankelijk voor anderszins gevoelens te zijn. Verheug u over het vermogen dat u dankzij Christus hebt om een kern van liefde, vergeving en medeleven te zijn.

Het algemeen presidium zustershulpvereniging: presidente Elaine L. Jack (midden); zuster Chieko N. Okazaki, eerste raadgeefster (links); en zuster Aileen H. Clyde, tweede raadgeefster.

Het algemeen presidium van de jonge vrouwen: presidente Ardeth G. Kapp (midden); zuster Jayne B. Malan, eerste raadgeefster; en zuster Janette C. Hales, tweede raadgeefster.

U moet niet het gevoel hebben dat uw gave onbeduidend is. Moeder Teresa zegt: Ik ben een potloodje in Gods hand. Hij doet het denkwerk. Hij doet het schriftwerk. Hij doet alles – en het is echt moeilijk – want soms is de punt afgebroken en moet Hij die slijpen. Wees echter een klein instrument in zijn hand, zodat Hij u te allen tijde en overal kan gebruiken (...) We hoeven alleen maar ja tegen Hem te zeggen' ('Love: A Fruit Always in Season', *Daily Meditations*, San Francisco: Ignatius Press, 1987, blz. 243).

Zusters, samen zijn wij machtig. Er spreekt troost uit onze zorg, kracht uit onze mededeelzaamheid, macht uit onze toewijding aan de gerechtigheid. Ik bid dat wij de zegen van de apostel Paulus aan de Efeziërs zullen ontvangen, omdat die verwoordt wat wij, als presidium, verlangen voor u, de zusters van de kerk:

'(...) dat Christus door het geloof in uw harten woning make.

'Geworteld en gegrond in de liefde, zult gij dan, samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods' (Efeziërs 3:17-19).

Laten wij tot Christus komen. Laten wij ons verheugen over Hem, de gever van al het goede, en ons verheugen over het goede dat Hij ons heeft geschonken, waaronder de verscheidenheid en eenheid van onze zusterschap. En laten we ons er ook over verheugen dat wij zijn handen kunnen zijn om zijn liefdevolle werk op aarde te verrichten. Dat bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wees een voorbeeld

Ruth B. Wright

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk

'Het voorbeeld van anderen die Christus' leven navolgen, is één mogelijkheid zijn liefde te ervaren.'

De beste gesprekken vinden aan de keukentafel plaats. Hoe vaak hebben we niet tot in de kleine uurtjes van de ochtend gelachen, gehuild, elkaars gevoelens, hoop en dromen begrepen, onze meningsverschillen bijgelegd, de problemen van de wereld opgelost, en onze sterke en zwakke kanten erkend.

Sommigen van u zullen nu wel denken: 'Wat heeft de keukentafel van de familie Wright te maken met deze toespraak?' Niets! Maar ik zou u allen graag om die keukentafel zien zitten. Dan zou ik mij nu veel meer op mijn gemak voelen. Dan konden we met elkaar nadenken, elkaar onze ideeën en meningen vertellen en samen bepaalde conclusies trekken. Omdat dat niet gaat, nodig ik u uit om in de geest aan mijn keukentafel te gaan zitten om naar een paar gedachten en ideeën van mij te luisteren.

Ik ben dankbaar voor de mooie boodschap die we zojuist van het koor gehoord hebben. Ook ik voel de liefde van de Heiland. Zijn geest verwarmt mijn ziel. Ik erken de zegeningen die Hij mij gegeven heeft en de liefde waarin Hij mij opgenomen heeft. Ik wil Hem volgen, ik wil Hem proberen te dienen.

Het voorbeeld van anderen die Christus' leven navolgen, is één mogelijkheid zijn lief-

de te ervaren. Mijn grootvader Broadbent was zo'n voorbeeld. Hij predikte door voorbeeld. Nooit zette hij zijn kinderen aan het werk zonder zelf mee te doen, zij aan zij.

Hij liet mijn vader spelenderwijs zien hoe je gaten voor palen moet maken. Ze maakten er een wedstrijd van, het ging erom wie het eerste klaar was. Zijn principe luidde dat als je met iets begon, je het ook moest afmaken en goed moest afmaken. Niet alleen werkte hij hard, hij was ook vastbesloten het evangelie in de praktijk te brengen. Hij had het evangelie zonder voorbehoud aanvaard. Als het tiendeveeffening was, dan kwam het hele gezin en legde rekenschap af van hun inkomsten. In de vooroorlogse crisistijd toen er geen geld voor was, stuurde zijn zoon op zending. Hij had de Heer en zijn zoon lief. Ik herinner me dat ik hem als tiener heel vaak bezocht heb. Dan zag ik hem in zijn zwartleren stoel de Schriften lezen.

Hij was toegewijd aan zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen, en wilde ons vaak bij elkaar hebben. Aan het eind van zulke bijeenkomsten riep hij ons altijd samen en sprak met ons. Waar hij ook over sprak, hij zei ons altijd dat het gezin en het evangelie de belangrijkste zaken in het leven zijn. Hij gaf een sterk getuigenis van de waarheid van het evangelie van Jezus Christus; hij zei ons dat hij van ons hield en dat onze Hemelse Vader ook van ons hield. Ik twijfelde er niet aan of hij sprak de waarheid. Zijn nalatenschap is niet verloren gegaan. Hoewel hij voor mijn huwelijk is gestorven, kennen mijn kinderen hem als iemand die van de Heer hield.

Toen ik nog kind was, woonde grootmoeder Richards bij ons in. Zij had de slaapkamer op de bovenverdieping. Hoewel ze al in de negentig was en een broze gezondheid genoot, was haar geest nog helder en haar handen stonden het grootste deel van de dag niet stil. Ze handwerkte voor het hele gezin. Grootmoeder was zozeer een deel van ons leven dat ik me aan geen tijd zonder haar kan herinneren. Ze had veel geduld. Mijn jongere broer, Rich, en ik lieten oma

zogenaamd ritjes maken in haar bed. Het was een ziekenhuisbed waarvan het hoofdeinde en voeteinde met een zwengel omhoog gedaan kon worden. Als ze rustte, kwamen wij bij haar in de kamer om te vragen of we haar op en neer mochten doen. Op een keer, toen we er genoeg van hadden, renden we plotseling weg om elders te gaan spelen en lieten oma met hoofd en voeten omhoog, in een soort V-positie.

Ze gaf ons nooit een standje voor zoiets, en ze wilde dat onze moeder dat ook niet deed. Ze begreep dat we kinderen waren. Ze pakte eenvoudig de goudkleurige bel op haar nachtkastje en luide die tot dat een van onze oudere zusters of vader of moeder haar uit de penarie kwamen helpen.

Elke avond riep ze ons bij zich in haar schommelstoel om samen met ons te bidden. Ze leerde ons een leuk rijmpje dat we haar moesten nazeggen: 'Ik ga slapen, ik ben moe, ik sluit mijn beide oogjes toe. O Here, houd ook deze nacht over mij getrouw de wacht.' Daarna baden we ieder voor zich nog tot onze Hemelse Vader. Ze luisterde er aandachtig naar en zei dat ze van ons hield. Door haar voorbeeld heb ik geduld geleerd. Ze leerde mij wat bidden betekend. Ze leerde mij wat liefhebben betekend.

In Timoteüs lezen wij dat we een voorbeeld voor de gelovigen moeten zijn. (Zie 1 Timoteüs 4:12.) Een gelovige is iemand die de leer van Christus kent en in praktijk brengt – niet alleen met z'n verstand, maar ook met z'n hart – en het is ook iemand van wie de daden getuigen van z'n geloof. Het is niet gemakkelijk om een voorbeeld voor de gelovigen te zijn. Normaliter staan wij 's morgens niet op met de gedachte: 'Vandaag zal ik een voorbeeld voor de gelovigen zijn.' Toch kunnen we zeggen: 'Vandaag wil ik vriendelijk, meelevend, tactvol, of eerlijk zijn, of welke eigenschap ook waar ik nog aan moet werken.' En dan zullen we de hele dag lang bewust ons best doen. Dat kunnen we wel doen!

We kunnen zo leven, dat de mensen naar ons opzien als hun voorbeeld.

Om een goed voorbeeld van een beginsel te zijn, moeten we dat beginsel niet alleen begrijpen, maar ook naleven. Het moet zo in ons dagelijks leven geïntegreerd zijn, dat wij het automatisch doen.

Kinderen zijn bijzonder gevoelig voor de macht van het zuivere voorbeeld.

De tienjarige Andrea stond achter de microfoon. Met haar donkere ogen keek ze de zaal in. Toen haalde ze diep adem en begon: 'Ik wil iets zeggen over een paar mensen van wie ik veel houd.'

'Ik houd van mijn grote zus Amy. Ze is altijd blij en opgewekt. Ze bemoeit me als ik het moeilijk heb. Amy is lief voor haar vrienden. Ze is mijn fijne grote zus.'

'Mijn tante Elaine is een lieve moeder. Ze

Ouderling Robert E. Sackley van de Zeventig, raadgever in het presidium van het Gebied Oceanië.

ziet iedereen graag gelukkig. Ze heeft belangstelling en liefde voor anderen. Ik zou net zoals zij willen zijn.

'Oma heeft altijd tijd voor mij. Ze luistert als ik met tegen haar praat. Ze is vriendelijk en houdt van de mensen en wil dat alles eerlijk toegaat.'

De zus, de tante en de grootmoeder van Andrea leefden volgens christelijke beginselen, en wel op zo'n manier dat Andrea zich tot hen aangetrokken voelde. Ze hield van hen en ze was graag bij hen; dus wilde ze net zoals zij zijn.

Ik geloof dat wij ons aangetrokken voelen tot diegenen die ons gevoel van eigenwaarde versterken als we met hen omgaan. Het verlangen om ook zo te zijn als zij volgt dan vanzelf.

Om een waar voorbeeld voor de gelovigen te zijn, moeten we ons eerst het christelijke beginsel eigen maken dat in onze daden zichtbaar wordt. Bijvoorbeeld, als we overtuigd zijn van de waarde van het gezinsgebed, dan bidden wij regelmatig als gezin. Hopelijk voelen onze kinderen onze toewijding aan en afhankelijkheid van het gebed en zullen zij dezelfde koers volgen.

Het liedje 'Love is Spoken Here' vertolkt de kracht van het gebed van een moeder zoals haar kind het ervaart.

Ik zie mijn moeder dagelijks met het gezin bidden.

Ik hoor de woorden die zij met gebogen hoofd fluistert.

Haar smeekbede tot de Vader verjaagt al mijn angst,

en ik ben dankbaar voor de liefde die zij hier uitsprekt.

(*Children's Songbook*, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1989, blz. 190-191.)

Door het voorbeeld van de moeder voelt

het kind zich gerustgesteld in het gezinsgebed.

Het is interessant vast te stellen dat wij de voorbeelden die wij volgen, zelf uitkiezen. Wij maken gebruik van onze keuzevrijheid. Voorbeelden worden ons niet opgedrongen. Wij kiezen welke voorbeelden we volgen en welke we negeren. De keuze is aan ons, alsook de last van de gevolgen.

In het begin van het Boek van Mormon staat dat Nephi in de woorden van zijn vader geloofde en van zijn keuzevrijheid gebruik maakte om zijn (Lehi's) goede voorbeeld te volgen. Laman en Lemuël vonden hun vader dwaas; zij mordten en kwamen tegen hem in opstand. Zij kozen ervoor het voorbeeld van hun vader niet te volgen. De resultaten van de beslissing van Nephi, Laman en Lemuël zijn duidelijk. Nephi werd gezegend met de Geest van de Heer. Laman en Lemuël voerden een leven van wanhoop. En toch konden ze zelf kiezen.

Onze geliefde profeet, Ezra Taft Benson, een levend voorbeeld voor de gelovigen, heeft gezegd: 'Het juiste voorbeeld is van wezenlijk belang. *Laten we zijn wat we bevernen te zijn*. Er is hiervoor geen geschikt surrogaat mogelijk.' (*Improvement Era*, augustus 1948, blz. 494.)

Wij kunnen altijd met het volste vertrouwen op Christus als ons volmaakte voorbeeld zien. Hij liet ons met zijn eigen leven zien niet alleen wat wij moeten doen, maar ook wat we moeten worden. 'Welk soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27).

Jezus weerstond verleidingen. Hij behandelde iedereen gelijk. Hij was geduldig in zijn prediking, maar toch moedig in zijn veroordeling van het kwade. Hij schonk vergiffenis aan de bekeerlijken, Hij genas de zieken en diende zonder onderbreking.

Christus onderwees de Nephieten in vele mooie evangeliebeginselen. Hij leerde hun de geboden te onderhouden om gelukkig te worden. Hij gebod hun niet te bekechten of ruzie te maken, maar elkaar lief te hebben. Hij leerde hun bidden en zei: 'Ziet, Ik ben het Licht; Ik heb u een voorbeeld gegeven' (3 Nephi 18:16).

Meer dan wat ook was Jezus het volmaakte voorbeeld van liefde. 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb (...)' (Johannes 13:34).

Op een zondag gaf ik als invallerares les aan aan jeugdwerkklas met bijzonder recalcitrante vijftienjarige. De les ging over liefde. Wij begonnen met het liedje 'Jezus zegt: wees altijd lief'.

Hierna legde ik uit: 'Jezus houdt van iedereen en wij moeten ook van iedereen houden.'

Robbie sprak mij tegen. 'Niet waar! Hij houdt niet van iedereen, Hij houdt niet van slechte mensen.'

'Ja, Robbie, Hij houdt van iedereen.'

'Hij houdt niet van rovers.'

'Ja, Hij houdt ook van rovers.'

Robbie dacht even na en zei: 'Ik ken mensen van wie Hij niet hield: Hij hield niet van de mensen die Hem doorgemaakt hebben.'

Toen vertelde ik Robbie van de kruisiging.

'Toen Jezus aan het kruis hing' - Robbie onderbrak me: 'Sloegen ze echt spijkers door zijn handen en voeten?'

'Ja.'

'Dat moet zeer gedaan hebben.'

'Ja, dat heeft zeer gedaan. Maar zelfs na die gebeurtenis, toen Jezus aan het kruis hing en heel erg veel pijn had, zei Hij: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34). Jezus had het over de mensen die Hem aan het kruis geslagen hadden. Hij vroeg Vader in de hemel het hun te vergeven. Ja, Robbie, Jezus hield zelfs van die mensen en Hij vergaf het hun.'

Robbie keek me aan, er kwam een frons op z'n voorhoofd, en hij zei: 'Ik ga m'n papa vragen of Jezus dat echt gezegd heeft.'

Na de klas ging ik met m'n na en kinderen naar de avondmaalsdienst. Opeens voelde ik een rukje aan mijn rok. Het was Robbie.

'Zuster Wright, mijn papa zegt dat u gelijk hebt.'

Het mooie van deze ervaring was voor mij dat Robbie zijn idee dat Jezus niet van iedereen hield, opgaf voor het zoete vertrouwen dat Hij iedereen onvoorwaardelijk liefheeft.

Wij kunnen allemaal de liefde van de Heiland ervaren door het goede voorbeeld van anderen. Ook wij kunnen proberen zo te leven dat we een voorbeeld voor de gelovigen kunnen zijn. Ik getuig tot u dat Jezus, onze Heiland, de Christus is, ons volmaakte voorbeeld, in zijn naam. Amen. □

'Dit is de tijd'

Jayne B. Malan

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen

'De mensen om jullie heen kunnen zien wie jullie zijn; ze zien het in jullie ogen en voelen de geest die jullie uitstralen.'

Toen ik ontheven werd als jonge-vrouw-presidente van de ring verbaasde het mij te merken dat ik vooral het kamp miste. Ik miste de pret en de opwinding van jonge vrouwen die de wereld om zich heen leren waarden, en de gevoelige getuigenissen van hen die 'zich nog nooit eerder zo hadden gevoeld.' Ik miste de jonge vrouwen van wie ik was gaan houden. En ik miste de nachten onder de blote hemel.

Slapen in een jonge-vrouwenkamp met de sterren boven je hoofd heeft iets betoverends, vooral op een donkere, maanloze nacht, wanneer de sterren helder flonkeren. Het is een volmaakte omlijsting voor rustige gesprekken over belangrijke zaken en voor muziek. Hoe vermoeid de meisjes ook zijn, er is altijd muziek – kleine groepjes die ergens in het donker zingen terwijl zij zich klaarmaken voor de nacht – en soms in de verte ook de klank van een ukelele of gitaar. Ik heb ervaren dat buiten slapen inhoudt dat je er eerder op attent bent als iemand midden in de nacht behoefte heeft aan hulp, troost of raad.

Die laatste keer dat ik op kamp was, hadden we ook zo 'n nacht. Toen de laatste meisjes, met de tranen nog op hun wangen, waren ondergestopt en het eindelijk stil was in

het kamp, zag ik dat het net begon te gloren. We waren al op zoek geweest naar een geschikte plek om bij zonsopgang een dienst te houden en omdat ik toch nog wakker was, leek me dit bij uitstek het moment om nog eens op pad te gaan. Ik glipte dus uit mijn slaapzak en nam een paadje dat tussen de bomen door kronkelde. Toen ik een kleine helling had beklommen, kwam ik bij een weiland dat over het dal een heerlijk uitzicht bood op de bergen in het Noorden. Ik heb daar lang staan kijken hoe de lucht steeds lichter werd en de wolken eerst grijs, dan roze en ten slotte wit werden.

Toen het licht was geworden, kwamen die bergen aan de overkant van het dal mij ineens bekend voor, hoewel ik nog nooit in die omgeving was geweest. Aanvankelijk zette ik die gedachte van mij af, maar toen besefte ik dat ik naar de achterkant keek van dezelfde bergen die zo vertrouwd waren geweest vanuit een ander gezichtspunt: het waren de bergen die ik als kind altijd vanuit mijn slaapkamerraam zag. Ik had ze vaak van kleur zien veranderen op stormachtige dagen als de wolken zich boven de toppen samenpakten en de regen door het dal joeg waar onze ranch stond.

Ik werd overspoeld met herinneringen aan mijn ouders en hun liefde voor mij. Ik dacht aan mijn Hemelse Vader en de vele manieren waarop Hij mij had gezegd. Terwijl ik daar stond te kijken naar de zonsopgang, voelde ik de warmte van de liefdevolle, leidende hand van de Heiland. Zonder dat iemand het mij zei, wist ik dat ik een letterlijke dochter van God was en dat ik, dankzij het zoenoffer van zijn Zoon, eens weer met mijn aardse ouders verenigd zou zijn om te wonen in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader. Ik had anderen zo dikwijls deze waarheid geleerd, maar die ochtend was het alsof ik haar voor de eerste keer ontdekte. En misschien was dat ook zo. Ik had een getuigenis ontvangen van de Geest.

Boven op die heuvel dankte ik mijn Hemelse Vader voor hetgeen ik wist. En ik beloofde mijn leven in zijn dienst door te brengen. Woorden schieten tekort om de vreugde van

dat moment te beschrijven. Ik wilde me terug haasten naar het kamp en iedereen wakker maken. Ik wilde hun vertellen wie ze werkelijk zijn: dochters van God! Ik wilde ze op het hart drukken om geloof te hebben, met hun Hemelse Vader te praten – om zich geen zorgen meer te maken over kleinigheden, of over zaken die zij toch niet kunnen veranderen. Ik wilde dat zij wisten dat God leeft en over ons waakt, en dat door zijn Zoon Jezus Christus alles mogelijk is. Hij vraagt alleen dat wij het beste maken van wat wij hebben en dat we dicht bij Hem blijven. Ik wilde hun vertellen: 'Jullie zijn dochters van God en Hij heeft jullie lief. Hij heeft jullie nodig – niet één uitgezonderd! Weten jullie dat?'

Toen ik terug in het kamp was, wakte ik ze niet. Mensen luisteren niet zo goed wanneer ze nog maar één oog open hebben. Ik heb alles voor een andere keer bewaard – voor vandaag.

Lieve jonge zusters, weten *jullie* dat jullie een dochter van God zijn? Als jullie allemaal dat zeker konden weten, zouden jullie zoete vrede in jullie hart hebben en voldoende zelfvertrouwen om alles wat het leven op ons pad brengt het hoofd te bieden. En als de verleidingen kwamen, zou de beslissing vanzelfsprekend zijn.

Velen van jullie weten dat mijn woorden waar zijn. Jullie *weten* wie jullie zijn. Jullie hebben, bij het volgen van de inlustreringen van de Heilige Geest, de liefdevolle, leidende hand van de Heiland gevoeld en de vrede in jullie hart gevonden waarvan ik sprak. De mensen om jullie heen kunnen zien wie jullie zijn; ze zien het in jullie ogen en voelen de geest die jullie uitstralen. Wij hebben op onze reizen over de hele wereld met velen van jullie gesproken. Wij hebben jullie, bij het opzeggen van het jonge-vrouwenthema in vele verschillende talen, horen beloven 'om te allen tijde als getuige van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen' (Mosiah 18:9). Wij hebben velen van jullie omarmd en met velen van jullie gesproken. Het is voor ons zo geweldig om te zien hoe gebed, de Schriften en de naleving van het evangelie als voorbereiding op tempelzegeningen, een onderdeel van jullie leven zijn geworden!

Analyn is één van hen. Ieder jaar worden er in de staat Utah ter gelegenheid van het pioniersfeest – de 'Days of '47 celebration' – drie jonge vrouwen uitgekozen om de nakomelingen van de moormoonse pioniers te vertegenwoordigen. Jana, die nationale erkenning had ontvangen voor haar uitmuntende dienstbetoon voor het openbaar welzijn, bevond zich onder de finalisten. Toen zij op het podium zat te wachten op de eindbeslissing, merkte ze dat ze steeds het jonge-vrouwenthema in gedachte had. Ze kon die vrede in haar hart voelen en dacht, 'ik kan als

getuige van God staan – zelfs hier, op dit moment en op deze plaats.' Haar enige wens was om op het juiste moment op de juiste plaats te zijn om de Heer zo goed mogelijk te helpen bij de opbouw van zijn koninkrijk. Toen bekend werd gemaakt dat zij gekozen was en ze gevraagd werd een paar woorden te zeggen, nam zij de microfoon en gaf haar getuigenis, hoewel ze wist dat velen in het gehoor geen lid van de kerk waren. Het werd heel stil toen ze vertelde: 'Ik heb gevestigd. En gisteren voor het slapen gaan bad ik de Heer en zei dat als deze eer mij te beurt viel, ik Hem zou vertegenwoordigen. Ik ben dankbaar voor deze roeping om de pioniers te vertegenwoordigen.'

Wij zeggen tot de jonge vrouwen die, net als Analyn, weten dat zij dochters van God zijn en in overeenstemming met die kennis leven, 'Ga zo voort. Blijf op het pad dat jullie nu bewandelen.' Dit is voor jullie de tijd om in alle rechtchapheid het voortouw te nemen, zodat anderen veilig kunnen volgen om zich, samen met jullie, erop voor te bereiden om 'tot Christus te komen' (Moroni 10:30).

Als er onder jullie zijn die twijfelen aan hun eigenwaarde en zich afvragen of God echt wel van hen houdt, dan is dit de tijd om zijn woord uit te proberen door zijn geboden te onderhouden en dicht bij Hem te blijven. Het gevoel dat Hij van je houdt en je aanvaardt, komt pas als je Hem gehoorzaamt.

Zoals in dit boekje, *Voor de kracht van de jeugd*, staat: 'Je kunt niet verkeerd doen en je gelukkig voelen' (*Voor de kracht van de jeugd*,

blz. 4.) Deze normen zijn liefdevol voor jullie uiteengezet door het Eerste Presidium, zodat jullie verstandig zullen kunnen kiezen en de liefde van de Heiland zullen ervaren.

Ze zijn op dit kaartje samengevat. Draag het altijd bij je om je aan die normen te herinneren.

Als er onder jullie zijn die weten dat ze verkeerd bezig zijn, houd er dan gelijk mee op. Bekeer je. Kom terug. Dat kun je best. Er zijn ook mensen die je daarbij kunnen helpen. Onze Hemelse Vader heeft ieder van jullie lief en ook nodig.

Jonge vrouwen, zorg ervoor dat de dag begint en eindigt met gebed. Lees iedere dag in de Schriften. Wanneer je bidt en praat met je Hemelse Vader, wanneer je Hem toestaat met jou te praten door de Schriften en door zijn Geest, dan zul je antwoord op je geboden ontvangen – net zoals Dawn.

Toen Dawns ouders op zending werden geroepen naar Japan, mocht ze kiezen of ze met hen mee zou gaan of thuis zou blijven. Meegaan betekende afscheid nemen van vrienden en vriendinnen, een belangrijk schooljaar missen en, over het algemeen, de nodige plannen wijzigen. De keus leek gewoont te moeilijk. Ze zei: 'Ik deed niet anders dan huilen en me afvragen waarom dit mij nou moest overkomen.'

Ze vastte en bad over haar beslissing. Het leek louter toeval dat ze in het seminarie bezig waren met het Boek van Mormon en spraken over Lehi en zijn gezin. In het verleden had ze zich afgevraagd waarom het voor Laman en Lemuel zo moeilijk was om te kiezen voor het goede. Het zat haar niet lekker dat ze thuis de oudsten waren, maar geen goed voorbeeld gaven. Zij begon de Schriften op zichzelf toe te passen. Zij was ook de oudste thuis en naar Japan gaan was voor haar ook alsof ze de wildernis in moest trekken. Zij zou allerlei belangrijke zaken achter moeten laten. En ze zei: 'Ik wil geen Laman of Lemuel zijn. Ik wil mijn Vader in de hemel gehoorzaam zijn en zijn wil doen.'

Toen ze haar ouders vertelde dat ze graag met hen mee zou gaan en vervolgens zo'n fijn gevoel daarover kreeg, wist ze dat ze de juiste keus had gedaan.

Bij haar afscheid liet Dawn haar vrienden weten hoeveel ze van hen hield en hoezeer ze hen zou missen, 'maar', zei ze, 'ik weet dat mijn aller grootste vriend Jezus Christus is. Iedere dag ben ik mij bewust van zijn liefde.'

Dit is voor jullie de tijd om voor leiding op de Schriften te vertrouwen en om te werken aan een hechtere band met de Heiland door middel van gebed. Hij kan *jouw* beste vriend worden. Door Hem kun je te weten komen dat je een dochter van God bent. Hij is de Zoon van God, de Heiland van de wereld. En jij bent zijn zusje. Denk je dat eens in!

Dit is zo'n spannende tijd om op aarde te

zijn, dit geweldige moment in de geschiedenis dat het evangelie in zijn volheid is hersteld en dat de grenzen op dramatische manieren worden opengesteld om de boodschap van het evangelie toegang te verlenen!

Jonge vrouwen, dit is voor jullie de tijd om te leren jullie aandeel te leveren – om jullie plaats in te nemen in die reusachtige voorwaartse beweging die als een grote golf over de aarde spoelt. Gebed, schriftstudie en gehoorzaamheid aan de geboden zullen jullie klaarmaken om in alle rechtchapheid voortop te gaan als vertegenwoordigers van het evangelie van Jezus Christus.

Als algemeen presidium jonge-vrouwen roepen wij jullie op om in de wijken en gemeenten één te worden, om elkaar lief te hebben en elkaar te sterken. Wij sporen jullie aan om zij aan zij te staan, voorbeeldig zedelijk gedrag ten toon te spreiden en de kwade machten in de wereld aan de kaak te stellen. Willen jullie staan voor waarheid en deugd en vooropgaan voor anderen die bereid zijn te volgen als jullie de weg wijzen? Willen jullie staan als getuige van onze Hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus?

Luister naar de woorden van onze presidente, Ardeh G. Kapp:

'Ik hoor een aanzwellend koor van jonge-vrouwenstemmen dat klinkt over land en over zee en omhoog naar de hemel in antwoord op de oproep voor rechtchap jonge vrouwen. Ik zie hoe jullie sterk en krachtig staan in jullie geloof, (...) vol van de vreugde van de ontdekking en het jong-zijn; in beslag genomen door het heerlijke gevoel goed te handelen en verstandige keuzen te doen. Jullie leren, groeien en zijn vertrouwd met de schoonheid die de wereld biedt. Jullie bieden de helpende hand aan hen die zwakker staan. Jullie verzamelen je en worden sterker naarmate de waarden voor de jonge-vrouwen een deel van jullie leven worden (...) en jonge vrouwen zoals jullie zelf zich bijeenvoegen uit de bergen, de dalen, de verre landen, de dorre woestijnen en tropische regenwouden (...) waar ook het zaad van het evangelie is gezaaid.'

'Reik anderen de hand in zusterschap. Word één in gerechtigheid. Houd jullie vaandel fier omhoog, zodat allen die kunnen zien. Schaam jullie niet voor het evangelie van Christus, want jullie vechten voor een heerlijke zaak! (Uit een toespraak gehouden op de haardvuuravond voor jonge vrouwen van 10 november 1985.)

'Zie uit naar die tijd. Sta op in al uw pracht en draag het vaandel van de wereld in wording' (Maude Osmond Cook, tijdens de oktoberconferentie 1991).

Jonge vrouwen, wij eren jullie, wij bidden voor jullie, wij houden van jullie. Dat God jullie zal zegenen, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wees een voorbeeld voor de gelovigen

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Als u uw uiterste best hebt gedaan, wees dan tevreden en kijk niet terug. (...) Kijk liever naar het goede dat u hebt volbracht dan naar hetgeen u niet hebt gedaan.'

Geliefde zusters, zowel jong als niet zo jong, ik vind het een eer om vanavond een paar minuten tot u te spreken. Ik bid dat de Heer mij zal zegenen zodat mijn woorden voor een ieder van u nuttig mogen zijn.

Ik ben mij ervan bewust dat u een zeer gevarieerd gehoor bent. Ik zie prachtige jonge vrouwen met onschuldige gezichten, van wie de levenslust afstraalt. Ik zie ook grijze grootmoeders, van wie een oprechte liefde voor de Heer afstraalt. Sommigen van u zijn ongetwijfeld recentelijk gedoopt, terwijl anderen hun hele leven al trouw in de kerk dienstbaar zijn. Onder u zijn getrouwde en ongetrouwde vrouwen, gescheiden vrouwen die alleen hun kinderen moeten opvoeden, en weduwen.

Velen van u zijn gezond, gelukkig en geestelijk ingesteld, terwijl anderen ongezond, eenzaam of misschien moeizaam op zoek naar gemoedsrust zijn.

Sommigen van u proberen een 'supermoeder' te zijn. U hebt het gevoel dat u tijd aan uw man en kinderen moet besteden. U

wilt ervoor zorgen dat er gezinsgebed en gezinsavond wordt gehouden en dat de Schriften worden bestudeerd. Ook voelt u zich verplicht om uw kinderen te helpen met hun huiswerk en muzieklessen; om uw huis representatief te houden; om voedzame maaltijden te bereiden; om de kleding schoon en heel te houden; om de kinderen en mogelijk hun vrienden naar school en andere activiteiten te brengen; en om de gezinsleden op schema te houden, zodat iedereen op tijd op de plaats is waar hij of zij moet zijn. En dat allemaal in uw eigen gezin. Ik word al moe als ik aan dat alles denk! En daar komt vaak nog van alles bij: helpen op school, vrijwilligerswerk of zorgen voor een ziek of bejaard familielid. U hebt het gevoel dat u uw gezin moet beschermen tegen de vele kwade invloeden in de wereld, zoals: dubieuze televisieprogramma's, films en video's; alcohol, drugs en pornografie. U bent vastbesloten om getrouwd uw kerkroeping uit te voeren. En buiten dat alles moeten velen van u nog werken omdat de financiële druk groot en niet te veronachtzamen is. Als er iets is blijven liggen of als u iets bent vergeten, heeft u soms het gevoel dat u hebt gefaald.

Aan u die zich overweldigd en gekweld voelt en die zich afvraagt of u ooit hard genoeg zullen kunnen lopen om de trein waar u mee mee wilt te kunnen halen, wil ik voorstellen dat u zich aanleert om per dag te leven, en uw uiterste best te doen, zonder gevoelens van schuld en onbekwaamheid. Ik zag onlangs een sticker op een auto die dit alles kort samenvat: 'God heeft me op aarde gezet om het een en ander te bereiken. Ik loop nu al zo ver achter, dat ik nooit zal sterven!'

Denk eraan, zusters, dat we allemaal onze moeilijkheden hebben in dit aardse bestaan. Onze eigen moeilijkheden vinden we natuurlijk het zwaarst. Erken uw beperkingen; niemand kan alles. Als u uw uiterste best hebt gedaan, wees dan tevreden en kijk niet

terug om uzelf twijfelend af te vragen of u het niet beter had kunnen doen. Wees tevreden met uzelf. Kijk liever naar het goede dat u hebt volbracht dan naar hetgeen u niet hebt gedaan.

Ik geef deze raad altijd aan mijn vijf dochters en twee schoondochters als zij zich zorgen maken over alles wat zij moeten doen. Denk eraan dat onze Hemelse Vader nooit meer van ons verwacht dan we aankunnen. Als uw man of uw kinderen deze raad nodig hebben, aarzel dan niet om die door te geven.

U, toegewijde vrouwen in deze wereldwijde zusterschap, verricht ongeacht uw omstandigheden, op uw eigen manier een geweldig werk in het vestigen en versterken van de kerk. Vrouwen spelen een belangrijke rol in de verkondiging van het evangelie.

Toegewijde vrouwen en jonge vrouwen die pas lid van de kerk zijn geworden helpen nu al met het werk in de vele pas geopende landen in Oost-Europa, waaronder de Sovjet-Unie. Op het vasteland van Afrika gaat het werk voorspoedig en wordt nog versneld door de hulp van toegewijde vrouwen. Goede vrouwen worden lid van de kerk in Azië en helpen bij de opbouw in hun eigen land. Veel geweldige vrouwen dienen de Heer moedig in Zuid-Amerika. Uw goede invloed, zusters, wordt in 135 landen en gebieden waar het evangelie wordt onderwezen, gevoeld.

De kracht van deze kerk is vanaf het begin in 1830 versterkt door het getrouwe werk van goede vrouwen en jonge vrouwen als u.

Tot een ieder van u wil ik zeggen dat de leiders veel van u houden en voor u bidden. Weet ook dat we uw moeilijkheden begrijpen en dat u ongeacht uw omstandigheden kostbaar voor uw Hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus bent.

De algemene functionarissen van de kerk reizen de hele wereld rond om te luisteren, te onderwijzen en te getuigen van de waarheid van het evangelie. Als we de leden bezoeken, herkennen we de positieve invloed van de zusters in dit grote werk. We weten dat u de kerk trouw bent, en de Heer liefheeft. We voelen uw ondersteunende invloed.

Wees geduldig met de algemene autoriteiten, en weet dat zij de priesterschapsleiders in de ringen en wijken leren om naar u te luisteren en met u te overleggen over de behoeften van de jongere en oudere vrouwen. Uw mening is waardevol, zelfs essentieel, want niemand anders heeft uw inzicht en perspectief. U heeft veel te bieden in het versterken van de gezinnen in de kerk. We zijn verbaasd over uw kracht, we waarderen uw dienstbetoon, en we verheugen ons over uw verlangen naar het eeuwige leven.

Door uw geloof en gerechtigheid in het naleven van de geboden, kunt u in aanmerking

komen voor de zegeningen die onze Hemelse Vader zijn gehoorzame kinderen heeft beloofd. Sommigen van u zijn misschien niet in staat om in dit leven alle rechtvaardige verlangens van uw hart te vervullen. Maar u kunt er zeker van zijn dat u geen eeuwige zegeningen onthouden zullen worden als u getrouw blijft en de beginselen van het evangelie de rest van uw leven naleeft.

Zo nu en dan proberen de leiders van de kerk u instructies te geven voor uw geestelijke en materiële welzijn. Een van de beginselen die wij herhaaldelijk onderwijzen is de kostbare keuzevrijheid die de Heer ons heeft gegeven. Deze vrijheid stelt de kinderen van God in staat om te kiezen wat zij willen geloven en hoe zij dit aardse leven willen leiden. Gebaseerd op uw naleving van de evangeliebeginselen, zult u worden geoordeeld naar uw werken. Met de geweldige gave van keuzevrijheid kunnen we de Schriften en de leringen van de kerkleiders bestuderen, en door de influisteringen van de Geest kunnen wij de juiste keuzen maken, waardoor wij vrede en eeuwige vreugde zullen ontvangen.

De meesten van u kennen het bekende boek van Victor Hugo wel, *Les Misérables*. Een moderne componist heeft dit verhaal herschreven tot een musical, waarin hij de gevolgen beschrijft die voortkomen uit een leven vol keuzen – enkele verkeerde, maar vele goede. De hoofdpersoon, Jean Valjean, is veroordeeld tot jarenlange dwangarbeid omdat hij een stuk brood had gestolen om zijn geliefden van de hongerdood te redden.

Als hij eindelijk wordt vrijgelaten, vindt hij onderdak bij een priester. Verbitterd en ten einde raad, loopt hij voordat het ochtend wordt weg en steelt al het zilver uit de woning. De politie arresteert hem en vraagt de priester om het gestolen zilver te identificeren. De priester zegt hun dat hij het zilver

had meegegeven en dat Valjean zelfs twee kandelars was vergeten.

Dankbaar en nederig belooft Jean om de rest van zijn leven in dienst van God en zijn naasten te stellen. Jaren later, als gevolg van een identiteitsverwisseling wordt er een man in plaats van Valjean veroordeeld. Jean moet nu een bijna onmogelijke keuze doen. Hij overdenkt de gevolgen als hij ervoor zou kiezen om naar voren te treden, zich te identificeren en zijn eigen straf uit te zitten. Hij is ondertussen succesrijk. Hij heeft duizenden mensen onder zich die hun baan zullen kwijtraken. Hij is burgemeester, en de hele stad zal eronder lijden. Hij is een weldoener voor velen, zij zullen geen steun meer hebben. Natuurlijk is het gerechtvaardigd als hij er het zwijgen toe doet. Uit de diepte van zijn ziel horen we het lied:

*Kan ik deze man tot slavernij laten veroordelen?
Doen alsof ik zijn ellende niet zie (. . .)*

*Kan ik mijzelf de rest van mijn leven
verstoppert?*

*Als ik de waarheid spreek, ben ik verdoemd.
Als ik mijn mond houd, ben ik verdoemd.*

En in wanhoop horen we zijn besluit:

Ik weet dat mijn ziel aan God toebehoort.

Dat heb ik lang geleden beloofd.

Hij gaf mij hoop toen er geen hoop meer was.

Hij gaf me de kracht om door te gaan.

En met de tijdloze vraag 'Wie ben ik?' onder ogen, wetende dat als hij de waarheid niet spreekt, hij uiteindelijk bedrogen zal uitkomen, antwoordt hij: 'Wie ben ik? Ik ben Jean Valjean!'

Geliefde zusters, een ieder van u zal geregelde de vraag 'Wie ben ik?' moeten beantwoorden. Voor de vrouwen in de kerk weet ik geen beter antwoord dan het thema van de jonge-vrouwen:

'Wij zijn dochters van onze Hemelse Vader, die van ons houdt, en wij houden van Hem. In ons streven de waarden voor de jonge vrouwen na te leven, zullen wij "te allen tijde als getuige van God (. . .) staan" (zie Mosiah 18:9). De waarden voor de jonge vrouwen zijn: Geloof, goddelijke aard, gevoel van eigenwaarde, kennis, vrije keuze en verantwoordelijkheid, goede werken, integriteit. Wij geloven dat wij ons door het aanvaarden en toepassen van deze waarden erop kunnen voorbereiden heilige verbonden te sluiten en na te komen, de tempelverordeningen te ontvangen, en de zegeningen van verhoging te genieten' (*Handboek jonge-vrouwen*, blz. 3).

Volgens mij zijn dit geïnspireerde woorden, en als ze door al Gods kinderen begrepen en nageleefd werden, zou dit een veel betere wereld zijn. Als u in overeenstemming met deze waarheden leeft, zult u niet

Het algemeen presidium van het jeugdwerk: presidente Michaelene P. Grassli (midden); Betty Jo Jepsen, eerste raadgeefster (links); en zuster Ruth B. Wright, tweede raadgeefster.

met de stroom vrouwen meegesleurd worden die niet weten wie zij zijn, waarom zij hier zijn, en wat hun belangrijke rol in het plan van zaligheid is.

In 1979 heeft president Kimball de vrouwen in de kerk toegesproken. Hij sprak toen als profeet van God de volgende profetische woorden: 'Veel van de belangrijke groei die de kerk in de laatste dagen zal meemaken, zal komen doordat vele goede vrouwen in de wereld (in wie er dikwijls zo'n innerlijk besef van het geestelijke leven is) in groten getale zullen toetreden tot de kerk. Dit zal gebeuren in de mate dat de vrouwen in de kerk in hun leven gerechtigheid en welsprekendheid weerspiegelen. (...) Bijgevolg zullen vrouwelijke toonbeelden van de kerk een macht van betekenis zijn bij zowel de numerieke als de geestelijke groei van de kerk in de laatste dagen' (*De Ster*, mei 1980, blz. 178).

Wat een edele woorden, mijn geliefde zusters. *Vrouwelijke toonbeelden!* Wat een geweldige belofte om te weten dat u de mensen om u heen kunt versterken.

Jonge vrouwen, vorig jaar oktober sprak ik tot de mannen in de priesterschapsbijeenkomst van de algemene conferentie. Ik sprak tot hen voornamelijk over zedelijke beginselen. Ik heb de jongemannen verteld dat zij ten opzichte van alle vrouwen, ongeacht hun leeftijd, een zorgzame houding moeten aankweken. Ik heb hen onderwezen dat zij u moeten respecteren en hoffelijk moeten behandelen. Ik heb hen aangeraden om nooit aan het gevoel toe te geven dat de invloed van leeftijdgenoten een excuus is om de zedelijke normen te verlagen.

Overtredingen gaan altijd ten koste van je gevoel van eigenwaarde. Jullie hebben als jonge vrouwen de verantwoordelijkheid om voorbeeldig te leven zodat de jongemannen jullie waarden zullen respecteren en jullie als dochters van God zullen behandelen. Rechtschapen dochters van God, onze Eeuwige Vader, zijn enorm essentieel als de kerk zijn doel wil bereiken, namelijk de wereld voorbereiden op de wederkomst van de Heer, Jezus Christus.

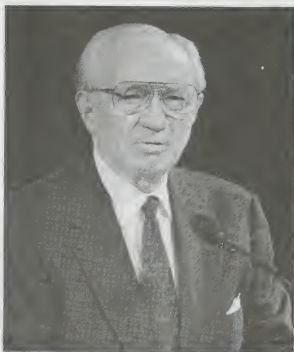
Moge God u zegenen, lieve zusters, dat u een lichtend voorbeeld voor uw omgeving zult zijn. U bent dochters van onze Hemelse Vader, die van u houdt. Ik hoop dat u allen uw liefde voor Hem tot uitdrukking zult brengen door voorbeeldig en rechtschapen te leven. Weet in uw hart, lieve zusters, dat de kerk waar is.

Ik getuig tot u dat Jezus Christus leeft en dat Hij deze kerk president. President Benson is de profeet van de Heer. Onze Hemelse Vader en zijn geliefde Zoon hebben de waardevolle vrouwen in de kerk lief, net als al uw leiders ze liefhebben. Het is mijn nederig gebed dat God u altijd zal zegenen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Dochters van God

President Gordon B. Hinckley
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

'Wij zijn hier allemaal als onderdeel van het plan van onze liefhebbende Vader, die werkt aan onze onsterfelijkheid en ons eeuwige leven.'

Geliefde zusters, ik waardeer de woorden en de muziek die ik in deze vergadering heb gehoord. We zijn geïnspireerd en opgebouwd. Het is enorm moeilijk om na deze geweldige vrouwen en ouderling Ballard te spreken. Ik ben mij terdege bewust van de verantwoordelijkheid die op mijn schouders rust nu ik tot u spreek. Ik vraag dan ook nederig om de leiding van de Heilige Geest.

Aan het begin van mijn toespraak wil ik, evenals ouderling Ballard, bevestigen dat ieder van u bijzonder waardevol is, ongeacht uw omstandigheden. U heeft een hoge en heilige plaats in het eeuwige plan van God, onze Vader in de hemel. U bent zijn dochters, waardevol in zijn ogen, die Hij liefheeft en die belangrijk voor Hem zijn. Zijn grote plan kan zonder u niet slagen.

Een paar dagen geleden kwam er een brief op kantoor die geadresseerd was aan president Benson. Ik wil er graag een stukje uit voorlezen, en er vervolgens iets over zeggen. Ik zal de echte naam van de schrijfter niet noemen. Misschien zit ze wel ergens te luisteren, en ik wil haar op geen enkele wijze in verlegenheid brengen. Ik zal haar Virginia noemen. Met die verandering zal ik nu een stukje voorlezen:

'Geliefde president Benson,

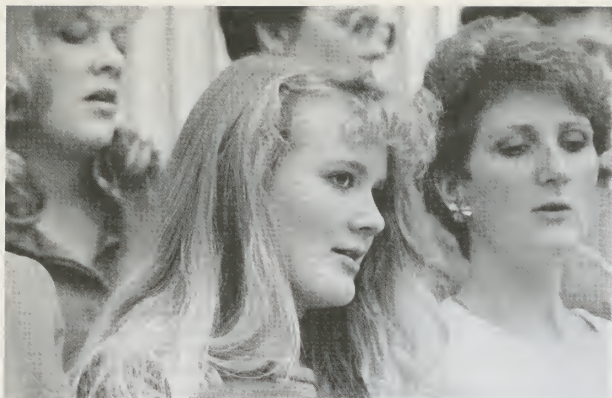
'Ik heet Virginia, en ik ben veertien jaar. De laatste tijd loop ik met een vraag rond. In de Schriften kan ik nergens vinden of vrouwen in het celestiale koninkrijk kunnen komen. En toen Joseph Smith een visioen van het celestiale koninkrijk had, zag hij volgens mij alleen maar mannen. Ik heb erover gebeden, maar ik had het gevoel dat ik behoefte aan uw mening had (...). In de Schriften wordt gesproken over vrouwen die gezegd worden als zij rechtvaardig zijn, maar niet over celestiale heerlijkheid. Het zit me echt dwars. Als we allemaal kinderen van onze Hemelse Vader zijn, waarom staat er dan in de Schriften dat de mannen over de vrouwen zullen heersen? En waarom werd Eva uit Adam geschapen? Ik ben misschien dom, maar ik begrijp het echt niet. Ik houd van het evangelie en ik bestudeer het ook. Ik heb een getuigenis, en ik weet dat ik een goddelijk doel in het leven heb. Maar ik denk dat ik eigenlijk wil weten of mannen belangrijker zijn dan vrouwen. En of vrouwen ook in het celestiale koninkrijk kunnen komen (...)

'Ik ben nog jong en moet nog veel leren, en ik heb hier echt hulp bij nodig. Ik wil u graag hartelijk bedanken.

'Veel liefs, Virginia.'

Omdat president Benson niet tot ons kan spreken, zal ik proberen je brief te beantwoorden. Door dat te doen, spreek ik natuurlijk tegen alle luisteraars vanavond. Je brief is door de secretaris van het Eerste Presidium al beantwoord, maar uit jouw brief spreekt zoveel oprechtheid, dat een uitgebreider antwoord op zijn plaats is. En misschien zijn er wel meer vrouwen die met die vraag rondlopen – jonge vrouwen van jouw leeftijd, vrouwen van je moeders leeftijd en vrouwen van je grootmoeders leeftijd, of ze nu getrouwd zijn of niet, ongeacht hun omstandigheden.

Ten eerste vraag je of vrouwen in het celestiale koninkrijk kunnen komen. Natuurlijk kunnen ze dat. Zij komen net zo goed in aanmerking als mannen. Getrouwdheid is de

beslissende factor voor zowel mannen als vrouwen.

Op 16 februari 1832 kregen Joseph Smith en Sidney Rigdon een opmerkelijk visioen. De Heer sprak wonderbaarlijke en aanmoedigende woorden. Luister naar Hem:

'Want aldus zegt de Here: Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.

'Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid' (Leer en Verbonden 76:5-6).

Ik ben ervan overtuigd dat Hij hier over zowel zoons als dochters spreekt. Voor een ieder zal de beloning oneindig groot zijn, en zowel voor hem als voor haar zal de heerlijkheid eeuwig zijn.

In diezelfde openbaring geven Joseph Smith en Sidney Rigdon een welsprekend getuigenis aangaande de Heiland van deze wereld, de Zoon van God. Luister maar:

'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is -

'Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van God gewonnen zonen en dochteren zijn' (Leer en Verbonden 76:22-24, cursivering toegevoegd).

Merk op dat er in deze geweldige openbaring over zowel zoons als dochters gesproken wordt.

Hoewel er in de verzen daarna over mannen wordt gesproken, ben ik ervan overtuigd dat het woord in zijn algemeenheid is gebruikt en dat zowel mannen als vrouwen worden bedoeld.

De openbaring gaat vervolgens over degenen die het getuigenis van Christus hebben ontvangen, die naar zijn voorbeeld zijn gedoopt en die de geboden onderhouden, en over de belofte dat zij voor eeuwig in de tegenwoordigheid van God en Christus zullen wonen (zie Leer en Verbonden 76:62).

'Dezen zijn het, wier lichaam celestiaal is, wier heerlijkheid die der zonen is, namelijk de heerlijkheid van God, de hoogste van alle, Wiens heerlijkheid zinnebeeldig wordt vergeleken bij de zonen in het uitspansel' (Leer en Verbonden 76:70).

Horen de vrouwen bij hen die deze heerlijkheid deelachtig zullen worden? Ongetwijfeld. In feite kan een man de hoogste graad in het celestiale koninkrijk niet zonder de vrouw bereiken, en de vrouw niet zonder de man. Man en vrouw zijn onafscheidelijk als zij in aanmerking willen komen voor die hoogste graad van heerlijkheid. Als zij aan de vereisten voldoet zal ze net zo celestiaal en eeuwig worden als hij. Twijfel daar nooit aan, Virginia. Zorg er wel voor dat je in aanmerking komt voor die heerlijkheid, die zowel voor jou als voor je broeders beschikbaar is.

Er zijn vrouwen die buiten hun schuld om niet getrouwd zijn en zich afvragen of de hoogste graad van heerlijkheid hun onthouden zal worden. Ik ben er zeker van dat onze liefhebbende Vader en onze goddelijke Verlosser in hun plan voorzieningen hebben getroffen waardoor niemand die rechtvaardig leeft enige zegen onthouden zal worden.

Buiten de geweldige en beschrijvende woorden in Leer en Verbonden 76 en 137, weten we relatief weinig over het celestiale koninkrijk en wie daar zullen zijn. We weten in ieder geval wel aan welke vereisten we moeten voldoen om in dat koninkrijk te worden toegelaten. Maar buiten dat is er weinig geopenbaard. Ik herhaal echter dat ik er

zeker van ben dat de dochters van God evenzeer in aanmerking kunnen komen als de zoons van God.

Dit moet een geweldig doel voor alle vrouwen in de kerk zijn. Het moet een voortdurende motivatie zijn om eerzaam, integer, deugdzzaam en liefdevol te leven.

Lieve vriendin, stoor je er niet aan dat de woorden *man* en *mannen* in de Schriften genoemd worden zonder ook *vrouw* en *vrouwen*. Ik benadruk dat deze woorden in hun algemeenheid worden gebruikt, en dat er zowel mannen als vrouwen worden bedoeld. Die terminologie wordt in de Schriften nu eenmaal zo gebruikt, en is ook in andere geschriften door de eeuwen heen zo gebruikt.

De volgende vraag die je stelt is waarom Eva uit Adam is geschapen.

Ik kan alleen maar antwoorden dat een wijze Schepper dit zo besloten heeft. Er is echter een interessante kant aan deze zaak.

Als we de volgorde van de gebeurtenissen in de Schriften lezen, zien we dat God eerst de aarde schiep, 'de aarde nu was woest en ledig' (Genesis 1:2). Toen scheidde Hij het licht van de duisternis, en het water van het land. Daarna kwam de schepping van de verschillende gewassen zoals bomen, gras, bloemen en struiken. Vervolgens werden op het land en in de zee dieren geschapen.

Toen God dit alles overzag, verklaarde Hij dat het goed was. Toen schiep Hij de mens naar zijn eigen beeld en gelijkenis. En als allerlaatste in zijn schepping, als de kroon op zijn geweldige werk, schiep Hij de vrouw. Ik zie Eva graag als zijn meesterwerk, als het sluitstuk op zijn schepping, voordat Hij van zijn werk uitrustte.

Ik beschouw haar niet als een ondergeschikte van Adam. Ze werd naast hem geplaatst om hem te helpen. Ze waren samen in de Hof van Eden, ze werden er samen uitgestuurd en ze werkten samen in de wereld waarheen ze waren verdreven.

Virginia, je vraagt in je brief waarom er in de Schriften staat dat Adam over Eva zou heersen (zie Genesis 3:16). Ik weet het niet. Jammer genoeg zie ik dat sommige mannen dit door de eeuwen heen als excuus hebben gebruikt om hun vrouw te mishandelen en te vernederen. Maar ik ben er zeker van dat ze zichzelf hiermee vernederen en dat ze de Vader van ons allen, die net zoveel van zijn dochters als van zijn zoons houdt, hiermee beledigen.

Ik zat een keer met David O. McKay over die woorden in Genesis te praten. Zijn ogen vlamden op van woede toen hij over die despotische mannen sprak, en hij verklaarde dat ze eenmaal door de Heer ter verantwoording zouden worden geroepen. Hij zei dat de essentie van de geest van het evangelie vereist dat er in het gezin alleen rechtvaardige heerschappij wordt uitgeoefend.

Voor mij betekent het dat de man een besturende taak heeft in het zorgen voor, en beschermen en sterken van de vrouw. Iedere man die vernedert, mishandelt, angst aanjaagt of onrechtvaardige heerschappij uitoefent, verdient, en krijgt volgens mij ook, straf van een rechtvaardige God die de Eeuwige Vader van zowel zijn zoons als zijn dochters is.

Je vraagt ook of mannen belangrijker zijn dan vrouwen. Ik zal je een wedervraag stellen. Zou iemand van ons hier zijn als er alleen mannen of alleen vrouwen waren? In de Schriften staat dat God de mens naar zijn beeld en gelijkenis heeft geschapen, man en vrouw schiep Hij hen. Hij gebod hun om talrijk te worden en de aarde te vervullen. Iedereen is het schepsel van de Almachtige, man en vrouw zijn even afhankelijk en noodzakelijk voor de voortzetting van het menselijk ras. Iedere nieuwe generatie in de geschiedenis van de mens is opnieuw een getuigenis dat zowel mannen als vrouwen noodzakelijk zijn.

In je brief schrijf je: 'Ik heb een getuigenis, en ik weet dat ik een goddelijk doel in het leven heb.'

Je hebt inderdaad een goddelijk doel. In jou en in alle andere vrouwen zit hetzelfde element van goddelijkheid als in de mannen. Wij zijn hier allemaal als onderdeel van het plan van onze liefhebbende Vader, die werkt aan onze onsterfelijkheid en ons eeuwige leven. De sterfelijke staat waarin wij nu verkeren is een voorbereiding op de terugkeer naar onze Hemelse Vader, als wij dat tenminste waardig zijn.

Je schrijft dat de meeste Schriftuur tot de mannen is gericht. Ja, een gedeelte daarvan is dat inderdaad, vooral als het priesterchapstaken betreft.

Ik wil je aan een grootse en opmerkelijke openbaring herinneren die door de profeet Joseph Smith aan zijn vrouw Emma werd gegeven en die toepasselijk is voor alle vrouwen in de kerk. Aan het eind van deze openbaring zegt de Heer: 'dat dit Mijn stem is tot allen' (Leer en Verbonden 25:16).

In het eerste vers van deze openbaring zegt de Heer 'dat allen, die Mijn evangelie ontvangen, zonen en dochteren in Mijn koninkrijk zijn' (Leer en Verbonden 25:1).

Deze goddelijke belofte is groots en waar. De openbaring die na deze openingswoorden volgt, staat vol met advies, lof, raad en belofte aan het adres van Emma Smith, en alle vrouwen die naar de woorden van de Heer in deze openbaring luisteren.

Ik hoop dan ook, mijn jonge vriendin, dat je je over deze zaken geen zorgen zult maken. Ik hoop dat je voorwaarts zult gaan, rechtvaardig zult leven, probeert de wil van de Heer te leren kennen en na te volgen; en dat je anderen zult sterken door jouw dienstbetoon en getuigenis, en tot je

Hemelse Vader in gerechtigheid zult bidden. Ik wil je ervan verzekeren dat we allemaal van je houden. Mogen de zegeningen van de Heer over jou worden uitgestort, naarmate jij in rechtvaardigheid in dit leven voortgaat.

Zorg ervoor dat je Vader in de hemel je viert, bij wie je in gebed altijd kunt aankloppen.

Nu ik het toch over het gebed heb, wil ik hier even op doorgaan. Afgelopen april sprak ik tot de regionale vertegenwoordigers van de kerk, zoals ik al jarenlang doe als zij hier voor de algemene conferentie zijn. Het zijn trainingsvergaderingen waar de regionale vertegenwoordigers informatie krijgen om mee terug te nemen naar hun gebied. Er is niets geheims aan deze vergaderingen.

Onlangs hoorde ik echter dat iemand een kopie van mijn toespraak te pakken had gekregen, en dat hij daar zeer trots op was. Het leek wel alsof hij iets geheims boven water had gehaald, iets wat voor de wereld verborgen had moeten blijven. Dat is onzin.

Ik neem vandaag dan ook de vrijheid om een stukje uit die toespraak voor te lezen. Het gaat over iets waar een aantal vrouwen in de kerk momenteel mee bezig zijn. Ik spreek tot allen omdat de activiteiten van die enkele vrouwen er klaarblijkelijk op gericht zijn om anderen met zich mee te trekken. Ik spreek nu over degenen die hun hemelse Moeder in gebed willen aanroepen. Ik zal nu een stukje uit die toespraak voorlezen:

“Deze gewoonte is in de persoonlijke gebeden begonnen, en begint nu in sommige kerkdiensten door te dringen.

‘Eliza R. Snow schreef de woorden “de rede en d’ eeuw’ge waarheid zeggen: ‘k Heb een moeder daar’ (Heilige Lofzangen, 199).

‘Er wordt gezegd dat de profeet Joseph Smith geen correcties op deze lofzang van zuster Snow heeft aangebracht. Daarom

hebben we een hemelse Moeder. Daarom, zo menen sommigen, kunnen we tot Haar bidden.

‘Je zou logischerwijs verwachten dat als we een Hemelse Vader hebben, we ook een hemelse Moeder hebben. Met die leerstelling kan ik wel leven.

‘Maar als we naar de instructies kijken die we van de Heer zelf hebben ontvangen, vind ik het ongepast dat iemand in de kerk tot onze hemelse Moeder bidt.

‘De Heer Jezus Christus heeft het raamwerk voor onze gebeden vastgesteld. In de bergrede verklaart Hij: “Biddt gij dan aldus: Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd” (Matteüs 6:9; cursivering in deze en de volgende teksten toegevoegd).

‘Toen de opgestane Heer aan de Nephieten verscheen en hen onderwees, zei Hij: “Biddt gij daarom aldus: Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd” (3 Nephi 13:9).

‘Toen Hij bij hen was, onderwees hij hen verder door zijn voorbeeld. In het verslag staat: “knieldo ook Hijzelf ter aarde neder; en ziet, Hij bad tot de Vader, en wat Hij bad, kan niet worden beschreven, en de schare, die Hem hoorde, gaf er getuigenis van” (3 Nephi 17:15).

‘Verder heeft Hij gezegd: “Biddt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend” (3 Nephi 18:21).

‘Bij een andere gelegenheid: “Jezus ging uit hun midden, en op korte afstand van hen boog Hij Zich ter aarde en zeide:

“Vader, Ik dank U, dat Gij hun, die Ik heb gekozen, de Heilige geest hebt gegeven; en het is wegens hun geloof in Mij, dat Ik hen uit de wereld heb gekozen.

“Vader, Ik bid U, dat gij de Heilige Geest zult geven aan allen, die in hun woorden zullen geloven” (3 Nephi 19:19-21).

‘En zo kan ik doorgaan met specifieke voorbeelden uit de Schriften voor te lezen. Zoek maar, net als ik, maar er is nergens in de standaardwerken een voorbeeld te vinden waar Jezus tot iemand anders dan zijn Hemelse Vader bidt, of waar Hij de mensen leert om tot iemand anders dan hun Hemelse Vader te bidden.

‘Ik heb vruchteloos naar een voorbeeld gezocht dat een van de presidenten van de kerk, van Joseph Smith tot en met Ezra Taft Benson, tot onze “hemelse Moeder” bad.

‘Ik ga ervan uit dat de mensen die dit doen, en die dit gebruik proberen te verbreiden, goede bedoelingen hebben, maar zij zijn misleid. Het feit dat wij niet tot onze hemelse Moeder bidden, kleineert haar op geen enkel wijze.’

Tot zover het citaat uit mijn toespraak van april, waar ik aan wil toevoegen dat niemand aan de heerlijkheid van Haar, over wie we geen openbare kennis hebben, kan toevoegen of afnemen.

Tot slot wil ik mijn dankbaarheid uitspreken voor alle getrouwe vrouwen in de kerk, het zijn er al miljoenen over de hele wereld. Uw macht ten goede is groot. Uw talenten en toewijding zijn geweldig. Uw geloof en uw liefde voor God, zijn werk en zijn zoons en dochters, is enorm. Blijf het evangelie naleven. Verspreid het onder iedereen met wie u in aanraking komt. Uw goede werken zullen veel meer gewicht in de schaal leggen dan uw woorden. Ga voort in deugdzaamheid, waarheid, geloof en getrouwheid. U bent een onderdeel van het eeuwige plan van God, onze Eeuwige Vader. Iedere dag is een onderdeel van die eeuwigheid.

Ik weet dat velen van u zware lasten torsen. Ik hoop dat uw vrienden, uw broeders en zusters in de kerk, u zullen helpen om deze lasten te dragen. Moge uw gebeden opstijgen tot Hem die almachtig is, die van u houdt en machten kan inzetten om u te helpen. Dit is een werk van wonderen. U weet het, en ik weet het. Voor mij is het makkelijk om te zeggen dat u niet ontmoedigd moet raken, maar ik zeg het toch, en ik moedig u aan om in geloof voort te gaan.

Ik bid dat u gezegend zult worden met kracht om uw dagelijkse werk te doen, en met liefde voor hen die aan uw zorg zijn toevertrouwd.

U weet net zo goed als ik, dat dit werk waar is. U weet dat God, onze Eeuwige Vader, leeft en dat zijn Zoon, Jezus Christus, geboren uit Maria als de eniggeboren Zoon van de Vader, de Verlosser van de wereld is. Ook weet u dat hun werk in deze bedeling is hersteld door middel van de profeet Joseph Smith. Ik wil u daar mijn getuigenis van geven, en mijn liefde en zegen over u uitspreken. In de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Ze hebben het tegen ons gehad

Thomas S. Monson, tweede raadgever van de profeet: Kinderen lijken vast te geloven in hun Hemelse Vader en dat Hij hun lieve gebedjes kan en wil beantwoorden. Ik weet zeker dat God luistert als een kind bidt.

Laat het gelach van kinderen ons hart blij maken. Laat het geloof van kinderen ons geruststellen. Laat de liefde van kinderen ons helpen ons beter te gedragen. Kinderen 'zijn een erfdeel des Heren' (Psalm 127:3). Dat onze Hemelse Vader deze lieve kinderen zal blijven zegenen, deze bijzondere vrienden van Jezus, dat is mijn nederig en oprecht gebed.

Boyd K. Packer, apostel:

Leer de kinderen dat ze hun Hemelse Vader bij het bidden eerbiedig moeten aanspreken.

David B. Haight, apostel:

Mijn vader ging dood toen ik nog maar negen was. Toen ik ouder werd, dacht ik vaak: 'Wat zou mijn vader van me vinden?' of 'Hoe zou ik mijn moeder nou ooit kunnen teleurstellen?' Zij onderwees me en had vertrouwen in me. Ik was geen klein kind meer,

maar een jongen die een man werd, en dus moest ik me daarnaar gedragen.

En dat geldt ook voor jullie. Er hebben goede mensen vertrouwen in je. Wij hebben vertrouwen in je, je ouders en je broers en zusters ook, en God verwacht het beste van je. En ook jij moet vertrouwen hebben in jezelf.

James E. Faust, apostel:

Ik moet toegeven dat de zondag, toen ik nog jong was, niet mijn lievelingsdag was. Opa maakte alles onmogelijk. We hadden geen vervoer. We konden de auto niet gebruiken. We mochten van hem zelfs de motor niet starten. En we mochten niet op de paarden, de stierkalveren of de schapen rijden. Het was de sabbatdag, en de dieren hadden ook recht op een rustdag. Als we naar de kerk, of ergens anders heen gingen, dan liepen we. Ik kan eerlijk zeggen dat we zowel de letter als de geest van de sabbat naleefden.

Dallin H. Oaks, apostel:

Broeders en zusters, oud en jong, ik smeek jullie te onthouden dat slecht leven nooit ge-

luk heeft betekend en dat je je door zonde ellende gaat voelen. Jonge mensen, zoek geen geluk in het aantrekkelijke van de wereld. We kunnen niet blijvend gelukkig worden door verkeerde dingen te doen.

Rex D. Pinegar, van het presidium van de Zeventig:

Als we weten wat de Heer van ons wil, en we Hem willen volgen, wil dat niet zeggen dat het makkelijk zal zijn. Ik ben van mening dat het goed zou zijn om de vragen te stellen die mijn beste vriend altijd stelt wanneer hij voor een moeilijke beslissing of een probleem staat: 'Wat zou de Heer willen dat ik doe? Zou ik het doen voor de Heer?'

Jorge A. Rojas, van de Zeventig:

Vader in de hemel houdt van ons. Hij kent jou, en je broers en zussen. Hij weet onze naam. En Hij houdt zoveel van ons dat Hij op ons wacht. Hij wil dat wij weer terugkomen bij Hem. Om terug te kunnen komen bij Hem, moeten we geloof hebben in Jezus Christus en Hem liefhebben. □

Vier leden van de Zeventig ontheven

H. Verlan Andersen

George I. Cannon

Francis M. Gibbons

Gardner H. Russell

Op 5 oktober 1991 zijn vier leden van het Tweede Quorum der Zeventig ontheven na vijf en een half jaar lang trouw werkzaam te zijn geweest in hun functie. Verder werden er nieuwe raadgevers gesteund in het algemeen presidium jonge-mannen en van de zondagsschool.

De mutaties werden voorgesteld tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst van de 161e oktoberconferentie van de kerk.

De ouderlingen H. Verlan Andersen, George I. Cannon, Francis M. Gibbons en Gardner H. Russell, allen lid van het Tweede Quorum der Zeventig, zijn ontheven.

Allen werden op 6 april 1986 als lid van de Zeventig gesteund.

Ouderling H. Verlan Andersen is geboren in Logan (Utah). Hij haalde zijn baccalaureaats aan de Brigham Young University, doctoraal in de rechten aan de Stanford University, en promoveerde in de rechten aan Harvard University. Hij was gediplomeerd accountant en was bovendien werkzaam als hoogleraar in dat vak aan de BYU. Tijdens de periode dat hij werkzaam

was als lid van de Zeventig, vervulde hij een functie als raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool en in het presidium van het Gebied Utah-Midden.

Ouderling George I. Cannon, afkomstig uit Salt Lake City, studeerde af aan de BYU en was vice-president van een levensverzekeringsmaatschappij. Voorafgaand aan zijn roeping als lid van de Zeventig was hij werkzaam als zendingspresident, regionaal vertegenwoordiger, ringpresident en patriarch. na zijn roeping als lid van de Zeventig was hij werkzaam als president van het Gebied Filipijnen-Micronesië en het Gebied Noord-Amerika-Zuidwest.

Ouderling Francis M. Gibbons is geboren in St. Johns (Arizona). Hij studeerde af aan de Stanford University en promoveerde in de rechten aan de University of Utah. Ouderling Gibbons was advocaat en was daarna zestien jaar lang secretaris van het Eerste Presidium. Tijdens zijn periode als lid van de Zeventig was hij werkzaam als president van het Gebied Brazilië en als raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Zuidwest.

Ouderling Gardner H. Russell studeerde

de af aan de Miami University in Oxford (Ohio) en werd behalve fabrikant tevens financieel adviseur. Hij was werkzaam als zendingspresident, regionaal vertegenwoordiger en districtspresident. Als lid van de Zeventig was hij werkzaam als raadgever in het presidium van het Gebied Noord-Amerika-Zuidoost en het presidium van het Gebied Midden-Amerika.

Op een andere tijd tijdens de conferentie werden de ouderlingen LeGrand R. Curtis en Robert K. Dellenbach ontheven als respectievelijk eerste en tweede raadgever in het algemeen presidium jonge-mannen. Ouderling Dellenbach werd vervolgens gesteund als eerste raadgever en ouderling Stephen D. Nadauld als tweede raadgever in het algemeen presidium van die organisatie.

In het algemeen presidium zondagsschool werden de ouderlingen H. Verlan Andersen en ouderling Rulon G. Craven ontheven als respectievelijk eerste en tweede raadgever. Ouderling Hartman Rector jr. en ouderling Clinton L. Cutler werden gesteund als respectievelijk eerste en tweede raadgever in dat presidium.

Robert K. Dellenbach

Stephen D. Nadauld

Hartman Rector jun.

Clinton L. Cutler

Het ledental van de kerk overschrijdt de acht miljoen

Op 1 september 1991 heeft het ledental van de kerk volgens schattingen van de afdeling ledenadministratie en statistiek de acht-miljoengrens overschreden.

Dat gebeurde minder dan twee jaar na het overschrijden van de zeven-miljoengrens in december 1989.

Deze groei behelst een dagelijkse toename van het ledental met ongeveer 1500 mensen, oftewel elke twee en een halve dag een groei ter grootte van een ring met 3800 leden.

Veel van die groei vond plaats buiten de Verenigde Staten. De leden van de kerk wonen verspreid over 135 landen en spreken totaal meer dan 165 talen.

Op 5 april 1987 heeft president Gordon

B. Hinckley tijdens de algemene conferentie het volgende gezegd over de groei van de kerk: 'Voor sommigen kan [het jaarlijkse statistische verslag van de kerk] een saai opsomming van cijfers hebben geleken. Maar voor mij betekent die informatie een wonder. (...) Wat een wonderbaarlijke en opmerkelijke vrucht is er gesproten uit dat zaadje dat op 6 april in de blokwoning van Peter Whitmer werd geplant toen zes mannen officieel de kerk organiseerden.'

President Hinckley zei ook: 'Ik ben dankbaar dat ik deze profetie in het werk van de Heer vervuld mag zien tijdens mijn leven. Er is nooit een glorieuzere tijd geweest in de geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste

Dagen dan nu. Er is nooit een tijd geweest dat het werk van de Heer zo goed ging als nu' (aprilconferentie 1987).

De afgelopen vijftig jaar is het ledental van de kerk met ongeveer zeven miljoen toegenomen.

1941	892.080
1951	1.147.157
1961	1.823.661
1971	3.090.953
1981	4.920.449
1991	*8.040.000

De cijfers vermeld voor 1941 tot en met 1981 zijn die van 31 december van dat jaar.

* Schatting voor oktober 1991.

